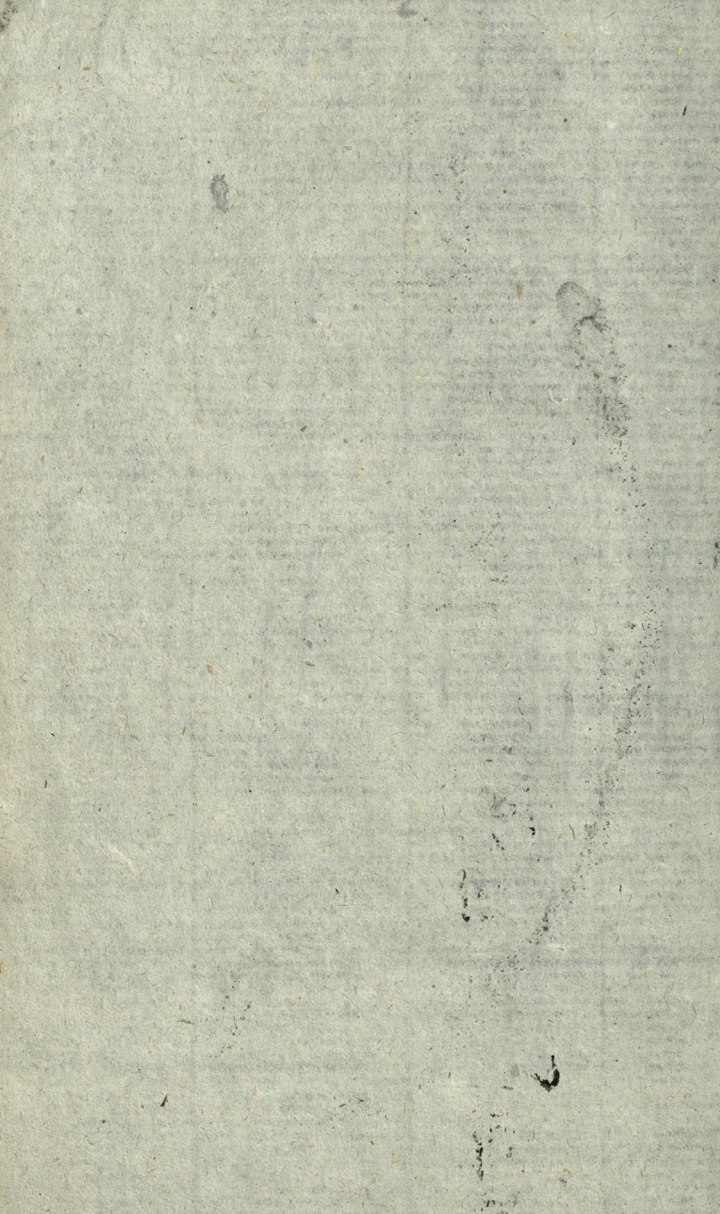

10072

24001

J. Bergler pinx.

Iac. Adam sc. Pinna 1796.

*Ein Mittler zwischen Gott und den Menschen,
der Mensch Christus Iesus. 1 Br. a. d. Tim. 2 5.*

in Wien zu finden bei Iac. Adam an der Wien in der obern Pfarrgasse N° 53.

SGODBE SVETIGA PIŠMA

S A

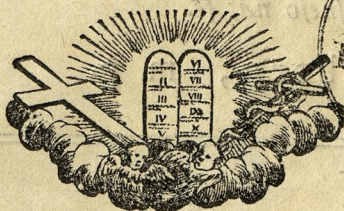
MLADE LJUDI.

*Is nemškiga prestavil Matevsh Ravnika,
desete shole zesarsek kraljev vuzhenik.*

DRUGI DÉL.

SGODBE NOVIGA SAKONA.

Od Kristusoviga rojstva, do njegoviga
terplénja.

V' LJUBLANI, 1816.

Na prodaj per Adamu Henriku Hohnu,
bukvovésu.

Vidil

Jur Gollmayr, m. p.

Dekán, in Vélki Naméštník.

Vidil

Kremnizer, m. p.

Natisnejo naj se.

Auersberg, m. p.

IN= 030003142

Jesufova mladost.

1. Zaharija in Elisabeta.

Ob zhasu kralja Herodesha je v' Judovskih gorah bogabojézh duhoven v' nekimu méstizu, Zaharija po iménu, shivel. Zaharijovki je bilo Elisabeta imé. Obá sta bila pravizhna per Bógu v' fredi med greshnimi ljudmi. Svesto sta dershala vse boshje sapovdi in postave. Njuno shivljenje je bilo bres mádesha. Kaj se more od koga lepshiga povédati?

Otrók nista imela. Britko se jima déla. Sakaj le lepa shelja in veliko veselja so dobri otrozi sakónjskim, ktiri se Bogá bojé. Pogosto in ferzhno sta sdihovala, de bi jima Bog to veselje, de bi jima finú dal. Pa vsa molituv je bila saftónj. Perlétna obá

sta she. Nobeniga posémlifkiga upanja fi ne delata vézh. Po sheljah vfih drujih dobrih dufh vse, kar fi she vofhità na semlji dôshivéti, je bilo rojstvo obljubleniga boshjiga kralja.

Sdaj je Zaharija spet enkrat versta v'tempelnu opravlati sadéla. V' Jerusalem gré. „Shega je bila, de so vadláli duhovni, kaj kdo opravlati. Kadilo v'tempelnu v'svetínjshu sashigati — in to gotovo nè bres fkrivniga Boga — je to pot Zaharija sadelo. Vrata v'svetínjshe so se s' dragim kròvam sagri-nale, ki je spod vélba ségal od verha do tal. Zaharija se napravi v'duhovsko, vsame v'roke slato kadílnizo, gre sa kròv, in stopi pred altar. Shé se kadilo valjí proti nebesam. Ljudstvo je od svunaj, Boga móli rekózh: „Puhtí k'tebi, o Bog, kakor difhézhe kadílo naj našha molituv!” Na enkrat je Zaharija altarju na desni strani angela saglédal. „Strah ga opade. Vef'trepetá. Angel mu prijasno rezhe: „Ne vstrafhi se Zaharija! Vflifhana je tvoja molituv. Elisabeta, tvoja shena bo finú povíla, Janes ga imenuj. Veliko veselja ti bo delal; in pa veselilo veliko se jih bo njegoviga rojstva. Velik bo per Bógu. Vina, in nizh pijániga ne bo pil. „Shè ròjen nè, bo she s'svetim Duham napólnen. Veliko Israelzov bo h' Bógu spreobernal. „She vezh: v'Elijovimu duhu in v'njegovi mòzhi pojde pred Gospodam (svelizharjam, kmalo bo prifhel). Ozhákov misli (Abrahamove, Isakove in Jakopove misli) bo med Israelovimi otrozi

obudoval. Nevérnikam pravo sposnanje odperel, uzhil jih modrost in pravizo, in Gospodu svet polk bo nadelával.”

Zaharija se skorej ne savé od stroménja. Take vesele si ni domišljoval. „Sinu imeti je bil she sdavnaj vse upanje is misel spustil — zlo nemogózbe se mu je sdélo. Rekel torej je angelu: „Kaj me zhè tega preprizhati? Jes sim star, in moja je she perlétna.” Angel, boléti ga je moglo, de ne verjáme, je odgovoril: Gabrijel sim, ki pred sédešam boshjim stojim. Bog me poshla, ti opraviti to veselje. In ker nisi mojim besedam veroval, gotovo bodo spolnene ob svojimu zhasu, glej! mutašt do dnéva bosh, dokler se ne spólnijo, in besede ne bosh mogel govoriti.”

Angel sgíjne — in Zaharija je mutašt. Tako lé mu je poverneno nespámetno govorjénje — in sasnámik ima sraven, de ni bila angelova perkasen noben prasen dosdevik. „Se da misliti shiba perlóshnisthi in ljubesnívshi?

Zaharija ni dolgo kaj mogel od straha. Ljudjé ga zhakajo in zhakajo, in nikolj ne uméjo, kaj se v' svetínjshu tako dolgo mudí. Pride. Kmalo se vidi, de je kaj posebniga bilo. Na glas je shlo ljudstvo blagoslòviti ali shegnati. Pa stal je, in kar besédize ni is njega. „Shé bol zhudili so se ljudjé. Molzhé jih tedaj blagoslòvi, in v'nebó kashe, de jim snamenje da, de je is nebés perkassen imel. Ko so dnévi njegoviga opravila minjili, se je domú vernil, s' kakshini-

mi nebésmi v' sebi, si pazh lohka mislite.

Ljubi otrozi! s' to lé nebesfhko perkásenjo tedaj se sgodóvi obljubléniga odresheníka perzhnéjo!

Zhlovesfhkiga svelizhanja *toljki boshji osnútik* je *po vrédnim* tudi napovédan. Napóved se sgodí po angelu smed pervih boshjih angelov; na spodobnimu kraju — v' tempelnu v' svetínjsfu; o pravimu zhasu — ob zhasu molitve; mosh ves' vréden jo prejme — svet sívzhik bres gráje.

Kakor pred veliko jésarmi lét nekadaj Abrahamu, ravno tako se Zahariju sdaj Bog rasodéne. Ravno tako zhudno mu je finú dal. Tudi tukaj se ljubesnivo ponisha do ljudí. „Svoje dopadajénje imá on nad dobrimi ljudmí. Posná, zhísla jih, ljubi jih. Poskusha dolgo jih s' terplenjam, pa rasveselí jih potlej, de si niso nikolj samí toljko obetali. Molitve jim vflisfha tudi potlej she, ki so jih she sdavnaj sami posabili.

Velíki obéti se vsdigujejo od pridejózhiga *odresheníka*. Velik — drugi Elija — veselje velikim, pravi angel, bo Janes, kar she imé njegovo poméni — Bogomíl — Bogoblàg Bogomír. In vender je Janes le napovedvaviz odresheníka. Njega, odresheníka, imenuje angel gospoda. Po njemu se hozhe sam Bog blishati do ljudí — in to vse zhudno, de nikolj shé tako.

Tudi tega lé ni posabiti: Kmalo pred pragam tih svetih sgodóv smo se poboljšhati opomínjani. Kakor obljubo prihodniga sve-

lizharja Abrahamu, nekđajniga svetá nar boljšhimu moshu, tako je Bog blishno spolnénje te obljube sdaj narprej moshu rasodel, ki je misel Abrahamovih bil. Druge Israelze, bodo naj duhovni ali kaj drugiga, angel po vézhim vse nevérze imenuje, defiravno so si na svoje pravoverstvo veliko domishlovali. Od njih pravi angel, de naj préd pravo sposnánje, pravizo in misli Abrahamove na-se vsamejo. Njih nesvétim ozhém je nebeska perkásen do sdaj she s' predgrinálam sakrívana.

Otrozi! prezej od konza tih sgodeb se isferza gnati po poboljšhanju sklenímo. Bolko vam bo resniza to, ljubesnivshi se vam bo svelizhar pokasoval, bol bote njegove sgodóve umévali, vézh veselja in blágrov bote is njih imeli.

2. M a r i j a.

,Srézha kraljestvo obljubleniga boshiga kralja je bila, de si Israelzi, ki so njegovo rojstvo sdaj perzhakovali, niso mogli vézhi misliti. Vézhi dél so meníli, de bo s' blishòbo prishel, vsih posémliskih kraljov velizhaftvo bo satemníla. Mislili so si, obljubim, Israelskih hzhérí kaka vsa bogata in imenitna bo njegova mati biti zhaft le doségla. Pa vse to se je drugázh isfhló.

Na Galiléjskim, nekđajniga Israelskiga kraljestva v'odljudnimu kraju, v'Nazaretu,

v'méftizu sanizhovánim, in sraven fhe obljudim v' méfta nar pufteji kózhi, je vboga divíza na tihama prebivala, od nikogar pogréfhana, posáblena od vfiga fvetá. Defiravno Davidove kraljeve rodovíne, shivela na rokah je. Vbogimu ftenarju ali zímpermanu, Joshefu po iménu, pa vef poboshen, bogabojézh in pravizhen je bil, je bila v' sakon obljudlena. Ali kakor vboga s' zhafnim blagam, tako bogata je bila s' krepóftmi ali zhédnoftmi. Vfa zhífta, fвета, nedolshna je bila. Le voljo boshjo spolniti, nobene druge shelje ni posnalo lepo njeno ferze. Sraven jo je bila famozhífta ponishnoft. „Sama ni védla, kakó je bila dobra in bogabojézh, kakó fвета, kakó ljubesníva, in zhafítliva. Njéno imé, le blishnim fofédam né - vfm drugim po Israelfkimu je bilo nesnáno. Marija ji je bilo imé.

Do te vboge, nesnáne divize je Bog angela Gabrijela poflal. Tudi Marija je v' dozhakovaniga odrefheníka upala. Vfa hrepenéla je po njegovimu prihódu. Srézhno fe fhtéje, de v'timu zhafu shiví, ki je rojen imel biti. Ravno bleso svelizhanje premífhlovala, ki je po njemu perhajalo, ravno bleso v' pohlevno molituv samáknena pred Bogam v' svoji tihi ftanízi je klezhala, kar angel ftópi na enkrat k' nji va-njo. S' nebefhko neisrezhèno prijasnaftjo ji rezhe: „Bodi posdrávljena — Tí mílofti polna! Gospod je s' teboj! Nar oblagrovánfhi svojiga spòla fi Tí.”

Marija — de jo blago, ponišno dušho! — se bol she tega ogóvora vŕtraŕhi, kakor sagledati nebeŕhko prikasen, „Sem-tertje je pomiŕhlovala, kaj bi vtegnilo to posdravlènje pomeníti. Taka majhina ſi je v' ſvojih ozhèh, de ſe ni svédla v'ta ogóvor. Zhaſt, ki ji dojde, jo tako pobije, de ne more nè beſede pregovoriti. Vſa poniſhna obmolzhí.

Angel pa jo potoláſhi, in rezhe ji prijasno: „Ne boj ſe, Marija! Miloſt ſi doſegla per Bogu. Mati boſh, ſinú boſh rodila. Jeſuſ ga imenuj. Velik bo — kaj? ſin Prevíkſhiga ſe mu porezhe. Goſpod - Bog mu bo ſédesh dal njegoviga ozheta Davida. Kraloval vekomaj bo v' Jakopovi hiſhi. Njegoviga kraljéſtva ne bo konza.”

Bogabojezha divíza, deſiravno ſhe obljublena Joſhefu, ſhe ni miſlila na nobeno poróko. S' divíſhko ſramoſhlívoſtjo rezhe: „Kakó je mogózhe? Od nobeniga moſha ſhe ne vém!”

Angel rezhe: „Sveti Duh bo na-te priſhel, in mózh Prevíkſhiga te bo obſénzhila. Torej ſe tudi tvojimu ſvetimu détetu — ſin boſhji porèzhe. Ino le pomiſli, Elisabèta, tvoja teta, ki ſe je menilo od njé, de ne bo nikolj otrók imela, ona na ſtare dní — in ſzer po treh meſzih ſhe — bo tudi ſinú dobila. Per Bogu namrezh ni nizh nemogózhiga.”

Marija ſe nàgne, polna molitve, hvale in veſelja, in djala je: „Dekla Goſpodova

fin. Sgòdi se mi po tvoji besedi." In angel jo je sapústíl.

Ljubi otrozi! Tukej lè vidimo svesto spólnováne boshje obljube. Bog je Israelzam odrefheníka obétal, in djál, de bo Davidov fin, Previkshiga fin, vézhen kralj. Taziga na tanjko — finú nar Vikshiga, in is Davidove kraljeve rodovíne divízhniga finú — ga napové sdaj angel. Kar je nesapopádnó bilo préd, je sdaj svetlo in rasjasnéno. Svestòba in milost boshja se smiraj lepshi in ljubesnívshi rasdanujete.

Previkshiga fin, po ktirimu Bog zhè le toliko lepó rasodéti svojo prijasnost, je lepe pomémbe imé Jesuf dobil. Jesuf je po nashimu jesiku svelízhar, odrefheník. In more Bog po zhem svojo velikóšt lepshi rasodeti kakor de pomága, de svelizhuje in blagodári, de odrefhuje od grehov, de otéva od réve? Odrefheník od gréha, svelizhar od réve, kaj zhe révnim greshnim ljudém vesélfhiga biti? Shé imé Jesuf bi moglo vse spokórne greshnike, vse réveshe, va - ni s' saupanjam navdati.

Nad Marijo ne vidimo le isgléda zhiste nedolshnosti, perferzhne ponishnosti, popolnama pokórfhine in voljne vklómbe v' boshje obrazhila — tudi koljko te lepe krepósti in zhednosti v' njegovih ozheh velájo, nam Bog pokashe nad njó. Pokorna, voljna Gospodova dekla, ktira hozhe, kar Bog, ki je bres volje sa-se, ona je Gospodova mati. Nji, res pravi ponishnizi, se angeli perklánjajo. Vzhlové-

zhenje boshjiga finú, ta všimu zhloveshkimu rodu toljka boshja dobrota, je ob enim povrazhilo tudi njéne zhiste in lepe nedolshnosti! Kdo bi si ne persadeval Bogú biti po Marijino vdán, in ravno tako pokorn, ponishen in zhist!

3. Marija in Elisabeta.

Angel je bil sginil — Marija je spet fama bila. Kako ji je per serzu bilo, se pazh ne da povedati. Le viditi ga s' ozhé-
sam, njega boshjiga finú, besedo le is njegovih úst slishati, she to nebeshko veselje na semlji bi ji bilo. In nji, ki si je v' lastnih ozhéh prasno in gòlo nizh bila, ki ji ni njéno shivljenje nikolj téljka frezha na misel prishla, pové se ji sdaj, de bo zlo mati tega nebészhana. Prepólna je bila svelizhanja, ne more ga tishati v' serzu! In pa komu, in nè svoji ljubi prijátlizi, Elisabeti, svojí bogabojézhi teti, bo to veselje odkrila; angel ji je njéno imé imenoval, in enaka milost se ji je is neba sgodila? Nè tésha tri dní hoditi, nè hude pota zhes goró, nizh ne more mlade divize dershati. Pravit se ji vsdigne svoje veselje, in is serza voshit frezho tudi njéj.

Tako lé nad Bogam veselje, in do ljudi ljubésen vse teshave slájsha. Tako lé so dushe, ktire imajo ref Boga v' zhafti, tudi do ljudi ljubesnive. Prava bogabojézhnost

zhloveka déla prijasniga in zhlovešhkiga do ljudí. V' boshji raj semljo bi prenaredila, le splòchina naj bi bila.

Marija je na Elisabetini dom prishla. Na enkrat, kakor angel is nebés, in s' ozhmí, ki ji nebeskko veselje igra po njih, je stopila v' Elisabetino hišo; posdravi jo in vòshi ji frézho do boshje milosti, ktiro je Elisabeta dosdaj globòko v' serzu skríto v' sebi hranila, in ni je bila she nobeni zhlovešhki dufhi rasodéla. Kakšhino veselje, kakšhino stroménje sa Elisabeto!

Pa tudi Marijo je tukaj novo veselje zhakalo. Elisabeta, to vòshítuv sašlíchati, je bila od svetiga Duha rasvétlena. Rasodel ji je, pokaj Marija pride. Nikolj iméto veselje jo vso preletuje. Polna svetiga Duha, vsa v' zhàsti in veselju ogovorí sveto divizo: „O tí oblagodárjena smed svojiga spòla! Od kod to veselje, de me mati mojiga Gospoda obishe? O frézhná, de si verovala! Sakaj, kar je obljubil Gospod, vse bode spólneno.“

Ljubi otrozi! vidila je Elisabeta, de jo Marija, mlada priatliza sa seboj pufha, in povsdignil delezh memo njé jo je Bog — pa resnizhno, perferzhno veselje imá nad tim. Toljko je to njéno veselje, de se svojiga lastniga sposabi. Ponísha se ji, svelizhuje jo. Tako lé je bres nevoshlívošti vsaka bogabojézha, dobra dufha. Oh, otreblujmo, otreblujmo svoje serze, zhe ga she prasna zhast in samolastni prid mika, dokler ga ne bo gola dobrota, svetósti in lepota!

4. Marije sahválana pésem.

Marija se je savsela, de nè le njěj Elisabetne skrivnosti, ampak de je Bog tudi njeno Elisabeti rasodel. To sternílo boshjih rasodénj ji je is noviga boshjo resnizhnost prizhalo, prizhalo is noviga prezej per prvi stòpnji v' to sveto hišho ji je boshjo prijasnost. Zaharija in Elisabeta, oba belolafna, in kakor Abraham in Sara od Boga oblagodárjena, oba jo ostópita. Marija, kakor nekadaj David is sa-zhéde h' kraljevi zhafti, ona sama se vgléda tako rekózh spod prahú potégнено k' materstvu vélziga Israelskiga kralja. Misli bogatih in oblastnih deshelánov, ki so menili, de jim nar pervim gré ta zhaft, ki Elisabeti in Mariji she ozhéfa dali niso, so spodletéle. Sdaj pervizh fi Gospodova mati flisfi Marija rezhi, in blagre fi dajati. Njé veselje je sverhano. V' nebo ji kipí duh. Serze jo smaguje. Ne more se vezh sdershati. Hvalo sashène Bogú, in v'pésem se ji svershe. Rekla je:

„Moja dúsha povelizhuje Gospoda,

V' Bógu, svelizharju mojim, mi duh poskakuje!

Oserel se je na svoje dékle niskóft.

Glej, od tih mál mi frezhna rodóvi vfi porekó.

On, mogózhni, storil rezhí je velíke nad mano!

„Svét mu je njemu imé.

Njegova milost, katéri se njega bojé,

Jim gré od róda do róda.

Velíke rezhí on déla s' svojo rokò:

Raskrópla jih napuhneniga serza,

Posája mogózhne is sédeshov jih,

In na-nje déva poníshne.

„Strádavzam daja obílnost,

Bogatínze pa prasne odpráva.

„Svoj'ga flushabnika poprijel Israela ga je,

Pómnil, kakor je obljubil našim ozhakam,

Abrahamu in njega sarodu, je do vekomaj
míloft.”

Ljubi otrozi! lepo tukaj nam od Boga rasfvetléna diviza pokashe, kakó se Bog v' tih sgodbah povelizhuje, ki pišemo od njih. Kar ima veliziga in lepiga od Abrahamu do njeniga zhafa v' sebi zhudna boshja vója, vse je Marija poprijela v' to pésem. Gjine boshja svestóft jo v' shivo. „Spolnuje sdaj nad njo se, in hvalésh-na sposná, kar je Bog pred vékmi in vékmi Abrahamu bil obljubil. Mati perhaja tístiga, ki je vse narode oblagoflòviti naménjen. Boshjo vsigamogózhnost sposná jo. Posája on jih is sédeshov, islékije jih spod prahú, velike mozhi déla. Nizh se bres njega ne sgodí, né veliziga né maliga. Boshja svetóft ji je nar lepshi boshja lastnóft. „Svetiga is dno serza, polna veselja in zhaftí do njega, ga imenuje. On vse študi, kar je nesvétiga. Vprè on povsot se napuhu. Dufham, ktire se v' posemliško veselje vtoplujejo, ne dopuští Bog nebeshkiga veselja. Boshja míloft je dragòta

Mariji, ki gre is rók v' róke od ozheta do finú. Vse v' Vsimu ji je Bog — on le vfiga zhefhénja vréden — on le blagósti isvír. Njega le povelizhuje — v' njemu le se ona veselí. Ljubshi kakor vsa visokósti ofhabnikov ji je milo okó od njega, ljubshi kakor vsa obilnost bogatínov. Le on je vsa njéna blagost.

Lepa ta pésem nam pa tudi v' dno njé blagiga serza pokashe. Pokashe nam ta pésem, od kod toljko boshjiga sposnanja, in toljko veselja nad Bogam je v' njó prifhlo. Bòst je rada in pridno sveto písmo brala, de so ji is boshjiga rasodénja vse rezhí tako snane? Bòst je svojo pergodbo ob samòtni hóji zhes gore premishlovala, bost jo prevdarila na vse platí, de vidi ves nauk tako v' nji? Vso pot, obljubim, je bila polna Boga. Noge le so po semlji hodile, njé duh je v' nebesih bil! Kako lepo in milo nam pa le v' ozhí salvéti njena ponishnost! Vedla je, Bog jo je v' zhaft povsdignil, de je nobeni Israelki toljke na misel ni bilo; vedla je, vfi prihodni rodóvi jo bodo blagrovali — pa pametna, ponishna dusha préd ko potlej je Marija ostala. Na Boga srazha vso zhaft. On je njé niskost pogledal, milo njegovo oko je vse storilo! — Bost nebeshke nje misli, bost zhisto je moglo njé serze biti, de se tako delezh povsdigne v' Bogá! Gotova je: Veselje nad Bogam, ta nebeshka rosha, le perzvete is tal zhistiga serzá.

Ljubi otrozi! obrnite, obrnite si na prid to povést od Marije. Uzhí naš, boshjo prijasnost nam kashe, v' véri naš poterjuje, sa to je sapisana, nè de bi se le zhudili. Ravno taki ljubesniv in prijasen hozhe Bog tudi nam biti. She smiraj stari Bog je on, kdor je Abrahamu in Mariji on bil pred jésarmi lét. Ni obóshal od tistih mál. Njegova roka ni okrájšhana. Tudi sdaj shè ne gléda liz Bog. Mí smo skashèni, zhe se nam bol perkríva. Lohkomíflësh, postavim, ljubi le shum, rasbóto in sméh, sam bráni Bogu in lepim mislim v' sé. Napuhnesh je sam sebe prepóln, kje nima biti Bog v' njegovimu serzu. Posvét nesh je slášt in zhasniga presit, sam torej je kriv, de se mu nebeshko in boshje vse merši. Kako se bo takim ljudém Bog rasodéval? Oh, tihe, premíshlene, ponishne, zhiste in nebeshke po Marijino naj bi bile vse zhloveshke dushe; skufili, kaj velá, bi ljudjé, de se Bog ni le nekadaj po zhudeshih rasodéval. Shè sdaj se od snotraj dusham perkasuje; she sdaj je veselje nad Bogam veselje nar lepshi, nar blajshi, nar obilnishí, nar zhistéjshi; she sdaj so v' serzu, ktiro se Bogú odkljéne, nebésa she na semlji v' njemu!

Marija je bliso treh mészov per Elisabeti bila. Komej jih je bilo nárasen spravi-ti, toljko je bilo obéh veselje nad Bogam, toljka ljubesen ene do druge.

Nar lepshi in terdnejshi prijasnost je tista, ki jo boshje zheshe in bogabojézhnost

ofnuje. Vsakimu deklizhu sheljím tako Elisabeto, tako zhaštítlivo, bogabojézho, perlétno prijátlizo; po Marijino naj ji smé rasodeti bres rudezhíze v' obrasu, kar zhuti she tako skrivniga na serzu. Vsakimu mladénzhu sheljím prijatla, Zahariju enaziga, in stavi naj vse svoje saupanje v' taziga prijatla!

5. Janesovo rojstvo.

Zaharija in Elisabeta sta res finú dobi-la, kakor jima je bil Bog po angelu obljubil. Gol dar boshji je déte obéma, vesela, in vša Bogú sta hvaleshna. Pa she bol sa zhim se je Elisabeta imela veseliti. Sakonjsko, ki otrók ni imela, je takrat vse sanizhovalo. Nad pedeset lét je sanizhováne nosíla. H' zha-sti tako rekózh je sdaj prishla. „Se vé, tudi tega je vesela bila. Tudi sa to, kakor sa vse, je Boga hvalila. „To veselje, je djala, mi na moje stare dní she Bog da. Milostivo se je na-me oserel, odvsel pred ljudmí je framòto od mene!”

Oh, sposnajmo mí tudi, kar nam dobri-ga dojde, vse vse je gol nebeshek dar, kakor bi ga prav is nebés angel pernesel! Sakaj na tanjko govoriti, le vse je vender od Boga — vsaki grishlej kruha, vsaki poshírik vode. Tako gotova je ta, kakor bi jo angel is nebés Zahariju in Elisabeti povedal. De bi le tudi hvaleshni bili po Zaharijovo in Elisabétino!

Drugi del.

B

Med Elisabetino shlahto in med sošédmi se je gredózh svedlo, koliko milost nad njo je Bog skasal — veselili so se s' njó vred. Radi so Elisabeto imeli, in dobri so ji bili. Elisabetino veselje je bilo tedaj vsih veselje. Vsi ljudjé naj bi si bili tako dobri, jeden vesel, vsi bi bili veseli! pázh bi bilo veselja! De bi se sgodilo!

Sdaj so imé púbizhu dajali. Rodovína ni bitve vedla, de je otroka rojstvo angel osnoval, in she préd mu imé bil sbral. Zaharízhika ga hozhejo imenovati po ozhetovimu iménu. Pa Elisabeta je djala: „Nè, nè! tega nè! Janes naj bo.“ Rekó ji: „Po zeli rodovíni nima nihzher tega iména!“ Ozhetu so mignili, kakíhino imé mu dati. Ozhe je she smiraj mutašt. Ni jim mogel povedati. Maríkadaj je dobro píšati snati, tudi sdaj je bila taka. Táblizo vsel, in sapísal je na - njo. „Janes mu je imé.“ Vsi so se sazjudili.

Ljubi otrozi! Lepo je, jelite, de šta se Zaharija in Zaharijovka zhes voljo zeleshlahte tako terdo angeloviga vkasíla dershala? Pa she lepši je bilo, de šta angelovo perkasen zlo blishni shlahti samolzhalá; nizhémerne ljudjé bi bili toljko zhudo po vsi desheli rasvpíli. Pokorshina torej boshjimu povelju, in resnizhna nevhlijénena ponishnost — je ref bogabojézhih ljudí narpravshi snamenje. Nizhémerneši, hvalétje, blebetávzi imajo lashnjívo bogabojézhnost; she pravo bogabojézhnost ljudém omersijo take shlabúdre.

Zaharija imé svojiga sinú sapíšati, ko je

bilo vse spólneno, kar je od rojstva angel tega otroka povedal, in spet besedo dobiti, vse ob enimu se je sgodilo. Ko bi trenil, je na glas in ves gínen veselje in Bogú hvalo sagnal. Vsim se je vshalilo, sveti strah jih opade. Po vsi gori je bilo govorjenje od tega. Po misli je to vsim shlo. S' zhimur je Bog ozhetovo nevéro vdaril, je véra bilo drugim. „Kaj bo le is tega otroka, so se vsi zhudili. Ozhitno je roka boshja nad njim.”

Tako na tanjko lé so se angelove besede spolnile. Otrok je imé dobival, in ozhe je besedo doségel. Sdaj she se jih veliko veselí otrokoviga rojstva. Shé njegovo rojstvo je veliko ljudi vnemálo, permikoválo jih je k' Bógu. Kaj vse je shé le mosh Janes obétal? Kdo ne bo v' zhafti imel vsake boshje besede, toliko strani imá vsaka, in spolnována po vsih je.

Ljubi otrozi! she nektiri sharki boshje modrosti in dobrote se lepo in svetlo vtrinajo is boshjih vsih tih vój. Shé je bilo sa Zaharija in Elisabeto dobro, de se jima Bog ni dal toliko zhafa sa finú isprostiti! Boljs'higa kaj jima je bil Bog naménil. Preróka, de ga vezhiga ni bilo, ki bo odresheníka napovedaval, nè le finú, jima je dati hotel. Torej odlashta jima ga, dokler odresheníka she ni. Pa téshji ko ga zhakata, bol prav rediti taziga finú se perpravlata. Molituv, ki sta tolikrat v' nji, jih vsaki dan bol na Boga nakljéne, bol in bol mu saupujeta, bol in bol sta bila poboshna. Od sanizhvánja in

terplenja sta le še krotkéjši, ponishniši, in toljkaj boljshi perhajala. Nad finam veselje je še vézhi, blajshi in prijetnishi bilo sdaj. Veselje nad toljkim boshjim daram, boshji dar jima je bil fin, zlo to jih ga je lepo rediti perganjalo. Le modro ravná Bog, de nam nektire daróve próshen le daja? Le dober tudi takrat je Bog, kadar se mu ne vidi, de bi nashe molitve poslušhal? Ne da ti Bog, ljubi profhnjázh, danši, de ti bo sajtro vezh dal.

6. Zaharijova hvaléshna pésem.

Ljubi otrozi! de je Zaharijova, Bogú zhašt in hvalo dati, kadar je besédo spet dosegel, nar perva bila, šte flishali. Pa tudi pésem, s' ktiro ga hvali, saflushi biti premishlena. Sakaj vite, ljubi moji otrozi! sívzhik je Zaharija bil, sveto písmo je vse svoje shivlénje premishloval. Polivel se je per dobrih délih. Veliko na svetu si je poskusil, došti dolgo je ljudí prevdárijal — torej lohka govoril, povedati lohka je vedel, kaj nar potrebnishiga je ljudém. V'ti svoji pósledni pésmi ne hvali le Boga, ampak vso svojo sadobléno modróšt stisne v' njó. Pa še vézh: ne glási le zhloveshka modrošt se is te péсме. Bog, bogabojézhimu stázhiku jesik odpershi, mu je ob enimu tudi dal v' boshje sklépe pogledati, dal va-nj je ognjéno preróshko sgovórnost. Vse poln svetiga Duha bil, rekel je:

„ Hvalen Gospod, Israelski Bog,
De svoj polk obišhe, de déla odrefhènje
njégovo !

Opórno svelizhanja nam perpravla,
V' Davida, svojiga flushabnika, hišhi ;
Kakor je po uftih obetal svojih svetih pre-
rókov ,

Ktiri so od nèkadaj bili :

Odrefhènje od sovrashnikov nashih ,
Is rók jim, ki nas zhertíjo, všim.
Milost, ozhakam obljubleno, skásat,
Pómniti svojo sveto savéso.

Po perségi ,

Ki je Abrahamu perségel jo nash'mu ozhaku,
Dati nam ,

De is roke refheni sovrashnikov svojih
Bres straha mu flush'mo ,

Po svetósti ino pravízi pred njega oblízhjam,
Vše svoje dní.”

Oberne k' Janesu se svojimu dètetu sdaj :

„ Ti pa dete ! prérók se ti Narvis'h'ga porèzhe,
Pred oblízhjam Gospodovim, pot mu per-
pravlat, bošh hodil ,

Snáti njega pótku svelízhanje dajat.

Napovédát odpushtanje mu gréhov

Po všmileni milosti nashiga Bóga ;

Po ktiri nas obišhe is visókòte persjániz,
Rasvetlí de jih, ktiri sedé v' temnòti in
smertini sénzi ,

De saoberne v' pot míru nam nogé.”

Ljubi otrozi ! veliko lepiga náuka sa nas
ima v' sebi ta pésem, premislímo ga. Po eni

strani is njé vidimo, kaj zhlovek ne vterpí, po drugi kaj mu Bog daja po Jesusu. Ljudí zhèsheni sivzhik vidi v' nevédnosti, v' tàmi, in v' smertini nòzhi — po Jesusu jim ljuzh nova, nebeska perséjva. Od greha posílene vidi ljudí — Jesuf jim odpushtanje nése, in ruje jih is gréhove oblásti. Vidil je on be-loglávzhik, de se ljudjé na timu svetu nimajo na zlo nizh sanashati, de jih vse mína, de vse raspáda okolj njih, de so vsi uni slabi in pisshkávi — nad Jesusam, nikolj ne more dosti Boga sabvaliti, jim pa vidi terdno sa-flómbo. — Odreshenje svojiga polka is oblásti sovrashnikov, mir le, de bodo Bogú lohka bres straha flushili, to, nobene posvetne velikósti si ne obéta od svelizharjoviga kraljéstva. Svelizhanje, odreshenje od grehov, praviza in svetósti, in tista vézhi blagosti in mír po Jesusu — serno vse persege mu je to, ki se je Bog s' njo Abrahamu sapersegel, serno vse savése, ktiro je s' Isra-elskim polkam Bog storil, serno vsiga, kar so preróki govorili, koljkor jih je bilo. Vsmilena boshja milosti ne more ljudém vézhiga kaj storiti, ljudí ne more nizh boljshiga sadéti — toljko zéno stavi Zaharija v' to. Bol, kakor rojstvo lastniga sinú, ga to veselí!

Ino sakaj, ljubi otrozi! bi se tudi mí ne veselíli? Veselí shè sajídez se, ktiri v' tàmi sedí, in se kam ne vé djati, zhe vidi, de se béla sárija napóka; nesfrézhi, ki ga sovrashniki vshugajo, ki ga ravno pesté, se obveselí, zhe si koga na pómozhi vidi priti; ljuba mu

je roka, kdor se o brè snu loví, kdor vtonuje, zhe mu jo podá kdo, de se je prime. In prav to, in pa od tega s'he neisrezhèno veliko vezh nam Jesuf hozhe biti.

Janesik je rafel, sal fant je bil, lepo je kasal. Nizh otrozhjiga nima nad seboj. Umen, tih, pameten je bil, dus'ha mosháta kmalo je gledala is njega. Shivòta je bil sdraviga in zherstviga. Sròk nè majhin, de se je tako lepo Janesik raszvétal, je ta bil, ker so mu staris'hi kmézhke jedí, slasti pa, de mu po angelovi besédi niso nizh mozhne pijazhe dajali.

Ljubi otrozi! kar je angel rekel starisham tega toljko obétniga otròka, ravno to vsi vmétni vrázhi ali sdravísvzi s'he sdaj pravijo: Mozhne pijazhe, vino in kofè, so otrokam nesdrave, dus'ho in truplo jim pokvézhijo. Shgánje bi bilo strup. Pijazhe od vode in mléka ni sa otròke nè nedólshnis'hi nè sdrav's'hi. Torej dovóljni bodite, zhe vam ljubi staris'hi vode namest vína, in namest koféta mléka dajajo; pomislite, tudi Janesik ni smel piti nè vina, nè mozhnih pijazh. In po Jánesikovo bote tudi ví lepo sdravi, zherstvi bote rasli nakvis'hko, in vas'ha dus'ha bo bistra, in manj v' mislih se opotikala. Dobízhka sadofti!

7. Jesufovo rojstvo.

Kar se je s' Marijo godilo, Joshef s'he ni vsiga nizh védel. Sdaj je to skrivnóft

Bog tudi njemu rasodel. V' spanju Gospodov angel se mu perkashe. Rekel mu je: „Joshef, Davidov sin! Bres pomíflíka vsámi k' sebi svojo sheno, Marijo. Mati je Boshijga finú. Jesuf imenuj njeniga fina; svoj polk od grehov bo reshil.“ Joshef sbudívsfhi se je storil, kar mu je rekel angel. Vsel k' sebi je Marijo in shivela fta v' Nazaretu, polna hvale Bogú, v' pokóju in ljubesni, vsa nedolshna, kakor dva angela boshja.

Joshef in Marija se sdaj vesela nádjata vsaki dan boshje oblube, kdaj de bo spól-nena, kar se vkás Avgústa, Rimskiga zesarja, oklizhe: „Popísovali vsi podlóshni po vsíh deshelah Rimskiga zesarstva se bodo. Vsaki v' mesto svoje rodovíne naj gré, de se sgláfi.“ Joshef in Marija fta rodú kralja Davida bila. Iti v' Betlehem, v' Davidovo ròjstino mesto, jima je. Teshkó djála taka dáljna pot o temu zhasu jima je — slasti njéj, divíshki materi, Pa zesarju fta pokorna — odrínila fta.

Svezher pòsno dojdeta v' Betlehem. Vse polno je bilo ljudí, h' popisvánju so prísfhi. Nabásnene s' prujimi vse híshhe so bile. Joshef íshhe sa-se in sa divízo, svojo sheno, gofstínze, de bi v' nji prenozhíla. Pa iti sa-volo ptujih, in obljubim, tudi sa to, ker fta bila vboga, in pa nè lepó oblézhená, povsot jima velévajo. Nobéni kotízhik se jima ne pervósfhi, de bi v' njemu nozh prebila. Takó lé jih ljudjé niso posnali, tako malo, de fta bogabojézha in dobra, so jima vidili.

Joj, otrozi! ne bodite sèj nikolj taki terdi do vbosih. Nikogar ne sanizhujte, de

bogat, in salo oblézhen ni. Strašno bi bilo, vse se lohka sgodí, kàko blago, dobro dušno po nevédama bi morebiti shalili.

Shaloštna sdaj je bila s' Joshefam in Marijo. Vsa spótana sta — nozh pertiska — in vse dvóri so jima sakljénene. Pa pohlévna, in kar jima Bog nàgne, s' vsm dovóljna, se v' to tudi vdašta. Skonez mestiza je bila šténa, ki so pastirji v' nji prebivali, in zhede va · njo vganjali. Pod to révizo se spravita.

Tukaj lé je Jesuf Kristuf — sin boshji prišel na svét. Marija je déte v' pelníze povíla, in ker ga nima drúgam djati, v' jasli ga djala.

Ljubi otrozi! v' toljki lé révšhini in niskósti — tako per tihi nòzhi — takó bres vlíga slóvesa in shuma je bil Boshji sin rò-jen. Nizh ni berhkiga, nizh se ne lesketá okolj nebeshkiga déteta — jamo temno, terde jasli, puste pelníze, mervo in flamo le vidimo! Zhudno, ljubi moji! se vam sdí morebít? Ali poglejte! Koljkor je nebo višhi memo semlje, toljko višhi so boshje misli memo zhloveshkih misel. V' ljudéh narhuji napaka je, de zhloveshko zhašt in posvétno blago bol obrájtajo kakor krepósti in pravizo. Jesuf jih je na boljshi misli savrázhat prišel. Torej osnániti njegova perva štòpnja na svet jim je mogla, de posvetna zhašt ni vsa nizh v' boshjih ozhéh, in de v' kraljestvu, ki ga je Jesuf prišel stavit, le krepósti in svetósti obvelá, nizh drujiga nè.

Tako vbóshno pa ki je vse bilo per Jesusovimu rojstvu — boshje velizhaštvo se ven-

der le she prezej sasnáva. Lepó ka-
she Bog, de obrazhal on je tako. Po pre-
roku Mihéju je préd bil povédal; de odre-
shenik bo v' Betlehemu rojen. Oblásten ze-
sar tedaj, ki je neki drúgi na svétu shivel,
more s' svojo vkásjo sdaj po nevédama to
boshje prerokvànje spolniti. Per všim svojimu
vboshtvu šta torej Joshef in Marija, ni jima
moglo nesnáno biti to prerokvànje, nebesko
veselje imela. In tudi she sdaj ni zhlové-
kova nikolj tako shaloštna, de bi mu Bog,
zhe ga refnizhno zhaští, nobeniga snámenja
svoje modre in ljube prevídnošti, de bi mu
nobeniga svoje milosti ne dajal.

Shè more ta sgodba vbóge slasti vese-
liti. Oh, otrozi! zhe vaš je kaj vbosih,
ali zhe vaš kadaj vboshtvo obišhe, mislite
tistikrat: Našh odreshenik je tudi vbog
otrok bil — in sveti Joshef, njegov krus-
ni ozhe, in Marija, njegova mati, ona svoji-
ga spòla nar vezhi svetníza, oba šta bila vbo-
ga! — in s' tim se tolashíte, de more od
bogastva pazh she kaj boljshiga lè biti!

8. Pastirji per jaslih.

Bilo je she posno po nòzhi. Vše je po
Betlehemu spalo. Nektiri vbogi pastirji le
so bili she na polju, na stráshi so per zhé-
dah. Poshténe, dobre dúshe so bili — ka-
kor nebo, ki je njih lepe planjáve obdajalo,
vši tihi so bili in veselí — kakor préd
kmézhi ljudi, vši odkritiga in ravniga ser-

za — kakor pastír David, ki je nekadaj tód pastírzhoval, vfi nedólshni in is ferza boga-bojézhi.

Kadar so uno zhuli takó per tmì, kar stoji v' nebeshki zhafti angel Gospodov pred njimi. Nebéshk dan — bela, ozhí jemlózha svetlòba, de svésde in ljuna sgínejo — jih je obfjala. „Strah jih je. Pa angel, po nebeshko prijasen, jim rezhe: „Ne vstráshite se! Glejte! osnánim vam veliko veselje, ki sadéva ves Israelski polk. Ròjen v' Davidovimu méstu vam je svelizhar nozój, Kristuf Gospod. Snamenje, po ktirimu go bote sposnali, vam to bodi: Déte bote najdli, v' pehníze je povíto, in v' jaslih lesbí.”

Angelov bres shtevíla veliko se perkashe, ravno ko je to isgovóril. Boga so hvallili, in sveto pésem pojó: „Slava Bogú po vishavah, in mir ljudém dobre vólje na semlji.”

Kako je per ferzu bilo pastirjam, ko se je od nebeshke ljuzhi vfa stran svetíla, in raslegala se od angliskiga pétja — samí, ljubi otrozi! si mislite, zhe morete. Popisati njih veselje se ne dá.

V' neobó spet so angeli prèshli. Spet je nozh in tihòta. Spet se sáme vidijo pastirji. Beseda, ki jo pregovoré, odsòpsfi si nekoljko od veselja in stromènja, perva je bila: „Le berfh, sdaj kmalo pòjmo v' Betlehem, pogléjmo, kaj se godí, in kaj nam je Bog osnanováł.” Urno gredó; prishli v' sténo so, snána jim je bila; Joshefa in Marijo najdejo, v' jaslih pa dete, ki nikolj ni bilo

ljubesnivšhiga. Kàka ljúzhiza obljubim je berléla po jami. Vše na tanjko, kakor jim je angel povedal, s' veseljam so nashli. S' pohlévno, sveto zhaštjó se blishajo détetu, vfi samákneni so va- nj, ne morejo se ga naglédati.

Vidila Joshef in Marija, in na tihim zhudila sta se, de rojstvo boshjiga déteteta, ki sta menila, de je njema le snano, shé ti moshjé tudi vedó, ki sta jih jávalne kadaj she vidila. Pa she le veseliti in zhudíti sta se mogla, ki jima perkasen pravijo pastirji, ki so nad tem détetam imeli jo. Se vé, tudi Joshef in Marija jim sdaj povésta, kaj je angel njima bil rekel. Shé je bilo veselje!

In tako lé vidimo, de, kar zhloveku nar vezhi veselje déla, lé ni slato, stan, zhašt, nè draga jéd in pijázha. V' hlévu Joshef, Marija in pastirji so imeli veselje, de noben kraljév dvor, nobena posémliška frezha, rèzi se ji, kakor se ji hozhe, taziga ne da. Temno jamo v' nebó sprebernilo jim je veselje nad Bogam.

Pastirji so sdaj domú fhli. Hvalili in zhaštli sa vse Boga so, kar so vidili in flifhali. Rasfhirali tudi vse prék so pergódbo, in kdor jo flifhi, je stermél. Marija pa je besedo, ki so jo pastirji rekli, vsako v' serzu ohranila, in premifhluje jih.

Ljubi otrozi! tudi mí po Marijino fi to sgodbo k' serzu vsamímo, in prav jo premiflimo.

Narprej se uzhimò is te sgodbe, de Je-

susovo rojstvo more velika in vesela rézh biti, de she toljke in take v' sgodovinah svetiga pisma ni bilo do sdaj.

Tako flóvesno — de bi toljko blagóšt, toljko veselje ljudém obetala — she nikolj nobena rézh ni bila osnanována. Nebéša tako rekózh se vse spusté na semljo — angelov pride bres shtevila, frézhó ji voshijo semlji, in njih pétje se rasléga po nebu in po semlji.

Drugizh vidimo, sakaj je Jesusovo rojstvo rézh toljka, in toljkaj vesela sa nas. To angel pové.

Jesus je Boga na svet povelizhovat pri-shel. Nebó in semlja, sonze, ljuna in svesde, rodovitni obláki in lepa mávriza, trava in róshe, listi in zvéti, sadje, kláťje in grósdje, vse to sfer nam osnanuje boshjo prijasnost. Ali po Jesusu Kristusu, Ozhetovimu Edínzu, po njemu, prezhisti boshji podobí, je ljubesniva in zhistá persjala, de po nezhémur takó, kar je ozhéfu lepiga in veseliga.

Jesus je mír, veselje in svelizhanje ljudém pernesel. Gréshni zhlovek je v' vednimu notrajnimu nepokóju s' Bogam, s' ljudmí in sam seboj. Ti shalóshni vójski zhé Jesus kónéz storíti, gréh in nagnenje h' gréhu vshúgati mu bo pomagal; Bogá, svojiga blishniga in sam sebe spet veselímu biti mu bo dal. Svelizhanje mu hozhe nakloniti, de mu ga semlja, she tako bogata in lepa, ne more dati taziga.

Tretjizh vidimo, kakshini mi bodimo, zhe mislimo veselji tudi mi Jesufoviga rojstva, in delëshni svelizhanja biti, ki nam ga Jesus pernasha.

Sa ljudi le je to svelizhanje, to veselje, ktiri so dobre, svete volje. Torej Bog Jesufoviga rojstva ni bogatim in oblastnim po desheli rasodel. Le slato, leskoto, zhaft, posvetne slasti so ljubili. V' hlévu ni nizh tega bilo sa-nje. Tudi verovati tedaj, in veseliti bi se ne bili mogli. Le pohujshali bi se bili. Vbogim pastirjam je bilo do do-briga már; zhaft in slató jih ni mikalo. Meh-kúshnost in druga posvetna nezhimernost jim ni serza spazhila, nè veselje rasvirati se. Le oni tedaj so bili nebeshkiga veselja sazhimni. Oh, naj bi bile nashe serza njih serzam enake, kakor so se oni, tudi mi bi se lohka veselili. Serze pastirske pripróshnosti bi imelo pastirsko, serze angliske zhítosti anglisko veselje nad Jesufovim rojstvom!

Tudi to lé je she lepó, de je v' spomín Jesufoviga rojstva — toljke srezhe, de nikolj take ni bilo — posében prasn timer postavljen. De bi sej boshizh, god Gospodov, s' svetim veseljam in vselej tako obhajali, de bi njegov god god tudi nashiga svelizhanja bil!

9. Jesus Bogú neshèn v' tempel.

Po Mosefovi sapovdi so pervorojéniga púbizha Bogú v' tempel starishi mogli nòtiti.

Bogatéjshi so jagne, vbóshnishti dva golóbza sraven v' dar opravljali. Sakaj je Bog to shègo sapovédal, ljubi otrozi! ste ob Mosefu she flifhali. De so Israelzi is Egipta résheni, pervénzi Egípzhanov pa vmorjèni bili, in torej k' hvaléshnosti je ta shèga vedno opomnovala.

Bog obrázha po zhloveshko s' zhlovéki. On, se vé, ne potrebuje nè jagneta nè golóba. Pa zhlovek, ki se Bogá in svojih dolshností tako lohka sposábi, potrebuje kai svunajniga, de je opómnovan. Sa to lè je take shege Bog sapovédal. Potrebne, nè le svete so shege, ki nas nad Bogam s' vese-ljam, in nad njegovimi dobrótami s' hvalesh-nostjo navdájajo. Poshivínili bres takih shég be se ljudjé.

Marija bi se ne bila dolshna po ti shègi ravnati. Ta nekrajna postava je bila samo navádnim materam in otrókam. Ona pa je bila mati boshjiga finú. Ali tega sdaj ljudjé niso shè védli, in lohka pohujshali bi se bili. Tudi vse preponíshna je bila Marija, de bi se lozhila, vse prepókorna, de bi se po zherki boshje sapovdi ne ravnala. Perva hója finú boshjiga rodívshe je bila v' tempel.

Ljubi otrozi! Poglejte nad Marijo: vsaka she tóljzhkina perlóshnost kakor nalash mu je, kdor Bogá ref zhashtí, de to zhasht pokáshe. Tudi le vídesa samujóvané boshje sapovdi se bojí, kdor ref ljudí ljubi; bojí se koga pohujshati.

Bog dal, de bi vsi ljudjé duhá bili ta-

ko mίlīga, takó bogabojézhiga, taziga do ljudí!

S' kakšhino zhaštjó in poboshnoštjo Marija v' boshjo vèsho štopila — s' kakšhinim gjínenim ferzam Edínzhka v' tempelnu nehešhkimu Ozhetu pervizh isrozhovála — s' kakšhinim svetim veseljam se mu je, de je mati taziga otroka, sa to mίlošt hvalila — šhe misliti se ne da to, kar dopovedati!

Pa vošhímo šaj, de bi s'enákimi obzhutleji vši ljudjé v' boshjo vèsho hodili — de bi se Bogú po njéno sa njegove dobrote hvalili!

Marija je tudi šhe dar sapísani opravla. Davidove in Salomonove, tóljzih kraljov, kerví je bila — in vender tako vboga je sdaj, de šhe jagneta v' dar ne vterpí. Obljubim, framovalo na njenimu méštu veliko máter bi se bilo darú vbóshkiga opravlati. Marija se nè. Dvoje golóbov oprávi, enako vbóshnišhim Israelkam.

Tudi ta lé majhina rézh je lepa, in poduzhí naš. Marfikake dobre misli bo v' naš obudila. Postavim :

„Bog je hotel jagne od bogatih, od vbosih dvoje golóbov. Lepo nasnánje — de Bog od zhloveka le toljko hozhe, kolikor vterpí. Zhe ti je Bog veliko úma, blaga, oblásti i. t. d. dal, ší veliko dobriga s' njimi štoriti dolshán; zhe te je Bog le malo obdaroval, to maliga, ki premorešh, štori švesto, in ravno toljko štoríšh v' boshjih ozhéh,

kolikor uni, ki imá velíke darove od Boga, in ki velíke rezhí déla.”

„Bog le serze gléda. Ponishniga vbósh-za dvoje golóbov je Bogú prijetníši dar, kakor jagne bogatiga ofhábnesha.”

„Is Marije síja *serzhna pontshnost* — *krotka, pohlévna dovóljnost s' stanam*. Mnó-siga bi vboshtvo takó ne pèklo, naj bi táki ofnaben ne bil. Bogaštvo ne daja zha-sli — vboshtvo je ne jémle; zhloveka le krepósti in zhédnost shlahtí, le pregreha ga ob zhašt perpravi.”

Vite, ljubi otrozi! sposhtovala Marija je svunájno shègo, in ta njéna she po je-sarih lét v' nas lepe misli in obzhútleje ob-duje. Lepo je to, jelite!

Ljubi ví! sposhtujte tudi sdaj she prid-ne in dobre shege, ki jih vidite postávlene. Kadar bote veliki she, ki bote s' pamet-jo in váshnostjo druge morebit preségali, in vtegníla naj bi vaš misei obhajati, ni nam potreba she le opómbe po zhím svunajnimu na Boga in na boshje rezhí: joj, mislite si, s' svojim lepim isglédam saj druge opómnimó, k' njih svelizhanju jim perpomóremo. In kdo bi tega nè rad?

Pa tudi sa vaš ne bo nikolj to bres pri-da. Tudi Marijo lè, njó zhisto, sveto du-sho, obljubim, vso samaknila jo je ta objísh-ba vèshe boshje — in Bog, lihkar bote sli-shali, ji jo je poverh she s' velíkim vesé-ljam do terde starosti povernil.

10. Déte Jesuf, Simeónu na rózhi.

Nósha boshjiga Edínorojénza v' tempel je bila rézh velíka, in se je ozhitno godila. Prenesvét naj bi ne bil Israelski pólk, kaj svetiga veselja va-nj naj bi bilo moglo, vli Israelzi v' veselju bi bili lohka ta dan. Takó pa so duhovni in polk Jesufhka v' frédo tempelna Bogú vidili pernèsti — pa po navadi déte jim je, in zlo nizh ne zhútijo, kar se veliziga in veseliga godí.

Prav kakor she sdaj, zhe nesvét zhlovek postavim Jesufove svete rezhi bère. Le rezhi, ki se jih ne manjka, nizh vélziga in boshjiga ne najde v'njih; tudi on namrezh je taki, nizh ga ni vélziga in boshjiga, rassvetlénja in praviga boshjiga úma mu mánjka.

Tako tiho pa in bres vliga shúma, ko se je godila toljka rézh, le rasflòvil po vli spodóbi jo je Bog.

V' Jerusalemu zhaštítliv starzhik je shivel, Simeon po iménu. Pravizhen, boga-bojézh je bil. Tudi on je kopernèl po Israelskimu veselju — po zhloveshkimu odresheníku. Sveti Duh je bil v'njemu. Obljubil mu je bil sveti Duh, dokler Kristusa, boshjiga masílenza, ne vidi, de ne bo vidil smerti.

Marija in Joshef sta se s' détetam Jesufam ravno she v' tempelnu mudila, kar od svetiga Duha gnán Simeon va-nj pride. Sam

ni vedel, zhimú iti ravno sdaj va-nj. Pa rózhno je vbógal.

Velikrat morebít ste she flishali, otrozi! de boshje navdíhnenje ali njegov notrajni nagóvor se more poslušhati. Nagíb h' zhemu vsaki v' sebi poslušajte, kar gotóvo véste, de je dobro, in de ne more biti napzhno; in le verjemíte, boshjimu navdíhnenju se ne bote nikolj vstavljali.

Simeon stópi v' tempel, kar sagléda Jesushka, déte, in s' veseljam, kakor bi nebésa odperte vidil, sposnal prihódniga odrešheníka kmalo je nad njim. Bogabojézhí sívzhik je ko bi mignil per otroku, na rózhe ga vsame, in gláf s' ozhéšam v' nebó vpertim je sagnal: „Sdaj pa Gospod! v' míru me lózhi, svojiga slushabnika, po besédi, kakor si obljubil. Sakaj moje lastne ozhí so vidile sdaj tvoje svelizhanje, ki si ga všim narodom perpravil — ljuzh, ki bo ajde rasvetlovala — njega, ki bo *slava* tvojiga Israelskiga pólka.”

Ljubi otrozi! bósht ga je bilo stariga beloglávzhika lepó viditi, ko je Jesusa na rozhe vsel déte, in ko je imel táko veselje nad njim! Shé is tega se vidi, kakshin prijasen in ljubesnív de je bil! Pa kar je sraven govoril, nam she le popolnoma boshjiga slushabnika, in do ljudi pravi-ga priyatla nad njim pokashe.

Sama molítuv, hvala, in do Boga saupanje ga je. Tako perferzhno, s'tako svéstjo kakor s' priyatlam shé takshim je s' Bogam govoril. Ravno tako Bog

s' njim. Simeon posná v' sebi njegov glas, in ves pokorn mu je. Vſiga — ſvoje ſhivljenje in ſvojo ſmert — ſe Bogú v' roke iſrozhí.

Ves lepiga in ljubesnîviga ſerza je do ljudi. Njegova ljubésen in pa boshja! Nizh laſtne ljubezni ni v' nji. Vſe ljudi obſeſhe njegova ljubesen. Nad drugih veſeljam, nad svelizhanja prihodnimi dnévmi ſe veſelí, deſiravno jih on doſhivel ne bo. Nè le ſvojiga naróda — tudi ajde — vſe narode — ves ſvet — tako rekózh s' rokami ga objame, in k' ſerzu ſi ga pertíſne!

Kako vender le prava zhaſt boshja zhloveku ſerze rasproſtrè — in napolni vſiga ga s' boshjo ljubesenjo! Kako ſvet, kakopravizhen je Bog, de je memo toľko jésarov drugih takimu moshu dal ſvojiga ſina ſposnati

Kar od Jeſufa Simeon pravi, ſaſluſhi biti poſébej premíſhleno. S' tremi beſedami: Israelova ſlava, naródog ljuzh, ſvetá svelizhanje, koljko vſe nam pové! She toľko vélkih in ſvetih móſh, ki jih je ta polk doſdaj imel, vidil je, de Jeſufu ni nikogar enakiga, ki je Israelſkiga polka vſa ſlava v' njemu. Kar ſonze ſa ſvét, mu je Jeſuf ſa vſe ljudi — ſa Jude in ajde. Vſih svelizhanje vidi v' Jeſufu — odobrótbo vſiga ſvetá — vſi, in — de ga veſelje! — tudi mí deléshni je bomo, te dobróte.

Kakó is ſhiviga govori vſe, kar govori. Le otroka ga viditi, mu ſhe veſelje déla,

ki ga v' svojemu shivlenju nikolj ni imel. Vef' svét mu ni nizh, tako polno tega veselja je njegovo serze. Rad vmerje sdaj. V' zhiga serzu bi neki ta prijasni starzhik zhashtí ne vnél in ljubésni do Jesusa!

II. Simeònovò prerokvanje od Jesufhka.

Zhudila Marija in Joshef sta se, de je nesnan star mosh prezej njú déte sposnal. De ga na rózhe tako po domázhe vsame, in de toljke rezhi od njega pravi. Pa tudi v' njú dva sdaj se je obernil. Mòlil zhashtí-livi sívzhik, ki je tako bil bliso smerti — ko-ga ne gjíne! — je nad détera stárishti, slasti nad materjo, divízo. Vse, kar se bo Jesusu godilo, mu je od Boga rasvjetlénzu pred ozhmí, slasti pa njegova poníshba in povíshba. Previdil v' duhu je, tudi nad Marijo pride britko terplénje. Milo jo pogléda, in prijasno ji rezhe: „Glej, veliko na Israelskimu se jih bo spotaknilo nad tim détetam, in veliko jih vstajalo ob njemu. V' snamenje jim bo, prizhali se bodo nad njim. Mnogih misli bodo is serz prishle na dan. Mezh bo presúnil tvoje serze.”

Perpravlal, in h' terplenju sveto divizo je Bog s' tem prerokvánjam poterdil, ki jo je nad sinam zhakalo. Éno je sdaj she na poti bilo, nar strashnejshi je she le zhes nekaj in trideset lét nad - njo priti mislilo.

Le dober je Bog, zhe po svoji neskonzhni modrosti terplenje nad nas da, de s'ozheto-vo skerbj6 tudi sh6 tol6she in tr6fht pred terplenjam poshila.

Pa tudi sa to she bleso gre to prerok-vanje pred Jesusovimi sgod6vimi, ker jih vse lepo raslija. Kar se je s' Jesusam potlej godilo, le ta prerokba se je spolnov6la.

Jesus je bil res sn6menje, tarzha naskrish-nih misel, tako rek6zh. Dobri ljudj6, kar jih ga vidi in sposn6 — le kaj posebniga smiraj je to — so ga perferzhno ljubili, in vsi hudobni so ga zhm6rno sovrasili. Kakor na sk6fhli pravo in golufno slato, se dobri in hudobni ljudj6 nad njim sposn6vajo.

Jesus je bil res dobrim k' svelizhanju, hodobnim k' pogubi. Dobri, sam6 so pri-zhali, so neisrezh6no svelizhanje, so novo shivljenje najdli per njimu. Hudobni niso te blag6sti okufili; njih sovrashtvo do njega, do sapop6dka vse ljubeshn6vosti, se tudi dru-g6zh sn6ti ni moglo.

Tudi she sdaj, ljubeshnivi v6! je serz sk6fhla Jesus, ki se dobri in hudobni po nji sposn6vajo. Tudi she sdaj on je dobrim k' svelizhanju, hudobnim — ali sam6 so kri-vi — je h' pogubl6nju. De bi saj tudi nashe serz6 per ti skufhnji obvel6lo! De bi tudi m6 se pob6ljshati serzhne shelj6 imeli! Po-tlej se ga bodo tudi nashe serza prijete, njega ljubeshnvza — in nas6hli bomo sveli-zhanje v' njemu.

12. A n a.

Shè je Simeon govoril, kar Ana pride. V' terdi mladosti ji je mosh bil vmerel. Kmalò po moshovi smerti se je posvetnim homatijam odpovedala, in svetó shiveti je bilo edíno njé délo. Per Bogu le je pokoj iskala. V' tempelnu je nar raji bila. Zele dní molila in prepoštíla se je. Pa òjstra fama v' sé, je bila mila do drujih, in tak je vsaki ref dober zhlovek. Njéno gorézhe veselje nad Bogam jo tudi do ljudí prijasno dela. Ljubesniva táshniza ali troshhtarza islastne skushnje, modra, od Boga rasvetlèna uzheníza, preroknja je bila. Táko do live stárosti je bilo njeno shivljenje — sakaj ime-la sdaj shtiri in osemdeset lét je.

Oh, otrozi! na! ni v' dusho fram tega svetiga Aniniga truda po dobrimu? Zele dní se prepósti — mí pa si dostikrat bitve veselja ne okrátimo! O polnozhi velíkrat, ko je vse tiho, je bila shè v' svetimu premishlovanju — in nam she kak krajzhik ure v' Bogá misliti preséda. Svésta sklépu, ki ga je storíla, je bila vse svoje dní — in mí kmalo drugo uro posábimo, kar smò lihkar perva sklenili. Kaj, she preojstra v' sé, pretànjka bi se marsikomu sdeti Ana vtegnila! Ali per she tóljzhkini rézhi jo bres truda in vpé-ra zhlovek ne bo nikolj délezh pergnál — krepost pa ali zhednost je kaj toljziga in taziga, de se bres truda shé zlo ne doféshe.

Šhè veselje, prihódniga svelízharja vidi, je Bog hotel ti sveti preróknji pred smertjo she storiti. Simeonovo veselje je imela nad otrok nar ljubesnivšim otrokam. Po njegovo na glas je boshjo hvalo sagnala. Kar jih vé, de v' odreshníka verjejo, jim to téjko veselje rasosnáni. Veseli so njé pósledni dnévi — in v' míru in vesela po Simeonovo je smerti perzhakovala.

Ljubi otrozi! lepe resníze kakor is zhište ljuzhi gledajo v' naš snad Simeona in Ane. Vite jih: Bog, ktiri ga ishejo, se jim rad daja sposnávatí. Zhistim serzam se Bog ne perkríva. Kdor Boga zhaští, sam skufha, de je; in ktiri po njegovi volji shivé, imajo povrazhníka nad njim. Bog dobrim ljudém rad svojo prijasnost rasodéva. Vse rasveseluje on, kar jih je gòdnih veselja. Na krepósti in zhednosti je she vselej lep sad rafel. She sdaj ona daja, de zhlovek smerti lohka v' obras pogleda, in ne obíde ga bléda. Vesela in frézhna smert je she sdaj lepiga shivlenja dosòrik.

Lepó tudi to lè je per Ani: Rada svoje sveto veselje je tudi drugim pervoshila — pa ni ga nikomur filila. Le tistim je govorila od njega, ki so ga bili umni. Tudi mí bodimo modri po njéno. Ljubi Bog, ta sgódba pokashe, tudi on takó ravná. Zhistim, lepim dufham le pokasuje svoje pota. Nesvetim so terda skrivnóšt.

13. Módrizi od jutra.

Rojèn Jesuf, in Bogú je bil v' tempel
nefhèn — vesele nekóljko dobrih dúsh na
tihim se ga. Deshele kralj, vélki duhovni,
uzhèni, in ljudska derhàl shè tega besédize
ne vedó. Tudi tem sdaj ozhitno in na glaf
je Bog hotel rojstvo svojiga sinú na snanje
dati, pa skrivnosti jim nè vse rasodéti; niso
je she nè uméti nè prenesti mogli. Vse
zhudno je to obernil, is zhefar pa le milo
in prijasno njegova modrost in dobrota sa-
fija.

Od sonzhniga is-hóda, is daljne deshe-
le, pride na enkrat modrih moshov v' Jeru-
salem. Kraljeve rodovine bòja, in trije so
bili — torej se jim tudi sveti trije kralji
pravi. Ptuje oblazhílo, nosha in stan, ki
se jim is vfiga vidi, in shé hvala je shum
dólala, ki so jutrajni módrizi jo imeli. Pa
she vézhi zhudo gré, kadar se své, pokáj
de so prishli. Njih pervo vprashanje je bi-
lo: „Kej je Judovski vnovizh ròjeni kralj?
Njegovo svésdo na Jutrovskimu vidili, in
mòlit smo ga prishli.“ Glaf, de je nòv
kralj ròjen, je bil kmalo po vřimu Jerusa-
lemu. Ali, kako vse drugázh, kakor per
nedólshnih pastirjih po Betlehemskih planjá-
vah! Kako vse drugázh je bilo tukej v' de-
shale vélkimu mestu, kakor un dan v' tem-
pelnu por unih dobrih in bogabojézhih du-
shah! Vřtrashili kralj in Jerusalemezhané so
se. Kralj namrezh je bil ofhábnes in

oblastlíviz, bal se je króne sgubiti. Du-hóvshina in ljudstvo niso dobre vesti imeli, in reklo nekaj v' njih jim je, de v' kraljestvu zbakániga velkiga kralja bo le resniza pa krepóšt in zhédnošt veljala. Od tod njih strah. Tako le, kadar se pravizhni veseljí, se tréše hudòbnesh, on trepetá.

Herodesh si je skušhal pomagati. Kma-lo storjén je bil sklèp. Sklénil je: Zhašt kasati svunaj do noviga kralja, skrivaj pa ga iskati in vmoriti. Natvégama se rezhe sníti vélkimu sbòru, to je vélkim du-hóvnam in kar je bilo boljshih písmejov, in vprašhanje jim da, kej bo Kristuf ròjen? Vélki sbòr je odgovor dal: „V' Betlehemu, na Judovimu. Sakaj tako písono je per Mi-heju preroku: Tí Betlehem na Judovimu, nifi nar manjšhi mesto Judovih kneshíj; sa-kaj vóivoda pojde is tebe, ki bo Israelski moj pólk vladal — is-hòd njegov je od sa-zhetka, in is vezhnih dní.”

Potlej rezhe Herodesh módrizam na skrivnim k' sebi. Ves prijasnošt jim je. Na tanjko jih preprašha, kdaj prav se jim je svésda perkasala? Poshteni moshjé mu po-vedó. Rezhe jim v' Betlehem: „Pojte, jim pravi, vprašajte po détetu, in kadar ga ispráshate, mi pridite povédát, mòlit ga pojdem tudi jes.”

Otrozi! se vam ne gnúfi is serza nad táko gerdo potúho, nad tako perhúleno hi-navshino?

She po nozhi se módrizi v' Betlehem spusté; od Jerusalema káke dve uri je bilo

va-nj. Obljubim, maršikake zhudne misli so vstajale v' njih. Nihzher ne vé v' velkimu mestu od vnovizh rojeniga kralja. Tako malo se pezhájo sa-nj, de she le svét imajo, kaj bi vtegnil ròjen biti. In she sdaj ne storí nihzher stopínje ga iskat, nè kralj, nè duhóvshina, nè ljudjé. Kaj, shè le vstrašhilo in pobílo jih je slishati od njega, nè pa obveselílo. Oni edíni so bili, ki jim je mar sa-nj, tudi ljudí se je javalne manjkalo, ki so se jim posmehováli, ki so shéme — ali govoriti po danáshno — múhovnike is njih delali, ki jim pámeti manjka. Pa le veseljí jih, kar so svédli, in shli so. Kakó hišho najti, kakó dete sposnati, she vsiga ne vedó. Obláki nebó odévavshi se rasídejo sdaj, na enkrat vglédajo svojo svésdo, spet stoji na nébu, lepa in prijasna. In pa kaj she? Pred seboj iti, se jim sdí, de jo vidijo, in nad hišho obstojí, ki se je bila mej tem Marija s' detetam va-njo vselíla, práv kakor bi jim velevála: „V' nji lé je!“ Veseľja módrizov ni bilo isrézhi.

Shli v' révno hišho, in nashli dete so in njegovo mater, Marijo. Ni jih vbóshtvo motílo. Od bogastva shè kaj boljshiga so shé posnáli. Per zhísti, sveti nedólshtnosti, per toljki dúshini lepóti, per neisrezhèni dobroti, ki se Mariji divízi is vsiga vidi — per déteta toljki ljubeshnívosti — ti ne pomishlujajo. Pred otroka na koljéna so popádali, in mólijo ga. Po tem odprejo svoje sakláde, in so déte s' slatam, kadílam in mjíro obdarovali.

Sa to morebiti so to storili, ker je navada v' njih kraju bila, kraljam darove nositi. Pa njih darovi, samí takrat so javalne to mislili, so s'he kaj vézhiga in lepšhiga pomenili. Otròka prihodno velikósti so kasali, in kaj de je dètetu odlózheniga. Slato se je kraljam opravljalo, kadilo Bogú sashigalo; s' mjíro so merlízhe masílili.

Shé so jih sdaj o pogovorih s' sveto divízo od njé boshjiga dèteta svelízhleji obhajali! Shé je Marija veselje imela nad moshmi, ki so vkljánjat se dètetu táko dáljo prís'hli! Shé so se Bogú hvalili, de je táki m'fl on ljudém, ki je dar dal taki is nebés! Shé jih je bilo frézhne in veséle viditi per toljki njih véri va - nj, in v' neisrezhèno njegovo dobroto!

Módrizi so se h' pokóju podali. Kmaló ko se bo dan napózhil, se mislijo tega h' kralju Herodeshu veselíti. Pa Herodeshov naklèp, s'he tako skrit zhloveshkim ozhém, Bogú je bil snàn. Otròkovo smert perkrit, in vse vézhi govorjenje od otròka potlázhit bi jih bil Herodesh bléso tudi njé rekel pomoriti. Bog tedaj jih je v' sánjah savernil. Vkashe jim, nè hoditi k' Herodeshu. Eno sánjo so vsi imeli. Torej lohka od navadnih sánj so jo sposnáli. Pokorni so bili boshjimu povelju, v' svoj kraj se vernejo vsi samákneni v' Bogá, ki jim je takó pot obrázhal, in ki dete nebeshko tako varije.

Ljubi otrozi! tudi v' ti sgodbi je veliko boshiga. Nè le všim ljudém, ki so dobre volje — ampak tudi po lju-

zhi, ki jo kdo ima, se Bog vsakimu rasodéva. Brumni pastirji so od angelov radi poslušali, ki sta jih bogabojéžha pastirja Abraham in Jakop dobivala. Njim torej se po angelih rasodéne. Modrijani od jutra so si na svésde uméli. Njim se je Bog na nebésu po ljuzhi, po svésdi, rasodel. Israelski polk je v' sveto písmo saupanje stavil. Njem je torej po preróku Jesuovo rojstvo osnánil. Serzovéd je Bog. Vidil bogabojéžhíh mósh lepe misli je, ki jim sveti trije kralji pravimo, in dal svojiga sina jim je sposnáti — pa tudi moríti ga gerdí naklêp je v' serzu kázhhjiga Heródesha védel. Nesdúshnikam Bog spodnefuje naklêpe. Iskal Herodesh vmoriti je otroka. Pa módrizam perpomózhi sam more sdaj, de otroka najdejo, de je vélki sbòr she posábleno prerokvanje spet rasglásil, de bóljshi ljudjé, zheshravno viditi prihodniga svelizharja she nè sadohti dobri, va·nj saj upati sazhénajo. Dobrih ljudí varh je Bog. Po nevédama so si ti ljubesnívi moshjé po smert skorej fhli. Pa otél, in v' míru domú pelal jih je. Skashe vse natore gospodárja se Bog. Vse, vse, vélko in malo — svésdini premík po nèbu — hudobnih naklêpi — vsaka she toljka rezhíza, zlo sanje so pod boshjim ozhéšam, in vse k' enimu zílu on obraza.

Tudi ta sgodba nam more Jesusa otroka perkupiti, poljubesníviti nam ga. Njegovo rojstvo so angeli osnanováli. Prijasna nebeskka svésda pelá sdaj boga-

bojézhe moshé na njegoviga rojstva kraj. Kar bogatiga ima semlja, slato, kadílo in mjira se pred nj pokláda. Povelízhovati ga, Njega finú boshjiga in zhloveshkiga, šta, tako rekózh, nebo in semlja po konznu. Vkljánjajo vbogi pastirji, in knésbje kerví modri moshjé se mu. Pazh ljubesnivo snámenje, de deléshni ga bodo vsi ljudjé, vbogi in bogati, nevédni in uzhéni! Komej na svet je prishel, in nè le Israelzam, temúzh rasodéne tudi ajdam se shé. Pazh lepo snámenje, de je obóje v'eno ljudstvo s-edínit, in vse prishel svelízhhat! Deshélnimu kralju, in ljudski Duhovshini ga ni dano otroka posnáti. Lep náuk, de pravize do njega milosti ne da nè kraljéva krona, nè duhovska fukuja, temúzh, kar so angeli rekli, le dobra, sveta volja naš ga sposnati déla sazhímne, sazhímne veseliti se nad njim!

Módrizi od jutra so nam lep isgléd dobrih ljudi, ki jih je tudi med ajdmi kolikor toljko od nekadaj bilo. Vérovati so, de Bog svésdam póta gospodári — de prihódne rezhí vé — de ne pufha ljudi v'niemar. Po Israelzih, ki so nekadaj v'njih krajih bili, in Bog vé, po zhemu shé, so bile, kaj veljá, stare prerókbe od svelizharja med nje vdarle, pod zhigar oblástjo bo modróst in praviza shivela, hudo-bija in kriviza minovála. Prerókbe so jim slo padle na serza; besede is 4. bukuv Mosefovih 24. p. 17. v. slasti morebíti: „Svédda bo peršjala is Jakopa, kralj pri-

de is Israela!" Serze do Bogá, do ljudí, do refníze, do krepósti in zhédnosti so imeli. Ináko se jim nad zhloveshko révo déla, vse prék jo vidijo. Voshili so, de bi ljudjé ne bili takó nevédni in pregréshni, de bi se na boljshi obernili. Bogú so saupali, de se ne bo dal ljudém v'smotnjávo, pregrého, in révo vtopiti. Verovali so v' prerókbe. Nesnána svésda ne nébu, she bol pa boshja notrajna luzh jim tih prerókeb spolnítuv pomenuje. Obétaniga kralja rojstvo jih vse s' veseljam navdá. Niso si ga bili svésti doshiveti, de bo kraljovál. Saj otroka tedaj — kako lepó lé in po zhloveshko je to! — si ga voshijo viditi. Daljno pot nastópijo, ne bojé se nè vtrát nè tesháv. Vére terdne so. De so oni ptujzi v' noviga kralja vélkimu méstu sámí po njemu vprashávzi, to jih ne móti. Sposnáne refnize se terdo dershé, desiravno sa-njo ne marajo nè kralj nè duhovshina. Kaj pak de, oni ajdje, she niso vidili marfikaj, pa vfi blasiga in lepiga duhá Simeonoviga in Aniniga so. Verovali so s' serzam. Po serzu so jima bili enáki. In kakor Simeonu in Ani, tudi njim svoje dopadajénje sposgáti, tudi niem je Bog dal svoje svelizhanje viditi.

Vélka duhovshina in písmoji, de bi tak nè, so isgléd nemárnosti in mlázhnosti. Sveto písmo imajo v' rokah. Per studénzu so, ki svelizhanje po semlji is njega potèzhe. Pa ne sajmejo ga. Gladko islagajo sveto písmo — pa oni se ne sménijo. Kraj, kjer bo odresheník ròjen, povedó — pa

va-nj oni ne gredó. Vsi ofhabni pogledujejo ajde, sanizhujejo, pogublujejo jih. — Pa is daljne deshele ajdje so svelizharja nashli, molili ga, in nebeshko veselje imeli so nad njim, in duhovni — njih napuh se jim povrazhuje — oni s'he prav ne vedó, zhe je shé rojen. Ne bodimo, ljubi otrozi! tim duhovnam enaki; nikogar ne sanizhujmo, tudi ajda nè; s' hvaléshnostjo vsamímo sposnánje, ki nam ga da Bog; shivímo po njemu — in de bo kakor svete trí kralje tudi poshténe ajde Bog, ki s'he v'tàmi tizhé, de jih k'svelizhanju perpela, s' kako svésdo obfijal, veselí mu saupajmo.

Nad Herodesham imamo shalofsten isglèd, kako napuh, sapovdlívoft in pa lastna ljubésen zhloveku vef um sbébijo in preméfhajo, v' kake strafhne rezhí ga pokóplejo. Véroval je, in nè véroval. Toljko vére imajo boshje prerokbe per njim, de morítuv otroka na-nje sida, po tako malo je po drugi strani imajo, de si boshje fklepe ovrezhi domíshluje. Njegova krona mu je vse. Krí nedolshniga otroka preliti, in pa nizh, de le krono otmè! Pogíne naj vse, de on obvífi. Sattréti nar blajshi boshji dar — iglo nar drajlhi is nebéf — veselje anglísko — kaj mu je to, de si le s'he on kako létize da dísháti. Koga ni grósa tazih lé misel?

Tudi v' te pergódbé spomín obhajamo prasnik. Nashi nekdamni spredniki so ajdje bili. Sdaj se je bil Kristuf ajdam pervizh perkasal. Torej se prasnik svetih tréh kraljov

tudi Gospodovo perkasílo, ali ras-
glasílo imenuje. Oh, ljubi otrozi! uméj-
te sáj toliko dobroto, ki nam jo je ska-
sal Bog, de se nam je po Jesusu Kristu-
su rasodel! S' hvaleshnim veseljam, ki so
ga nad détetam, Jesufam, sveti trije kralji ime-
li, se spomnujte te boshje dobrote!

14. Bég na Egiptovsko.

Modrizi od jutrajne deshele so bili she
sdavnaj domú odshli, ko jih Herodesh she
le perzhakuje. Vidil je, de saštónj zhaka.
Svédel je, de so po drugi poti she sdavnaj
odshli. Pénil se od jése, misel strašno je
svertal, Betlehemske in tistiga kraja vse
pubzhe, kar jih ni bilo nad dve léti, sklè-
nil je naglo pomoriti. „Tako lè, si je mi-
slil, ne bo lohka dete, ki me skerbí, odshlo
mojimu mezhu.”

Marija in Joshef nista vedla, kakšhina
nadloga shúga v' njú hišo. Pazh nista mi-
slila — tako pohlévno in sladko je spánzh-
kalo! — de dete pláva po smertini nevar-
nosti. Per miru — bres skerbi, bres strahú
spat gresta tudi ona. Pa zhul Bog je nad
njima. Vidil v' Herodeshovimu serzu je, kaj
naklepuje, préden je kak zhlovek kaj tega
vedel. On, nedolshnosti vedno svesti varh,
je tudi njé varoval. Angel Joshefu v' sá-
njah se perkashe. Rezhe mu: „Vstani, dete
in mater vsami, in béshi v' Egipt. Dokler ti

Drugi del.

D

ne rezhem, bodi ondi. Sakaj dèteta, de bi ga vmoril, bo vse Herodesh s-iskal."

Pazh strafhna je biti mogla sa Joshefa in Marijo ta pot! Tako natvégama, v'tmí, bres flovéfa moreta deshelo, prijatle, snánze, vse sapustíri. Skosi strafhno pufhavo je shlo nekoliko pota. Egiptovska deshela, v' ktiri so njih sprédniki toljko hudiga vshili, tudi sama na sebi je Israelzam she gròso delala. Pa boshja volja, ki sta va-njo se vdala, in ljubesen do boshjiga dèteta jima vse tesháve slájshta.

Ljubi otrozi! jelite, koljko Jesus shé déte terpi? V' hlévu je rojen — terde jasli so njegova perva pósteliza — trinog je njegove kerví shéjn, in prepódil is deshele ga je. Otrozi! hvalíte, hvalite Boga, de per miru lohka shivité, nikolj ne toshíte, zhe nimate vfiga zhes némozih, in zhe se vam vse po vólji ne godí.

Jésushik je bil otét, kar mòrizi, ki jim je Herodesh rekel, rópijo v' Betlehem. S' gòlimi mèzhi vderó po vsih hifhah. Is narózh in od sesza nedolshne otrozhizhe tergajo materam, in — pa joj otrozi! sameshímo, de jih ne bomo vidili vbóshzov, ki se v' kervi prevrazhajo she s' mlékam v' ustih, in máter, ki vse bléde skvenzhé, ki jokajo in túlijo, ki se ne dajo toláshiti.

Spet vidimo is tega, stréfa nas, káki trinofhek je zhlovek, ktiri sgol sebe ljubi. Torej — nikolj se prepogósto ne sgodí — spet ponovímo sklèp, varovati samoprída se v' serze, napuha in gerde visokósti. Meniti,

de le mi nisimo v' takimu nagnenju rojeni, bi bila velika slepota, in ravno toliko, de le sa nas nizh nevarniga nima. Le tega nikar! Kdor ne zhuje v' te gerde strasti, vse lahka je, solse ljudem she tako nedolshnim bo pil, nizh ne mara, njih kri zlo bo preljival. Zhlovek vovzhij, ofhaben, ki po visokosti dihti, huji je od divje sverine!

Kralj Herodesh je le ene letiza svoje kervarstvo preshivel. Odbila tudi njegova ura je bila. Vmerel je. Popustil je krono — in zhakala na unimu svetu ojstra sodba ga je sa vsako solso, ki jih je ljudem tla-zhil, sa vsako kapljo kervi, ki jo je preljal.

Kaj je sdaj imel od svojih hudobij? Kaj ima od njih na konzu kdor kolj?

Marija in Joshef sta srezhno v' Egipt dospela. Pa, obljubim, kopernela sta po ljubimu domovju. Kaj se v' njú kraju godi, nista vedla, kaj pak de. Na enkrat se boshji angel spet Joshefu v' sanjah perkashe, rezhe mu: „Napravi se, dete in njegovo mater vsami, in na Israelsko se verni; pomerli so, ktiri so detetu po shivlenju stregli.” Tako svest le je bil angel v' besedi. Joshef se spótama vsdigne, vsel je dete in mater, shel je na Israelsko.

Ali komej déne nogo na domázho semljo, she druga ostrashi ga. Arhelaj, Herodeshov sin, je po ozhetu kraljovál. V' Betlehem je bil Joshef namenjen: mislil je bleso, de bi práv bilo, verbizhu Davidoviga sedesha se gré tudi v' Davidovimu méstu nakvisshko rediti. Pa ne upa si sdaj va-nj. Kam se ne

vé djati. Ali kakor she dvakrat po angelu savérnen, dobí v' sanjah tudi sdaj v' tretjizh boshje povelje, rezhéno na Galilejsko mu je iti. Rózhno je shel.

Takó sta Joshef in Marija, toljko zhasa is dóma, spet lé v' Nazaret, v' svoje doma-zhe mesto prishla. Bòshť vesela, na rózhí s' Jesushkam, ktiriga ob njúnimu odhódu she na svétu ni bilo, sta zhes prag stopila v' svojo révno hífhizo. Upanje sdaj sta imela od svojiga prida shiveti na tihim v' nji, in per míru dete redíti, ki ga imata isrozhéniga od Bogá. Tako lé vsako terplénje míne — po oblázhnimu in deshévniému vreménu le spet jasni sónzhih na nébu sija.

Szer nam ta pergodba she po dveh stranéh da boshjo prevídnošt premísliti. Pervizh: nad otétim Jesushkam se boshja ozhetova skerb vsa prijasno in milo rasdanuje. Simeon je Mariji mogel nekoljko tega terplénja préd she povedati, de ji po nevédama ne pride, in de si ga je svésta. Modri od Jutra so slata in drasih daróv pernešti mogli, de imajo vbogi staríshi sazhím na pot iti. Ravno tista boshja prevídnošt, ki je nad Móseszhikam v' bizhnatimu jérbasu, je tudi nad Jesushkam v' jaslih zhula. Drugizh: nad pomorjénimi otrozi ne saglédamo nikar tróhe boshje prevídnošti. Podréti lohka Herodeshov naklép bi bilo Bogú, in vse te otroke bi bil lohka otél. Zhimú tedaj perpuští vbóshzam táko nevlímíleno smert?

Ljubi otrozi! kasale vse dosdájshine

pergodbe so is svetiga pisma, zhe je terplénje nad dobre ljudi prishlo, de je na kaj dobriga bjílo, de se je terpínzam in drugim na dobro isfhlo. Sdaj smo enkrat per sgodbi, ki gladko nizh povédati ne vémo, zhimú jo je Bog perpuštíł. S' tem terji vére naš per-vaja. Nauk nam da: „Desiravno je nam k' dobrimu vse terplénje, viditi tega shé na semlji shé ne moremo povsót. Nektire britkósti she na semlji lép sad odgánjajo; druge so sème le, ki se bo she le na unimu svetu od njega perdeloválo.“ — Pershène torej, ljubi moji! she taka nesfrézha naj se zhes naš, zlo nizh naj ne umémo, kako de ljubi Bog kaj taziga perpushta: pa vérvajmo, kar she ne vidimo, modrošt boshjo, njegovo neskonzhno ljubésen molímo, glédali na unimu svétu bomo, kar na temu zhisto nizh ne raslózhamo.

Nedolshnim otrozhízham she solso per-voshímo! Stara zerkóvna pésem, kakor nalash je sa vas narejéna, imej she tukaj svoje méstize; róshiza nad njih prevrétné gróbze naj bo:

„Posdrávleni, perviga zvéta, muzhénzi!
Na prágu shivlénja vas je posmúkal
Kristusov salesováviz,
Po róshje, k' jih písh polomásti!
Ví svelízharju perva koljína,
Ví mlada derhálza vmorjénzov,
Oh altariu nedólshni
S' zhesfhúlzam' in vénzmi si igráte!“

15. Jesuf, star dvanajst lét, v' tempelnu.

Jesuf je v' Nazaretu per svojih starishov hishi rafel. Otrok ves ljubesnív, ves boshji je bil. Shé mladénzhik je poln duha bil, poln boshje modrósti. Pa, de je nebeshkiga odróda, je bilo ljudém she nesnáno. De je stenarjov sin, nizh drujiga niso menili. Ali, de mu angel ni sahtonj Previshiga sin rekel, she préden je bil ròjen, kmalo she mladénzhik je pokasal. Lepa, mila je ta sgodbiza — sláto jutro je, ki slat dan osnannje.

Joshef in Marija sta vsako léto v' Jerusalemu k' velikonòzhnemu prasniku hodila. Vsela, ko je bil dvanajst lét star, sta tudi Jesufa seboj. Desiravno dolga in teshávna, vender ga je nesnáno ta pot veselíla. Bòshť ga je persdigoválo, ko je vidil, de se vse zéste od ljudí tárejo, ki gredó národ sa národám v' trumah v' Jerusalemu mòlit Israelfkiga Boga! Bòshť mu je serze vtripalo, ko je sveto mésto she vse dímnato od délezh vglédal, in vélki turn is njega kipéti! — v' tempel je mladénizh sdaj pervizh stopil, v' ktiriga je bil nekadaj otrok Bogú nesén! Ves svét ga mine. Misel v' nebeshkiga ozhe-ta, prihodno opravilo, ki ga bo imel, boshja zhašt, zhloveshko svelízhanje, ga vsiga navdá. Ves je v' Bogá samaknen — ves je v' molítvi, ves v' veselju in hváli, ves v' Bógu, ves v' ljubésni do ljudí. Prásnizhni dnévi so h' kònzú

fhli. Shè táki vnéti Israelzi se domú sdaj vernujejo. Pa on se ne more odtergati. Shè le mudí se v' Jerusalemu. Veliko páfhe so imele ozhí v' temu toljkimu méstu — pa skorej le v' tempelnu je bil.

Tudi njegovi starishi so she fhli, kar Jesufa med potam pogreshé. Gotovo se ni nikolj szer bres njih dovoljenja smusnil od njih. Per tovarshih bo, so menili. Njegovi krepósti in pameti so upali. S' temi misli prèjdejo prvi dan hóje, in svézher pridejo do perve gostínze. Per vli shlahti, kar jo je sprédej bilo, so po njemu vprashali. Ni ga bilo. Tudi tovarshi, ki so posnéj perhajali, niso sa-nj vedli. Bóshť je starisham pergrélo! Bóshť jih je bila skerb! Shé otroku se mu je po shivlenju stréglo. Sovrashniki so mladénzha morebíti spásili, jima je po sili misel hodila. Vsa v' skerbi gresta v' Jerusalem zelo dáljo nasaj. Vse po vsih úlizah tolziga mesta ga preísheta, vse preprashata ljudi po njemu, ki se jih je toliko jésarov prerivalo po méstu. Shé tretji dan je napózhil. Bol in bol jima pergréva. Né svétovati, né pomagati si vezh ne vésta. V' tempel Boga profit gresta — tudi shé zelo pot obljubim sta ga profila — on naj jima svétova in pomaga v' ti sili. In prav tù je Marijo veselje zhakalo, kdo ga isrézhe? V' frédi uzheníkov v' tempelnu je Jesufa mladénzhika saglédala. Poslushta, vprasha jih, odgovarja jim. Zele fhòpe ljudi je okolj njega. Ozhí vsi imajo v' njemu. Vsako besédo mu is úst prestréshejo. Vsaki se zhudi,

v'obrasu se mu vidi. Veseliga upánja so vsi. Kar jih ga sliši, nad nesnâno modróstjo tega posebniga fanta vse vse štermí. Njegovi staríši zlo, to viditi, so se savséli.

Mati njegova vender, njé serze je prevèzh te trí dní kopnélo, mu ni mogla fkerbí in britkósti prezej posabiti. „Dete, dete! mu rezhe: sakaj si nama to storil? Glej, shaloftna sva te ozhe in jes ífkala!“ Jesuf je pohlevno in prijasno odgovoril: „Me je bilo treba tako dolgo ífkati? Níste vedli — rekel prav jaderno je to — de mi je v' híšhi biti mojiga ozhéta?“

Ljubi otrozi, bõst se nam morejo uma prijeti te besede! nar perve so, ki so nam sapísane ís njegovih úst, edíne, ki jih ís njegove mladosti vémo. Nauk, ki je v' njih, jim zéno daja s'he vézhi. Isgled so, ki veliko ísglédov saléshe, podúzhí naš, koljke modrósti so vsi odgóvori njegovi bili.

Pervízh tako lé njegove besede lohka oberremo: „Otrok, zhe ga per staríših ní, bi se per uzheníkih ali v' tempelnu, in nekjér drúgi ífkati ne smel.“ In po tem takimu bi se Jesuf staríšham ne bil mogel lepšhi ísgovoriti, nè otrók v' s'holo hoditi in v' zerkuv lepšhi opomínjati.

Pa s'he lepšhiga in globokéjšhiga náuka so te besede. Svoje prihodno velízhastvo pervízh rasodéti hozhe tukej Jesuf. Pravi zhaš je bil ravno. Vse, kakor prav nalásh, je Bog bil naklònil. Ravno v' léta je pri-

fhel, ki so ga odráshenim perfhtevali. Te ftárosti je on sdaj pervizh v' tempelnu. Vél-ki prasník je. Vse je va·nj srlo uzheníki in ljudjé. Milo déla se všim, de mu je Bog dal otroku she toľjko modroft. Kaj velíziga bo is tega otroka, so vfi miflili. Marija je ravno Joſhefu njegov ozhe rekla. Prijel Jeſuf te perlóſhnofiti ſe je, ſvojiga ozheta hiſha djál je boſhjimu tempelnu. Povédal: „Boſhji fin fim” je tako lé s' ſtranjó.

Ljubi otrozi! kako lepó in ljubesnivo je od Jeſufa, de prihódni uzheník vſiga zhlo-veſhkiga rodú, ki bo Boga povelízhat toľj-ke rezhí delál, ſhe tako ſgodaj snámenja da-ja toľjke modrofti; ljubesnivo je ſvoje ſtariſhe ſpoſhtováł, pa do ozhéta v' nebefih je vender ſhe sdaj le vézhi zhaſt in pokór-ſhino kaſál. Oh, otrozi! kakó lepó vaſ uzhí Jeſuf, de kmalo ſazhníte biti modri in do-bri, zhe kadaj modri in dobri biti hozhete! Njemu pa, ki ga je Bog ſhé otroka tako po-velízhal, ki ga je ſhé fanta s' toľjko modroftjo in prijétnoſtjo opravil, kej mu zhaſt dobimò, ki mu gré?

Kaj pak de njegovi ſtarifhi takrat vſiga tega niſo ſhe na tanjko poſnali. Niſo jih uméli tih beſéd. Pa toľjko ſo zhutili, de imajo kaj velíziga v' ſebi. Njegova mati ſlaſti, tiha in ſpremifhljena per vſih perlóſhnoftih, fi te beſéde v' dno ſerza poríne — in zhaſ, de jih je pregledala, ji gotovo ni odſhel.

De bi ſaj tudi ví, ljubi otrozi! Jeſufo-ve beſede, ki jih kaj prezej no uméſte, v' ſerzu ohranili, in na tihim jih premifhluj-

te. Róshizi enako, ki is savítiga pópika lepa in vesela perbòde, raspózhile se vam bodo na enkrat.

16. Nazarenfka sveta dershína.

Is Jerusalema, kjer je bilo toljko zhudènja nad njim, je Jesus nasaj shel v' Nazaret, na svojih starishov dom. Vsim nesnan je mladénizh tukaj léta preshivel — in prav tukaj, ljubi otrozi! vam je on lep prelep isglèd. Pa prèden se nad njim rasglédamo, s' kàkim ozhéšam she njegove ljube starishe poglejmo. Nè le Jesus namrezh mladénzhov; Jesus, Marija in Joshef vsi trije svete dershíne so lepa podóba — in nè le kar v' mladosti potrebuje, ampak uzhíci, vi ljubesnivi! se vam je is te sgodbe, kar bote vse svoje shivlènje potrebovali.

Torej, ljubesnivi moji otrozi! s' veliko zhaftjó v' mislih pòjmo pod pertlízhno strého tréh toljkih sverníkov, ki jim nikolj enazih na semlji ni bilo. Nizh posebniga, nizh blishézhiga ne najdemo v' ti híshizi. Oblazhílo je vbóshno, pohíshstvo skopó. Joshefa najdemo tésati, Marijo per shenskih opravkih, Jesusa krúshinimu ozhétu per délu pomagati. Nobenih perhúlenih svetóstin pokór ni tukaj. Ne delajo zhudeshov. Nobeni sharki jim glave ne obsejvajo. Pa oba Joshef in Marija, Jesusova starisha, v' boshji zhafti v' sa sta.

Boga posnáta, ljubita ga, pokorna sta mu. Njuno veselje je Bog. Njuno djanje, vse njune besede in misli so po njegovi sveti vólji. V' tempel hodita ob odménjenih zha-fih. V' Boga rada mislita. Per vsakimu she tolzhkimu veselju — per vsakimu she tolzhkimu boshjimu dárú, per vsakimu grishleju kruha, ki ga jésta, kmalo sta s' ozhésam per Bógu. Tudi per délu ga is misel ne spuštita. Roka je per delu — serze per Bógu. Marfikako uro oblubim sta své-zher po oprávkih frezhna in vesela od Boga prekramlála.

Joshef je isgléd pravizhniga mosha niskim stanóvam. Dober, pokorn, vóljin podlóshnik je bil. Ajdovsek zesar je njegova gospóška. Veliko svetohlínzov je zhes njegove vkási godernalo. Joshef je voljno pokorn. Bil je dober deshelan. Tih, pameten, míren mosh je. She toljke milosti, ki mu jih je Bog skasal, ga bitve ne pooshábijo. Nikomur ne storí shaliga. Vsmílen in persaneslív tudi do takshnih je, ki so ga gerdo golfali in shaljili. Priden rokodél je bil, poterpeshlív, poshtén. Svoj kruh jédel v' pòtnimu obrasu, bres godernánja se je s' délam vpéral. Ktirim je kaj délal, jih ne pertíška. Kakshin dober mosh je v' sakónu bil, she is tega vidimo, de je Marijo vsel. Mikalo per shenítvi ga ni né slato né bogastvo, né sizer kaj posvétniga; nedólshne, sveté, bogabojézhe je iskal. Njó narbóljko si je sbral. De je dobro gospodá-

ril — de ni pijánz, sapravlíviz, togòtnesh
bil — she v' misel ni tréba jemati!

Marija je tudi per gospo-
dínjstvu vsih shenfskih zhédnost
ljubesniva podoba. Gòla pohlév-
nost, krotkòst in dobróta jo je.
Nikolj ji ni nespodóbne besede is úst. Jèsa
ali kaka druga gerda strást ji nikolj ne kaljí
veseliga obrása. Prijasna, vsmílena persa-
nèšna je do vsaziga zhloveka. S' prid-
nostjo in skerbjò je opravila svoje
majhino gospodínjstvo. She tolzhkinih dé-
liz se ne framuje. S' sapóredjo, snásh-
nostjo in svestóstjo jih je she tóljzh-
kine poblájfhala; s' ozhéšam v' Bo-
gá, ali, kakor pravimo, s' dobrimi
obúdi, s' lepo naménjo jih je vse
posvetíla. Se líshpati ji ni mar. Njé líshep
je bila framoshlívost, bogabojézh-
nost, pámetnost, nè pa slato, igle in
shkerlát. De Marija ni nizh samopáshniga,
bábovskiga, blebetávskiga, opravlíviga, lju-
dí rasnalhávigá na sebi imela, ni treba pra-
viti shè le.

O ba, Joshef in Marija, v' ljubi edí-
nosti sta shivela. Nikolj ni gerde besede
med njima; she gerdiga pogléda nè. Dom
mirú je njuni dom, torej tudi vréden, de
va-nj angelzi sahajajo. Boshje milo okó je
igralo nad njima. Otroka prav rediti
je obójih nar vézhi skerb. K' vřimu dobrimu
ga ljúbzhika navájata. Zhe grešta v' tem-
pel, postavim — she jih je bilo lepo vidi-

ti! — je Jesus v' fređi med njima. Na semlji je on vse njuno veselje. Zhe tudi v-b ó ga, le sadovóljna sta vender. Bogabojézhnost in dovoljno serze je vse njuno bogastvo. Tudi terplenje jih ne sgrésha. Kmalo moreta, ob nar huji hóji na daljno pot iti. — Kmalo v hlévu nozhíti — kmalo is dóma pobégniti — in kmalo, kar imata nar ljubshiga na svétu, fin se jima sgubí. Pa upala Bogú sta, in s' poterpeshlívostjo, serzhno, in stanovítno preneseta to terplenje. Védla sta, de svòjzov ne sapustí Bog. In skasal to tudi nad njima je, otel jih je is sleherne file.

Shé bi bilo dobro, ko bi híshta vsaka bila taka! In le ljudjé so krivi, zhe ni. Sakaj prav nad to sveto dershíno nam Bog isgled daja, doklej v' dobrimu de jo zhlovek lohka perprávi, in kako dobro bi ljudjé lohka imeli, de bi jim le resniza biti hotla.

17. Jesus fant in mladénizh - isglèd fantam in mladénzham.

Ljubi otrozi! veliko dobrih otrók smo do fih mál she imeli v' míslíh. Ali Jesus — oh dvakrat bol poslušajte, od njega nar lepshiga vashiga isgleda govòrimo — on Jesus je vse preségel. Pobóshen, véstin vsdersh'n je bil Daniel, pa she bol on, in njegova dúshaje she lepshih daróv, in njegovo lize she lépsheje nedólshnosti. Perferzhno

in sveto veselje je blagi pastir David, pa she vezhiga je on imel nad lepoto boshjih stvari, nad sozhnim is-hodam, nad osvésdenim nebam, nad berhko spomládjo. Pobósh'n, vbógliv, odkritoserzh'n je bil Sam velzhik, pa she bol on. In takó ljubesnív ko je bil pastirzhji mladénizh Joshéf, ki so se mu v' sanjah svesde spod neba in po tleh snópi vklanjali — le neisrezheno ljubesnivshi je bil she Jesus, on nebesški mladénizh; she per rojstvu — in tega né le v' sanjah — so se mu angeli is nebés in semlje knési perklanjali!

Sgodovina njegove mladósti — in tako je prav, de jo lohka obdershité — je sfer le v' te lé besédize skrajshana: „Rafel je, kakor v' starosti, tudi v' modrosti in milosti per Bogu in ljudéh.” In: „Pokorn svojim starisham je bil.” Pa s' sonzhnimi sharki saflushijo biti pisane te besede. Uk, ki ga ví potrebuje, imajo v' sebi. Torej, ví Ljubi! prav jih premíslimo.

Rafel v' modrosti je. Kaj velziga, kaj nebesškiga je modrost, ki je tukaj od njé beséda. Veliko je rezhí, ki jih je koríšno ali snati saj prijetno, postavim: Pisati, brati, rajtati, malati i. t. d. Ali tega kaj snati ni she modrost. Shè veliko drugih potrebnih ukov in umélnost je, ki se jih, de svet obstoí, more vézh ali manj ljudi uzhití, postavim: kmetovati, rokodelstvati, uzhenóstvati. Pa tudi to she sdavnaj ni modrost. Prava modrost

je véditi, kar more vsaki vediti. Vse kar je dobriga, lepiga in imenitniga to preséhe, in Boga posnati, svoj zil in konez posnati, svoje dolshnósti posnati je to. Kdor tega ne vé, ali vediti nózhe, she táki rokodél, she takó prebrísani vméliz, she takó uzhen naj bo, — trapa je. Kdor to vé, — kdor vé, od koga sta nebo in semlja, kdor vé, zhimú je zhlovek na semlji, kaj naj dela na-nji, de svoj zil in konez doséhe — on je moder. Ta modrost je obéma potrebna, kralju na sédeshu, in kmétu per plugu. Kar je vediti zhloveku rezhi danih, modrost is vsih nar potrebnishi in nar vézhi je ta, in torej nar perva modrost, ki se je otrók úzhi. V'taki le modrosti je rafel Jesus. V'takih rezheh moder perhajati je bila njegova nar perva. Torej per uzheníkih je bil rad — rad poslušal — vprashal jih je. Tudi ví, ljubí otrozi! hrepeníte po taki modrósti. Radi hodíte k'uzheníkam, radi jih poslušajte, in ne bójte se jih vprashati, zhe kaj práv ne uméste. In ravno sa to poslušajte tudi Jesusa radi, velikrat govoril v'tih bukvah bo s'vami. On, she fant toljke modrósti, je bil potlej vsmu svetu njén vélki uzheník. Le per njemu se shéja po modrósti ogasí.

Rafel je v' mílosti — v' ljubesnívosti — per Bógu. Ljubesnivo je per Bogu le, kar je res dobro in lepó — ob kratkim — le kar je svétiga. V' sleherni svetósti tedaj je rafel. Ni mu bilo dosti ve-

líko dobriga vediti — kar vé, je tudi storil. Kar je hudó, fhkodlívo, gerdo — ob kratkim — vse nesvéto je ostudno per Bógu. V' Jesusu tedaj ni bilo nizh hudiga nagnenja, nobeniga gréha. Bog, ki mu je v' ferze gledal, ni nikolj nè mislize, de bi prav ne bila, v' njemu vidil. Slasti pa ga je bilo polno prezhiste, vse perferzhne brúmnosti in poboshnosti. Ves je bil v' Bógu, v' svojemu nebesfhkimu ozhetu. Is prlíke bote nar loshej to rasuméli. — Ktiriga otroka — in to po vsi pravizi — imajo nar raji starisfi? Jelite, otroka, ki jih spólhtuje, ljubi, vbóga, ktiri vse stóí, nad zhemur imajo veselje, ktiri jim je is ferza hvalessen, in ki saupa va-nje, de v' nikogar takó? Kakorshin dober otrok do starishov, prav taki do nebesfhkiga ozheta je Jesus bil. Polno zhaftí, ljubésni, polno pokórfshine, saupanja, hvalessnosti ga je bilo do Bogá. In práv takim obzhútlejam v' Bogá se ob kratkim brumnost ali poboshnost pravi. Ta le prava poboshnost, ki je le kaj lepiga, shlahtniga in svetiga, ona je mladenzha Jesusa takó ljubesniviga delala v' boshjih ozheh. Oh, ví Ljubesnivi! de bi tudi ví taki poboshni bili! Kdo ne bo rad ljubesnív v' boshjih ozheh!

Rafel je v' mílosti — v' ljubesnivosti — per ljudéh. Kaj zhé to rézhi, she zlo lohka uméste, ljubi Moji! Le pomíslite nekoljko: ktiriga otroka imajo dobri ljudjé radi? Bo pázh kdo rad imel otroka, ki se per ti prizhi od togóte na vse

gerlo dère, ki láshe, krade, ki vſe potáre, ki mu ne gre nikolj pridna is úſt, ki druge ljudi shálji, ki ſe mu ne ſmilijo nè shivina nè ljudjé, ki gerde gerdòbe vgánja? Porezhete mi, de nè! Vite! nihzher ne bo veſel taziga otroka. Sjokal bi ſe nad njim, de ga le vidi. In lohka ſkljénete is tega, ſakaj je fant Jeſuf taki ljubesnív bil. Do vſih ljudi namrezh ga je bilo polno ljubeshi in dobrote. Ljubeshen do ljudi, ki je v' ſerzu jo nõſil, mu je vſa bila v' obráſu. Nebeshka prijaſnoſt mu je is njega ſjala. Nizh jéſe, nobeno neròdno nagnenje mu ni obrasa tamnilo. Is njegovih úſt ni bilo nè lſhí, nè ſhal beſéde. Zhe je mogel kako veſelje komu ſtoriti, komu kaj poſtrézhi, is ſerza rad je ſtoril. S' velikim veſeljam bi bil vbóshzam rad podal laſtni kóſhzhik kruha, práv ſam naj bi bil ſtradal! Nikolj ni nikogar ſhaljil. Shè zhervízhku bi ne bil mogel ſhaliga ſtoriti. Nikolj ni nikomur ſhe toljzhkine ſhkode nagnal. Si bote upali kaj miſliti od njega, de bi bil is gòle preſhérnoſti tudi le trávizo pomándral, de bi bil tudi le perèſize od dervéſa odtergal? — Vite, ljubi otrozi! tudi ví ſte taki lohka! Tudi ví bi mogli tako ljubeshnívi biti! Ljubeshnívi otrozi bote mendè ſej raji, kakor gerdi in svèrshkaſti otrozi?

Raſel v' modroſti, v' miloſti, kakor v' ſtaròſti, je per Bógu in ljudéh. Starſhi ko je perhajal, pamerniſhi, prijetniſhi, ljubeshnívſhi je bil Bogú in ljudém. Vèzhi úma vſaki dan je bil — perſlúshoval

s' novimi svetóstmí si je vsaki dan vezhi boshje dopadajenje — raji in raji so ga ljudjé imeti perfíleni. In ravno taka, ljubi otrozi! bi mogla tudi per vas biti. Zhudno je, jelite, po nevédama, dokler ne dorafete, vézhi in vézhi perhajate vsaki dan? Zhudno je, jelite, resnizo sposnávati vaš um je vsaki dan terdnéji? v' vašimu serzu je veselja do dobriga, lepiga in pridniga vsaki dan vezh in vezh? dobro, kar sposnavate in ljubite, imate tudi storiti vsaki dan vézhi mózh v' sebi? Kònzhanó bi bilo tedaj shalóftno, ako bi otrok te smóshke v' hudó obrazhal in nè v' dobro, v' kar mu jih Bog daja; ako bi se per vší ti lepi boshji obernítví vender le od kakshniga otroka rézhi moglo: „Starshi ko je, hujshi je.“ Jelite, otrozi! rajshi fantu Jesufu, kakor takim objóka vrednimu otroku bote enaki?

Bil s'vojim starisham je pokorn. Shé samó se vé, toljko dober fant, toljko lepi mladénizh, kar je starisham v' ozhéh vidil, vse jim je storil, nikolj jih ni shaljil, veselje jim je le delal. Ker je starisham pokorn biti smed vših dolshnóft, prva otroshka dolshnóft, moremo koljkor je slasti sa vas lepiga in podúzhniga shé posebej v' misli vseti. Metèrè rezhi ta lépi, podúzhni Jesufov isglèd she lepsziga délajo. Joshef je bil le krushni ozhe, ví bi rekli Jesufov ózhum, in vender, kakor njéj pravi materi, mu je pokorn. Kaj vézhiga, nè sténar ali zimperman biti, mu je odméneniga, in vender mu réjnimu ozhetu per délu pomága, pre-

vsdigne mu ga nekajko, de krúhik perdo-
blujeta. Jesuf je she v'dvanajstimu létu sta-
rishe s' umam preségel — in vender do tri-
desetiga leta, dokler ni shel is doma, jih je
vbógal. De bi si to k'ferzu vseli vsi otro-
zi — slasti ktiri s' ozhmam ali mázhaho radi
gerdo délajo; ktiri, samí nizh saflushiti,
s' nemárno sapravlívoftjo starisham pót pije-
jo; ktiri, nekajko tlam odrásshí, jih shè
hozhejo strahovati, in pokorshino, kakor
tishezh jarm, snad sebe otréfajo.

She kakshina opómba sa metér-
shi mladénsh tvo bi vtegnila biti práv
tukaj.

Jesuf se je Joshefoviga ro-
kodélstva uzhil. Rokodélski stan takó
rekózh je povsdignil. De mu gré zhasť, je
pokasal. Kdo se bo shè rokodél biti framo-
val, ko je bradlo v'rokah sam boshji sin
nóhil? — Zhasťitlivshi shè tóljzhkini, she
tako sverkani najémnik bres mére je od ime-
nítniga postopázha. Kdo bi rad ne délal,
bodi s' umam ali roko, kadar Jesuf, in pazh
ne saftonj, delo s' lastnim isglédam tako lepó
on sam perporózh? Tri gerde sovrashnike
nam délo od hishe odvrázha. — Dolgzhasť,
vbósh tvo, pregrého. Dufhi in telésu
je sdravo. Postopázh pa je ledíni enaki, ki
ternje in ofát, plevél in strúp na-nji rase,
drujiga nè.

Vse polno pameti ga je bilo
mladénzha Jesufa. Velíki darovi so
bili v'njemu, zhe ga tudi le zhlovéka pre-
mislimo. Pa ni jih skasoval, ni bahal, ni

sametoval drugih. Na kaj boljshiga jih obrázha. Stenár, — koga ne gjiñe toľjka ponishnost! — se ni branil v' drugih ľjudí miflih biti. Modrejshi od vsih Nazarefshkih uzheníkov je bil, se vé. Vidil je velíko nepotrěbnih, neúmñih fhég — zhutil mozh v' sebi, in odménjen svét na bóľshi prenoviri je bil — in vender mladénizh tega she nizh ne pozhně. Bil je tih, ne graja, ne oponáfha, ne prizha, ne postavla se. V' ľe stisne sposnanje, ki ga ima, dokler mu Bog, ki je bil trideset ľet star, ni rekel na dan. Pazh lep náuk mladenzham, in marsikakim paglovzam, ktiri se svét prenarėjati slobé, ki she perzhétkov práv kaziga uka ne vedó; sakaj tudi v' paglovze rópi she ta kuga. Oh, shalofno je takih ofhabnih otrók viditi! She to pokasí ofhabnost, kar imajo dobriga in lepiga nad seboj. Kakor framoshľivost nar lepshi igla v' deklízha pórtiku, tako je tiha spamet nar lepshi zvét sa mladénzhovim klobúkam.

Perprava k' Jesufovimu ozhitnimu shivlěnju.

18. Janes v' pufhavi.

Zhaf Jesusu na ľjuzh ici, in zhľoveshki rod odreshhovati se je perblishal. Janes — kar je shé pred njegovim rojstvam

angel povedal — je mogel ljudi perpravlati.

Tudi Janes je mlade léta v' samòri pre-shivel. Od shúma in od nápak svéta v' pufhavi je shivel, perpravlal k' svojimu toljkimu opraviu se je, tarel, sdershoval se je, mòtil, premishloval je. Sdaj dobi, de naj sazgne, povelje od Bogá. Prishel tedaj bol is pufhave je v' kraje ob Jordanu ob réki, ki so ljudjé she bol va-nje sabajali.

Judje tistikrat so bili sprideni národ. Terdiga, ojstriga uzheníka, de jih omajuje, so potrebovali. Práv taki je bil Janes. Baháshka in mehkúshna nòsha, nesméra in sapravlívost per jédi in pijázhi, so bile perva mati spáke. Le viditi torej tega vrédniga uzheníka, she to jih je moglo trésovati. Po nòshi nekajnih prerókov Janes je ojstro oblazhilo is velblódjih dlák nòsil, in usnat paš okolj lédja. Jédel le take jedi je, ki jih pufhava obrodí, slasti pa hòstini méd, in nekake vézhi kobílize, ki so per naš nesnána jéd, per vbosih ljudéh pa tistih krajov she sdaj navadna, desiravno nè vélka. Po pijazho si je h' študénzu hodil. Nikolj si ni s' vinam úst smòzhil, nè s' drugo pijano rezhjó. Prebival v' kaki sténi je bleso v' pufhavi.

Ljubi otrozi! ojstro, jelite, se vam sdí tako shiveti? Pa zhe koljkaj premislite, samí porezheté: Le kaj velíziga je vender si tako vse perkratiti. Le lepo je, kar Janes nad sabo pokashe, de zhlovek ob málimu sdrav in vesel lohka shiví, zhe si méro vé.

Pa tudi Janesov štan je tako shiveti pernefel. Le pogléjte! ogibal sa to se je ta sveti mosh preobilne jedí, in varoval štrézhi shivòtu se je, de je dusha bol nebesfka bila; de mu ni bilo tréba daróv od nikogar jemáti, de je resnízo na ravnost in bres ovínkov vsakimu lohka povédal: shínilo v' ozhí je vsakimu, de mu ni sa posvetni dobízhih, de ljudém k' frézhi se le shène. De bi toljziga uzheníka, ki si toljko savolo Bogá perterga, saj toljkaj vóljníshi tudi mí poslušhali!

Janes je sdaj per Jordanu ozhitno pridgovat sazhel. „Pokóro delajte — boshje kraljéstvo se blisha.“ V' vsíh pridgah šte bile te dve. Slíshali tega lihkar bomo vézh. Kerfshováł jih je, ktiri so ga poslušhali, in ki se poboljšhajo. Omivánje s' vodo od svunaj jim je snotraj od gréhov biti zhistim veléválo.

Kar je Janesovim besédam šte vézhí mózh dajalo, so bili štaríh prerókov isréki. Taziga lé ga je šte Isaja napovedával. Djal je v' lepi podobi: „Glas klizávza se glasí v' pufhavi: Pot perpravljajte Gospódu, gladko štesó mu nadélajte. Vsfaka doljina safuta, vsaki hrib in grízh bodi poravnán. Krivíne naj bodo saravnáne, grámpe naj bodo políkana zésta. Vef shivòt potlej bo vidil boshje svelizhanje.“

Shé je moglo Judam serze kipéti, ko so te beséde v' svojih f-hodíshih v' sebóto brati slíshali, sraven pa vidili, de se ta glas v' pufhavi ref oglasuje? V' ozhí shví-

gati jim je moglo, de je od Bogá Janesova, in de bo oblubo ozhákam délano Bog skorej skorej spolnoval.

Ljubi otrozi! glas is pufhave ni le Judam véljal tistih zhafov; rasléga se is véka v' vék. Slishte to berózh tudi ví ga. Oh, de bi ga saj poslušali! Sakaj she dan danafshi je ref: „Kdor se ref in is ferza poboljšati sheljí, njemu in pa le njemu je bliso boshje kraljestvo!”

19. Janes uzhí pokoro.

Janesova perkásen je vélik shum vsdignila. Nè le Objórdanzi — is Jerusalema, kaj, is zele Judéje skorej vse je vrélo k' njemu v' pufhavo. Vse gre h' kerstu, in na glas se gréhov ispovdujejo.

Tudi Fariséji in Saduzéji so hodili. Nekaj brátovshini enakiga Fariséji, nekaki Orden, so imeli med seboj. Tudi Saduzéji so bili v' nekaki sklémbi. Fariséji so bili vsi polni vrásh, svetohlinzi. Terdili namest boshjih sapóved so en kúp pustih, nizh vrédnih shég, ki so si jih samí ismislili, in svetóft so temu rekli. Saduzéji so bili nejevérzi — in ker se nejevéra in lohkoshívstvo rada strínata — sraven lohkoshívzi.

Fariséji in Saduzéji niso praviga duhá imeli, ki ga je k' spokóre kerstu bilo potreba. Fariseji, v' svunajne shége so vso véro stavili, so menili, zhe le gredo in se dajo s' vodo omíti, berfh je vse dobro. Pokora,

poboljšanje jim na misel ne pride. Boshje kraljestvo, so mislili, je tako nashe, Abrahamovi otrozi smo, toljziga, taziga svétiga moshá. Saduzéji, per njih je le savolo zhasniga dobízhka véra in svetóft veljála, so bleso is méfne modrófti h' kerftu hodili. Mislili so, spreberniti vse per Israelzih bi se sdaj vtegnilo — fhkódova nam lohka, ko bi se po ti fhegi ne ravnali.

Janes, ki jih vidi se perhljíniti, velkíni so bili vméf, jim rezhe s' preróka ojfróftjo tim spákam:

„Gadja rodovína! kdo vas je naužhil ogíbatí tako se boshje prihodne jése? Vrédni sad pokóre dajte od sebe!”

„Svetóft, ki je le v' obrasu, v' fhegah in v' sladkih besédah, ali, is gòliga dobízhka, le v' savíhkah in v' potuhi, ona in pa opísani kazhji méh, smert in strup je pod njim! Taki ljudjé morejo vse svoje misli predélati, in de so jih, s' djanjam pokasati.

„Le nikar ne rezíte ofshabno samí per sebi: Abrahama imamo ozhéta! sakaj vam povém, de tudi is tih kamenov lè Bog Abrahamu otrók lohka nabudí.”

„Ne potrebuje vas Bog, in pa, kakor fhini ste, she zlo kam Bog s' vami ne vé v' svoje kraljestvo. Kakor v' tem kamenju tú, tako malo je she Abrahamoviga duhá v' vas, toljko vam she mánjka, préden bote Abrahamovi otrozi. Ne more vas Bog sprejéti v' svoje kraljestvo — loshej bi te skale lè s' shivlenjam navdal.”

„Skjira je she drevésam v' koreníno pomérjena. Dervo, ki ne roduje dobriga sadú, bo posékano in v' ognj bo versheno.”

Pogublénje, nizh drujiga ne zhaka nepoboljšhaniga gréshnika. Kakor prekúz per nerodovítnimu drevésu, ki se mu she skjira pomérja; boshja strafhna sòdba ravno tako bliso je nizh prida zhloveku. Nobeno uro ni varn.

Ljubi otrozi! Ví vidite, po navádi starih prerokov je Janes uzhlil: kratko, terdo, in vézhi dél v' prílikah. Prílike od rezhi je jemal, ki so poslušhavze v' ozhi drégale. Skale, jálove drevésa, kakshin gád je bil viditi v' púshavi, kaj drujiga? Takó lé vsa natora je ljudém okolj in okolj pokoro osnovoala. Oh, otrozi! ko bi vtegnil val kdo she nevoshlíva in hljínška kazha bití; ko bi vtegnil terd kamen biti, ki se ga nizh dobriga ne prime; ko bi vtegnil med drévjam sushíza biti, ki ni sadú na nji — sdaj kmalo se poboljšhuj. Le v' pravi in hitri pokori je sa takshiniga otroka, in pa splòh sa gréshnike pomózh, v' nezhemur drugimu nè.

20. Janes uzhi', kaka bodi pokóra.

Spazhènja perva korenína med Israelzmi je bil lastni dobízhik, in nevsmílenje is nje-ga. Bogatínz je na kupih blagá sedel, v' tmo

ga saklépal, ali pa ga trátil, in si mére ne vé. Vbóshiz se je v' zunje savijal, jemal je od lakote konez. Janes je tedaj v' pravi kraj ségel po náuk. Per koreníni jo je prijel.

Rekel torej, kadar so njegove pridge ljudí gjínile, jim je, ko so ga, vfi v'sheljah poboljšhati se, kaj naj stòrimo, vprašhali: „Kdor ima dve súknji, naj da tistimu eno, ki je nima nobene. Kdor ima shivesha odvézh, naj ravno to stóri.” Velíko ljudí je délalo po tih náúkih — in kaj dobra po vfi desheli se je sdaj is te le pušhave rasšhiraló, kakšhino veselje je med vbogimi bilo, ki so sad tih naukov okušhali, kako so se dobrótnikam hvalili, tega pazh ni treba shé le v' misli jemati.

Ljubi otrozi! stískávzam, kamnítim ljudém bi se vtegnilo, kar Janes veléva, morebíti preterdo sdéti. Pa glejte! prav sa to nektirim ljudém vezh, nektirim mánj kakor potrebujejo, je Bog dal, in v' serze zhlovéku je dobrótlivost in hvaléshnost vzépil, de bi te obé zhédnosti per ljudéh bile. In pa je kaj lepšhiga in góršhiga ali kalj, in more kaj bol v' ozhí shíniti, kakor kdor ima prevézh, naj tistimu da, ki premalo ima? Se pa tudi kaj bol spodóbi, kakor de dobre vbogi prejéviz dobroto sposná, in de se dobrótniku, koljkor vé in sná, hvaleshniga fkashe?

Nè le splòh nápak, tudi stanóve je napáke Janes, ki so stánu in stánu lastne, popraviti opomínjal. S' svojimi uki je

vse po konzu spravil. Is vseh stanov vrèjo h' kerstu ljudjé k' njemu. Zlo zestovinarji in vojáki ali soldátje so pertiskali, ki so bili povsot savolo krivíze in file rasvpíti. Zestovinarji, velikrat prevèzh od ljudí so jemali, ga vprashajo: „Uzhénik! kaj pa je nam storíti?“ Janes jim je odgovarjal: „Ne jemlite, kar vam ni postavljeniga.“ Vojáki, saróbleni so bili, radi so toshili, nikolj jim ni bilo sadofti, ga vprashajo: „Kaj pa je nam storíti?“ Janes jim pravi: „Nikomur ne délajte file, ne toshíte nikogar po krivim, in dovóljni s' plazhílam bodite, kar vam je sposnániga,

Is tega lohka posnámemo, kaj bi bil postavim Janes lenétam rekel, kaj pijanzam, kaj lótèrnikam, kaj togòtnikam, in pa tudi, kaj nepokornim in lénim otrokam. Ravno tako lohka previdimo, de prava pokora je zlo kaj priproftiga — namrezh: „Pobóljshti se, in nar préj koreníno gréham poruvati, to je prava pokora.“

Ljubi otrozi! sam Bog je bil poslal Janesa, de je ljudí Jesufa odreshénika sposnavati perpravlal. Tudi nam h' naúku je Bog te uke sapisati rekel. Kdor se po njih ne ravna, kdor si ne persadéva koreníne svojih gréhov sposnati, né pobóljshti se, taki she ni prav Jesufov uzhéniz. Kaj, tudi kershén naj bo, štókrat naj Jesufu Gospod rezhe, she na štópni ni do njegoviga uzhéniza. K' Janesu she le v' sholo naj hódí, in bólji zhlovek biti she le uzhí naj se. In — Bog hotel, de bi se! Le resnízhno pobóljshtovanje je sárja svelízhanja. Komur she ta ni persve-

tíla, mu tudi svelízhanja sonze, Jesuf Kristuf, nikolj ne bo sjalo.

21. Janes Kristufa napoveduje.

Dosdaj s'he ni Janes beséde „Kristuf“ isgovoril. Vedel namrezh on vélki, rasfvetleni uzheník je: Zhigar serze ni od pregréh zhislo, de tudi s'he njegov um v' resnízo ne vidi. Kdor si ni nikolj persadjal se is grehov smotáti, de taki nikolj práv odresheníkove potrebe ne verjáme, in ni mu sa-nj mar. Torej le od pokore je is kónza Janes govoril, od drugiga nê.

Sdaj, ko se njegovi uzhenzi shé poboljšhujejo, sdaj se shélje po Kristufu samé v' njih glasé. In ker so v' toljki zhafti Janesa imeli, mislili so zlo, in zbutílo se jim je, vse lohka, on Janes bo Kristuf.

Sdaj s'he le Janes rezhe: „On, ki po meni pride sdaj kmalo, vézhi od mene je on. Vrédiu nositi jes zhévlov mu nisim.“ To nosho namrezh so nekadaj vbógi fushni opravlali.

Is tega vidimo, v' kaki zhafti je Janes Kristufa imel, in koljko si je, tudi Israelze s' njo navdati, persadjal. Shé so si mogli misli sdaj Israelzi od letistiga delati, ki je Janes, taki mosh, tako od njega govoril? De bi se tudi nam v' serze toljka zhaft do njega vkorenínila!

„Jes, rezhe Janes, le s'vodo kers'hu-jem, de val' h' pokori perpravlam. Ker-

fil on s' ognjam — s' svetim Duham; val bo. ”

Voda le svunajne makeshe pobère. Nizh drujiga s' vsimi svojimi duhá she tako pólnimi pridgam ni Janes perpridgoval. Ognj do shiviga ozhishuje, pretopí, prenovljuje — vse preshíne ognj, shív je, de nobena rézh nè tako. Shè filnishi je boshja mózh k' dobrimu, ki jo Kristuf v' naf daja. In kako potrebni, de po Janesu govorimò, smo mlázhni, mersli ljudjé tega dobrotliviga ògnja is nebés!

„Vévnizo ima v' rokah, pravi shè Janes, in pozhédil bo gumno. Pshenízo bo v' skedne pospravil, in pléve s' nevgaflívim ognjam shgal. ”

De Janes v' ti lepi kmézhki prílíki s' pshenizo práve, dobre ljudí méní, s' plévami, ki se psheníza sdé, in ni serna v' njih, pa svetohlínze, she bol pa hudobne ljudí, jélite, ljubi ví! ni vam treba praviti tega? Pa vprashajte se: Ste ví okljéno pshenízhno serno? Bosht bi bilo strashno, ako bi le pléve bili, in zhe bi se vam po plévje enkrat godilo!

Vezh od Kristufa ni sdaj Janes povédal. Pa zhe se s' njegovimi poslušavzi vred sdaj le toljko nauzhimò: „Vsa she taka perferzhna in she toljka zhaft gré Kristufu; ves vélík nebéshek dar on nam pernèse: in ljudjé le, ktiri ref po dobrimu hrepené, bodo tega darú deléshni — zhe se le toljko pravim, nauzhimò, dosti je sdaj to. Beséde: „Po-

koro delajte!" je na dolgo she préd lè Janes rasloshil. Is tega, kar tukaj od Kristufa, od blishniga boshjiga kralja pové, se tudi besede: „Nebeshko kraljéstvo se blisha" she dovòl sjafné. Pòtlejshine sgodbe nam jih bodo she she rasdaníle.

22. Jesufov kerst.

Defiravno ga s' tako svéstjo osnanoval, ni ga she Janes po obrasu prihodniga odrešénika posnal. Pa Bog, ki ga je s' vodo kerfhovat, in ljudí h' pokóri poslal omajovat, mu je bil rekel: „Tisti, ki bosh svetiga Duha vidil na nj priti, in nad njim ostati, on je tist, ktiri s' svetim Duham kerfhuje (ki se ljudém ref pobóljshati mózh daja)."

Tako je Bog Janesu povedal, in tako se je tudi sgodilo. H' kerstu so ljudjé hodili, kar pride is Nazareta, de naj ga kersti, tudi Jesus k' Janesu na Jordan. Janesov kerst namrezh, ki je ljudí h' pokori savrazhoval, in v' boshje kraljéstvo ravnal, je mogel tudi Jesufa spokornih gresnikov odrešénika, in de je kralj boshjiga kraljéstva, ljudém sasnámovati.

Nebeshka milost, in boshja lepota je mogla is Jesufoviga oblizhja iti. Sakaj le viditi ga, je she Janes samáknen. Misel prezej se vtréne v' njemu: „Ta je Kristuf, in nihzher drugi!" Brani torej Janes mu v' réko, s' velíko zhasitjo mu je rekel: „Jes

potrebujém tvojiga kersta — in tí hodíšh k' meni?"

Pa kersthovati na ravnošt od Boga povelje je imel Janes, boshja volja je bila, de Jesuf h' kerstu pride. Jesuf torej je odgovoril: „Naj bo sa sdaj; sakaj všo pravizo spolniti, všim boshjim sklépam podvrézhi se nam spodóbi." Janes je odjénjal, in ga je kerstil.

Jesuf je po kerstu is réke shel, in móli, kar se nebéša na enkrat nad njim odpró. „Sveti Duh is víshkiga v' podobi golóba je na-nj perplaval, in nad njim oštane. Sraven se gláš is néba sašlíshi: „Ta je moj ljubesnívi sín, vse svoje dopadajénje (vse veselje) imam nad njim."

Ljubi otrozi! veliko, lepo je vse per ti perkasni is nebés. Nizh ni od vézh per nji, vse kaj poméni.

Odper te nebéša — jelite, lepó snámenje, de je Jesuf nebéshek dar — de je is nebés pershel, in nebéša na semljo pernesel, de je ljudém nebeshke míšli dájat, de jim je nebéša príshel odklépat, saklenívshim si jih s' grehi?

Nebeshki ozhe sam odkashe ljudém Jesufa, de je njegov prelubi sín, ki ima vse svoje dapadajénje nad njim. Kdo ne bo v' zhašti imel, in ljubil boshjiga sínú? Kdo ne bo nad takim veselja imel, ki ima Bog vse veselje in dopadajénje nad njim?

Jesuf, boshji sín je beršh, ko v' pervizh na ljuzh pride, kmalo lepa podóba ljudém. S' voljno pokoršhi-

no se v' vse vdá, kar Bog oberne — spolnil je vsako s'he toljko dolshnóftizo. Ljubík je ozhetov, pa tudi pokorn je ozhetu. On, ki mu ga ni enaziga zhloveka, se ves poníshen storí nar manjšimu enaziga — h' kerstu gre, kakor drugi, in se zlo od gres'hnika v' nizhemur ne lózhi. Ves v' otrozhjim u saupanju sazhne s'molitujo svoje ozhitno shivlénje — in njegovi saupni molitvi so se nebésa odperle.

Boshji Duh je is nebés na Jesufa perplaval. Kralji in vélki duhovni nekada j so s' oljam masílo prejemali — Jesus on Israelski kralj in vélki duhoven, ki mu nikolj ni bilo enaziga, préden je na toljko opravílo shel, on ga je s' svetim Duham prejél. Koljko torej je imé, de se mu Kristus, to je, boshji Masílenz pravi!

De je golobja podoba perplavalá, to perkasen moremo s'he posebej v' misli vseti. Boshjiga duha bi zhloveshko okó ne bilo moglo viditi. Svunajniga snamenja je bilo treba, de pride. In lepshi in perprávnishi podobe kakor golobova podoba, ki pohlévno is víshkiga perpláva, pazh na zelimu svetu ni. Zhíft po golóbje, mil, priprost, bres ovínkov nedolshen, pohléven, bres terme je zhlovek, ki je Duh boshji v' njemu. Taki je bil Jesus. Taki po svetimu Duhu, ki ga v' nas daja, hozhe on, de bodimo tudi mí.

Shé kaj drujiga pa bi vtegnila ta ljuba perkásen poméniti. Kar je golob s' oljkino zhes'húlizo v' kljunu sveta chrámbo Noetu

osnanil, je golob do danashniga dné ljudém upanja lepa podoba, jim je osnanliviz mirú in veselja. Ob zhasu Jesusa, ki je pohlévna golobja perkasen na - nj perplavala, je ljudém upanje, de nikolj lepshiga, napozhilo — upanje jim je sajalo, de bo she vse drugázh od pogublénja Bog svet otél, kakor ga je ob Noetovimu zhasu, in de bo nòv boljshi zhloveshek ród Bog vstavil na semljo. Bog dal, de bi se tudi nad nami to lepo upanje spolnilo!

23. Jesuf skúshan.

Ljubi otrozi! de se bomo bol svédli v' veliko in lepo, pa zhudno pergodbo, ktira pride, nekoljko v' Raj se osrímo. She véste, Adam prvi zhlovek je, de bi tak né! tudi prvi greschnik, in greshniga odróda ozhe bil. V' sebi greh imeli smo vfi nje-govi mlajshi. Jesuf Kristuf je prenovit prishel greszne ljudi, — perviz je prenovleniga zhloveshkiga rodú. Adam tedaj, prvi greschnik, nam je podoba, ki se, kakshini smo, v' nji vidimo — ravno tako nam je Kristuf podoba noviga zhloveka, zhistiga, ki je bres madesha in ves popolnoma, podoba nam je, ktira veléva, kakshini de bomo.

Jesuf Kristuf je bil tudi pravi zhlovek. Zhloveshka krepósti ali zhédnosti se le s' skushnjavami doskúsi, vterdi in dokonzhá. Kakor tedaj Adam v' Ráju, je tudi Jesuf Kristuf

Drugi dél.

F

zhlovek shivé na semlji bil fkušhan, slaſti sdaj lè v' puſhavi. Nad pervimi ſtaríſhmi ob fkušhnjavi v' Raju ſmo vidili, kako v' greh zhlovek sabréde. Nad Jeſuſam ob njegovi fkušhnjavi vidimo, kako ſe ſvéta krepóſt ali zhednoſt doſéga.

Jeſuſ na ſvoje vélko délo kerſhen je kmalo od Jordana po nagíbu ſvetiga Duha v' puſhavo v' kraj nar odlóſhníſhi v' nji ſhel. Divij, in ſtraſhen ſtraſhen bojà je bil. Pe-zhí reſhále, in gole goré ſo okolj in okolj kipéle. Shiviga zhloveka ni va-nj bilo. Svéri le prebivajo v' njemu. V' ti terdi ſamòti je ſhtirdeſet dní Jeſuſ in ſhtirdeſet nozhí. Prebíl je vſo gròſo, vſe teſháve puſhòbni-ga kraja — molil je — premíſhloval — pòſtil ſe — na vélki ſvoj oprávik ſe je perpravlal.

Ko ſe je Jeſuſ ſhe bliſo ſhtirdeſet dní in nozhí prepòſtil, je Satan v' puſhavo k' Jeſuſu priſhel. Kmalo po ſtvarjénju je bil ta hudi duh perva zhloveka v' greh in révo pokòpal. Is greha in reve sdaj bi lju-dí rad obvaroval. Perva zhloveka je bil po kázhje ſapelal. Tudi sdaj, obljubim, ſi je podobo dal, ki ſe mu je h'naklépu perprav-na sdéla. Blèſo ſe je nebeſhkiga angela de-lal, in v' ſvetlobi in zhaſti je k' Jeſuſu ſto-pil. Kar bi bilo, kakor je v' Raju, v' puſha-vi h'grehu nagibalo, nizh taziga ni bilo v' puſhavi. Noben lepi ſad prepovédaniga drevéſa ni mótil ozhí. Pa tudi kamenje po tleh je Satanu prav priſhlo. V' Jeſuſu, préden je v' puſhavo ſhel, je bil boſhji ſin ozhitno odkáſan. Tako dolgo ſe poſtívlhiga

je sdaj lakota terla. Ti so se mu shé kaki zhéri ali kake skale pod nogami valjale. Kmalo is tega je slepár skufhnjavo naklépal. S' hinavsko zbastjó je pred Jusufam staj, míljva ga po angelnovu, ki pomagati hódi: „Zhe si boshji fin, tem kámenam lé rézi, de bo kruh is njih.”

Jesuf je bil po nagíbu svetiga duha v' pul'havo shel. De se pósti, je bila ozhetova volja. Dáno le sa to mu je zhudeshe delati, de bo ljudém révo prevsdigováł, de bo is nebés ozheta rasflávlal. Tudi v' nizh drugiga jih ne obrázha. Bogú je upal, ki ga je v'ta kraj perpelal, de ga tudi bres kruha, de ga s' besedo lohka preshiví. Jesuf tedaj rezhe: „Sapísano (v' svetimu písmu) je: Zhlovek ne shiví le ob kruhu, ampak ob vsaki besédi, ki Bogú gré is úst.” Tako lé je bila prva skufhnjáva premagana.

Pa Satan poskusi kmalo drugo po ti. Na to lé jo sida: Vidil je, de Jesuf v' Boga saupanje stavi, de se beséd svetiga písmá, in njih úka terdo dersbí. Skléne ga tedaj k' predersnimu saupanju v' Bogá napraviti, in — kako prekánjeno! — s' besédam svetiga písmá íshe skufhnjavo sraven she v' brumnost sakriti. Pelal Jesufa v' Jerusalem, in postavil verh tempelna ga je na rób. Spodej, v' globozhíni, ni bilo mesta nè konza nè kraja. Rezhe Satan v' angliski perkasni mu sdaj: „Zhe si boshji fin, skòzhi! Sakaj písfano je: Svojim angelam te je povsot rekel varvati. Na rokah te ponesó, de se s' nogo ob-kaki kamen ne vdarísh.” Kako

svijašhko lè ! — Ref škorej bi zhlovek mislil : kar nad mésto spustil anglizam na rokah Jesuf naj bi se bil , kakor bi is obla-kov kdo prishel ; ne bil bi mogel lepši po-kasati , de je Israelski od Boga poslani , is nebés dani kralj.

Pa Jesuf ni na sjále prishel zhudeshov delati. Nikolj mu zil in konez ne prèjde is ozhi. Zhudeshi, ki jih je on délal, so bile lepe zhlovéshke déla, ki so kaj všmi-leniga, kaj dobrotliviga imele. Kako ne-úmna torej je ta škufhnjávzova, mu Jesuf s' drugimi besedami svetiga písma pokashe. „Pisano je, mu pravi : Ne škufhaj Gospo-da, svojiga Boga.“ De naš bodo Bog in anglizi varovali, smémo le v' nevarnostih upati, ki se jih ogniti ni, ali ki naš dolsh-nost va-nje shéne. Bres file v' smertino ne-varnost se spufhati, v' boshjo pomózh na-lasht sabávlati, to bi bila predersnost in spa-ka ! Tako lè je bila tudi drugzhina škufh-njava odbíta.

Satan she ni pozhiyal. Tretje škufh-njave se lóti. Vše, kar ljudí slepi in sa-peluje — zhasht, bogastvo, oblast, de je vé-zhi ni, vse mogozhe veselje, svet in kar na svetu ljudí mika in móti, vse to je v' eno škufhnjavo povsél. Na velik hrib pelá se-boj Jesusa, bres konza delezht in lepo se je is njega vidilo. Vidilo vse kmalo se je od tod v' mnoge deshéle in kraljestva s' vse njih lepóto ; sasnájo se velíke mésta, lepe polja in polja, vóshene réke. Véra je bila tisti-krat, de velkim kraljestvam je tudi varh

vélkih angelov kdo. Taziga se je Satan sdaj délal. Jesusu fkasuje vse te lepôte, in rezhe mu: „Lej! vse to — vse te deshele ti dam, in kar imajo. V' oblasti so mi, dam jih, komur jih hozhem. Vse bo tvoje, zhe se mi poníshafh — zhe pokléknefh in me mólifh.” Isdale so ga, de je peklénsek duh, te beséde. Terdo in s' sveto nejevóljo je Jesuf rekel: „Pobèri se, Satan! sakaj pifano je: Gospoda, svojiga Boga mòli, in njemu samimu flushi.” Stréla Satanu so bile te beséde. Vsa gerdòba njegoviga naklépa se is njih pokashe. Strepetal, sbéshal je.

Ljubi otrozi! ta sgodba ima naúke, vse vashe shive dní naj bodo svésda nad vami, de se is nevarnost svéfte, ki na svetu v' vasfo nedólshnost preshé. Lepi Jesufov izgled nam pot pokashe, edíno do svetósti.

Pervizh vidimo nad Jesufam, de imamo fkušnjáv premagati, zhe svetí biti sheljimo. Jesuf sam je bil fkushan. Torej, zhe smo tudi mí v' fkušnjavah, ne shalujmo, ne framujmo se. Skushan biti more vsaki zhlovek. Boshja volja je to — dokler bres vojske ni smáge, nè bres fkušnjave krepósti in zhédnosti. Jesuf je bil fkushan, ki je ravno préd odper-te nebésa nad seboj vidil. Imamo naj tedaj tudi zhase, ki je polno nebés nashe serze, várimo per vsmu tému se v' fkušnjáve. Le nikar si misli ne delajmo, de smo v' dobrimu tako delezh pergnali, de fkušnjáv ni sa nas. Jesuf je bil she

potlej skušhan, ki je bil s' svetim Duham navdán. De smágamo, nam more Bog pomagati, pa njegova pomózh nam ne prevsdigne vojske. Tudi mí moremo storíti, kar je od nashe straní. Trikrat sapóred je bil J esuf skušhan. Premagajmo jih tudi enkrat ali dvakrat, le nikar ne míslimo, de smo se skušhnjáv do konza snebíli. Shívlénje bogabojézhiga je vedna vojska zhes hudo.

Drugizh vidimo, ktire skušhnjave so nam nar huji. V' Boga premalo saupanja ima veliko ljudí. Shívesh jih skerbí, skušhnjave so is njega. Né v' Bogá, v' golfijo, tatvíno v' nesramen dobízhik stavijo pomózh. Poshténje, praviza, nedolshnost, vse se sa kruh per njih v' pródaj dobí. Velíko ljudí ima predersno saupanje v' Bogá. Ne marajo, samí se rijejo v' skušhnjave, in si upanje delajo, de jih ne bo Bog sapustil. Ali pa, tudi svojo pot shivé vsi pokojni v' gréhíh, in se vender svelizhanja svéstijo. Po zhlovekovo ravnajo, ktiri se v' brèsen sakadí, pa si upanje dela: Bog po anglizih ga bo otél. Vézhi dél ljudí Bogú popolnoma vstópi; prasna zhaft, posém'isko blago, shívòtne slásti jih preslepé. Né krepósti in zhédnosti, le take rezhí zénijo; vézhi blagósti, kakor is Bogá, si is njih delajo, ki je edíni svír vse prave blagósti.

Vidimo tretjizh, kako je skušhnjave nar lóshej premagati. Váji v' dobrimu, nji

nar vézhimu opraviću, po Jesufovo moremo svoj zhaš odlozhíti. Shtirdefet zelih dní je vef s' Bogam Jesuf konzhal. Tudi mí moremo ob svojih urah per molítvi pomózhi ískati, de naš posvetne rasláke v' pogublénje s' svojimi valóvi ne posnámejo. Bo prevèzh kalj Bogú odlózhiti kako zhetertízo ure saj dvakrat ali trikrat na dan? Jesuf ni le jedí stradal v' pufhavi, vřiga drúřhiniga veselja pogréshta. Ali bi si ne smeli semtertje kakřhiniga perpuřhéniga veselja mí perkratiti, de bi loshej nagnenje do nedopuřhéniga krotíli? Prebívati v' takímu divjimu kraju je imelo velike teshave. Tudi mí se tesháv vádimo prenařhati, vojřkovati zhes húdo se bomo vterdili. Lohka verjamemo, ob svoji dolgi pomudi v' pufhavi je vse sveto písmo Jesuf premířil. Tudi mí si ob zhasu pokója odlozhujmó kaj boshje besede, ki nam v' shivo léga, v' serze na ítran jo denímo, de jo bomo ob řkufhñjavi imeli, in se po nji ravnali. Jesuf per vří svoji řkufhñjavi je bil svetóřti prelepa podóba, in taki po njegovi podobi bodimo tudi mí.

Berřh ko je Satan Jesufa sapuřtil, shé so bili anglizi sraven, in řréshejo mu. Boshje dopadajénje, in po nebéřih veselje mu pridejo pravít. Zhařt in veselje mu řkasujejo. Vří v' veselju so nad njim, ki je premagal. S' jedjó ga poshívé (vře lohka, de s' řadjam, ki se v' nektirih lepih podobah

+ fhè málano najduje). Bosht je blàgro sdaj Jesusu, ki je skufhnjavo premagal — shédru-gàzh, kakor nekadaj Adamu, ktiri je bil pod - njo omagal. Raj v' pekel Adamu greh, Jesusu je premágana skufhnjava pufhavo v' nebésa premenjila.

Ljubi otrozi! nedolshni ste fhè, med krepóstjo in greham po sredi se she lòvite. Pa ne bo se val skufhnjava ognjila. Joj, na ta sгод mislite tistikrat. Sa vse grezhloveku ob zhasu skufhnjave, med krepóstjo in pregrého, med nebésmi in peklam, med Bogam in hudízham se vólji. Bogú se fkuja, kdor pregreho isvólji, pred hudízha poklékne. Peklénska sherjavza — huda vést — tlji v' njemu. Kdor pa Bogú svest ostane, njemu se angeli perkljánjajo. V' zhafti ga imajo, desílih jih ne vidi. Anglísko veselje je v' njegovimu serzu. Shé sdaj nekoljko nebés ima v' sebi. Kdo bi hotel vse to sa poslásti saménjati, ki jih je komej kàk zháfik? Kdo si bo she pomíshloval med kom svóljiti, med Bogam ali hudízham? med nebésmi ali peklam?

24. Vélka duhóvshina poshle do Janesa.

Ta zhas, ko je Jesus v' pufhavi bil, so ozhí vsi v' Janesu imeli. Pa enih misel niso bili vsi. Shé véste, vézhi dél jih je mislilo, de je Kristus. Drugi so menili: Elija bo. Govorjenje je bilo namrezh od njega,

de bo spet prishel, prèden se Kristuf perkashe. Shè drugim je kàk velik prerok na misel hòdil. Vélki duhovshini, písmejam in ljudskim starashinam se je rézh vse drugazh vidila. Uzhil in keršhoval je, in ni se jim sgláfil. Shé to jih je bolélo. Velíko per ljudéh je véljal — njegove pridege so všézh, vse vrè sa njim. To jih je bòdilo. Fari-sejam, ktirih glave so bili, je Jesus hude rezhi oponáshal, de zestovinarjam in ozhitnim gresnikam nè tazih. Se vé, de jim napúhnesham to ni bilo prav, vézhna saméra je bila.

Od konza — ni bilo kaj lepo od mósh to, ki so se take svete delali — so ga ískali per ljudéh pozherníti. Po snáno svijázho merzhéshnih ljudi séshejo — lshí so med ljudí rastrefali. Djali uno napéti so postavim, ker je v' samòti prebival, in se v' jédi od drugih ljudi lózhil: is úma je, od hudízha je obséden. Pa malo so si s' tem smògli. Janes je vse skosi vézh véljal, smiraj vézh ljudi pertíška sa njim.

Skleníli so sadnizh s' flóvesam do Janesa poslati, in vprashati ga na ravnost: Kdo de je, in is zhigave oblasti de vse to pozhénja? Berfh ko nè, so si upanje delali, nizh práv ne bo mogel odgovoriti, ali kar porezhe, saj skasati nè, ker Janes ni bil do sdaj she nobeniga zhudesha storil, tako se bo sam podkòpal per ljudéh.

Príshli odvóljeni duhovni so k' Janesu na Jordan. Vse se ljudi táre, mikala jih je. Duhovni mu dajo vprashanje: „Kdo si tí?“

Janes pové refnízo, ne tají je. Na ravnoft, gladko, bres ovínka jim pravi: „Jes nifim Kristuf.“ Ga vprafhajo: „Kdo pa fi? Si Elija?“ Odgovoril je: „Nifim.“ Pravijo: „Si prerok morebit (kogar te délajo)?“ Odgovoril je: „Nifim.“ Rezhejo: „Kdo fi she tedaj? Odgovor, ktiri so naš poslali, jim moremo pernefti. Koga se delašh sam sebe tí?“ Rezhe: „Glaſ v' puſhavi fim, de klizhem: Perpravljajte Goſpodu pot! — kar je prerok Iſaija prerokoval.“

Ti poſli ſo Farifeji bili — in torej svíti in potúheni. Rekó mu: „Zhe niſi nè Kriſtuf, nè Elija, nè Izer kak prerok — kaj pa kerſhujefh?“

Janes jim je odgovoril: „S' vodo le kerſhujem. (Moj kerſt le opominja, de ſe od grehov ozhiſtímo, de ſe k' prihódu koga viſhiga perpravljajmo. Je greh kalj ljudi k' poboljſhanju perganjati? To ſméti, pazh ni treba preróku biti komu.) On pa, izzhakvanez, deſiravno ga ne poſnate, v' fré-di vaſ je shé. On, bivſhi ſdavnaj pred mano, pride kmalo ſa mano. Jes pa mu ſhe jerménov per zhévlih niſim vréden odveſováti.“

Lepſhi in bol mòſhko bi Janes ne bil mogel odgovoriti. Kakſhina ljubesní-va poníſhnoſt! Nikolj ni do ſih mál od ſebe govoril. Sdaj, ko mu goſpóſka vkaſhe de more, je pámeten, de nikolj tazi-za, v' beſédah. Shé s' laſtnimi beſédami ne odgovorí. Oberne jo, de prerok, ſa nj govorí. Kaka zhaſt do Kriſtufa! Ni-

kogar se ne déla per ljudéh — v' Kristusa le jim ozhi saobrazhuje. Né sebe — le nje-ga shelji viditi zhesneniga. Koljka mo-drost — koljka svestoba per opra-vilu svoje dolshnosti! Na staro pre-rokvánje duhovne je savernil; njim, na sve-to pismo uzhénim, je namrezh snano moglo biti. Spolnénje tega prerokvánja, Kristu-fov prihod napovduje jim, on mu le pot nadeláva. S' zhem bi jim bil bol misliti dal? Zhakati po pameti, kaj drugiga je bi-lo storiti, zhe bo prishel ta Janesov ali kalj? Le o prihodu se je bilo prerokvanja resnizi po-kasati mogozhe.

Pa nizh ne gjine duhovnov, nè Jane-sova ponishnost in noshá, nè njegovi modri odgovori. Piko so imeli do Janesa, to je bilo. Vsa njih per Janesu je bila rogláta in révkafta. She vprashanje je saróbleno in kratko. Ko mu vezh ne véjo kaj rézhi, so obmóknili. Kerstiti se, preroka poslushati, se h' Kristusovimu prihódu perpravlati, bosh! de bi jim kaj tega na misel prishlo. Smusali so se, she lepe beséde niso dali Janesu. Kako vender napuh in nevoshlivost zhlo-veshko serze sakerkne in savdá!

She se ne smémo zhudne posebne boshje vóje in prevídnosti preglédati, ki je v' ti po-vésti. Zhlovek bi mislil, v' vélkimu méstu v' tempelnu raii naj bi se bil Kristuf osnánil, nè pa v' odlóshni pushavi. Pa, bo Bog ta-kim duhovnam, ali kalj, to osnanílo saupoval? In komu drugimu, v' tempelnu naj bi bil ho-tel uzhíti, bi se ne bili is vse mozhí v' bran

postavili? Ljuzh in resníza tedaj, ki niste prostóra v' tempelnu imele, ste se mogle v' pufhavo vmakniti. In kako lepo, tudi to se more v' misli vseti, se je prerokovo prerokvanje: „Od glasú v' pufhavi” sraven she vjelo!

Per všim tem se je Janesovo osnanvanje od odrefheníkove blishe raslovélo, de bi se takó v' tempelnu ne bilo. Rojstvo odrefheníka je bilo velkim duhóvnam in vélkimu sbóru s' zhaštjo napovédano: s' ravno táko zhaštjó se jim, de skorej pride, pové. V' preroke se jim obakrat pokashe. Tako le so samí dofti misliti dobili, in po nevédam, kar samí niso mislili, so ljudí opominjali, de svelízhar perhaja. Le moder, in smiraj enak ti je Bog, per všimu, kar pozhne in déla!

25. Janes ljudém Jesufa skasuje.

Janes je sdaj svoje opravílo dokonzhal, in osnanil je tudi vélki duhovshini prihod boshjiga kralja. In kmalo drugi dan, ravno je veliko ljudí bilo, pride Jesuf spet k' njemu v' pufhavo per Jordanu. Janes viditi, de pride, in kaj veljá, veselje v' ozhéh mu je igralo, je rekel s' veliko zhaštjó, in s' roko kashe: „Vite ga! ta je boshje jagne, ktiri svetá grehe odjémle. Ta je, ki vam smiraj od njega pravim, de nekdo po meni pride, ktiri je višhi od mene, ki je poprej bil kakor jes. Jes sam ga nisim posnal. Pa

de ga Israelskimu polku odkášem, fim s' vodo prishel kerfhovat." Pové jim she sraven, od kod de Jesufa tako gotovo in terdno posná. Uno nebeshko perkasen per réki Jordanu jim dopové, ki je bila v' Jesufu boshjiga finú odkasala.

Ljubi otrozi! kako lepó v' dveh besédah nam Janes popishe Jesufa, kakshin de je — kaj bo is njega — in pokaj de je na semljo prishel!

Jágnetove podobe, gòla nedólshnost, krotkóft in poterpeshlívost, je bil Jesuf. Vse prebíti, na tihim terpéti, molzhé iskervavíti, s' tem je vse od njega rezhèno. Po jágnetovo, ki so ga Israelzi vsako léto v' spomín odrefhènja is Egipta klali, ga je vmorjènimu biti zhakalo, de je zhloveshki ród, nè le Israelzov, is gréshine fushnosti refhil. Ni je huji fushnosti. Nam more kaj priti na misel miljshiga in vézhiga: Boshji fin — klávno jagne — v' s' gréham satopléniga svetá odrefhenje!

Ljubi otrozi! tolikrat isrekujete besede: „Jagne boshje!“ Premislite jih. Naj bi si jih ljudjé k' serzu vseli, greha naj bi se odpravlali, saupanje v' Jesufa naj bi stavili — kmalo Ráj spet perve nedólshnost bi bil svét!

26. Pervi trije Jesufovi uzhénzi.

Drugi dan je bil Janes spet per Jordanu. Imel nekoljko uzhénzov, uk jim je da-

jal, sosebnó moliti jih je uzhíl, tudi k' pòstu jih pergánja. Ravno jih je bilo dvoje sraven njega, nar boljshi dva šta bila. Jesus gré memo. Janes bi bil svoje uzhénze rad Jesusu perdóbil. Po vzhérajshnje je rekel: „Vite ga jagne boshje!

Tudi uzhénza šta hrepenéla Jesusa viditi in prav ga posnati. Pa is zhaftí do njega si ne upata prav. Pozhasi grešta sa njim, in bojtà se. Serze jima vtripa, ko bliso prideta; ne upata si ga ogovoriti. Jesus se osrè, in ves boshji in prijasen ju ogovorí: „Kaj bi rada.“ Nekaj mšliga, ki se mu is ozhéfa in besede kashe, jima serze da. Rezheta: „Uzheník! kej štanujesh?“ Tako lé mu framoshlíva ga obiskat besedo nametujeta.

Jesus daja, koljkor sheljéti si nihzher ne upa. Dobrotno jima je rekel: „Vidila bota, pojta!“ Vsa vesela šta s' njim shla, in ves vezher šta per njemu.

Enimu tih Janesovih uzhénzov je bilo po Janesovo Janes imé. Janes ta lé je she v' fivih letih Jesusovo sgodovino, ter tudi to pergodbo popisal, in sraven she v' misel vsame: „Okolj desetih je bilo!“ — po nashí shtétvi popoldne ob shtirih. Tako lé mu nikolj is misli ne vjíde ta vézher!

Uni drugi uzhéniz, Andrej, je brata imel, Simona po imenu. Vesel kmalo mu gre povédát: „Kristusa sva nashla.“ Simon ga beršh viditi sasheljí. Pelal Andrej k' Jesusu je brata. Jesus je v' Simona pogledal. Kashe mu, de ga posna in vfiga pregléda,

desiravno ga ni nikolj vidil, rezhe mu: „Jonov Simon si. Pa po sih mál se ti Peter porezhe!” To je: „Skalnik.”

Jesuf, boshji kralj, je s' temi besedami Petra v' svoje kraljestvo prevsel — gospodár tistikrat namrezh, ktiri si je flushabnika omislil, mu je novo imé dajal. Jesuf je posnal, in ogíbatí je védel vsako v' zhlovku skrito mozh, she rekel od straní je Petru, v' kaj ga bo obernal. Peter je bil po sih mal védni Jesufov uzhéniz.

Ljubi otrozi! kako prijasno is teh mósh, desiravno vbosih ribzhov, je Jesuf uzhénze postavil! Kako ljubesnivo prezej nad pervimi zhlovékmi, ki se mu perblishajo, je pokasal, vsaka sa-nj, in is ljubesni do refnize in pravize storjèna stopínja bo povernena. Ne moremo sizer v' obras ga sdaj viditi. Pa prav ga is njegove sgodovíne sposnavajte, she to vam bo zhasé delalo, de nikolj frezhnifhíh na svetu.

27. Filip in Natanael.

Drugi dan se je Jesuf spet na Galiléj-fko napravil. Mej potam frézha Filipa. Kakor mí na dnù zhistiga potóka vsaki kámni-zhik, mu je v' dushi vse misli in sheljé vidil. — Vidil je lepo dusho v' Filipu, prida uzhéniz bo. Rekel tedaj mu je: „S'mennoj hòdi!”

Jesufa je bila gòla, zhista ljubesnívoft. Nekaj boshjiga, dobrotliviga se je is njega

kasalo. Koljkaj naj je uma imel kdo do boshjih rezhi, she beseda, she Jesufovo oko ga je na Jesufa naklenilo. Na golo besedo: „S' meno! hodi!“ je kmalo Filip Jesufov na sleda in uzhéniz! De je od boshje perkási per Jordanu préd she, in marsikaj drugiga she préd od Jesufa védel, se vé.

Filip je prijatla imel, ki se mu je Natanael reklo. Bogabojézh in pravizhen je bil. Mosefa in preroke sta oba rada brala. Obojih serze je svelizharja sheljelo. Velikrat, kaj pak de, sta se pogovarjala od njega. Filip je védel, kako bo serzhika Natanaela veseljilo, zhe mu kaj od njega pové. Kar tékel je s' veseljam k' njemu, kakor bi bil ves svet najdel.

Ljubi otrozi! le kaj lepiga je prijasnost is enakih v' nebesihke rezhi samáknenih serz, né is dobízhka ali is nagnenja k' posvetnimu veselju! Le lepo je prijatla imeti, de se mu serza she taki sveti obzhutleji smejo povedati, in de mu je tudi na svelizhati v' misli, in nakloniti tudi nam nebesihkiga veselja! Kdor je jak po Filipovo, po Filipovo tudi Natanaela bo lohka dobil.

Natanael je bil ravno tisti dan nekajko pod figovim drevésam. To zhasa je moglo sa - nj kaj velikiga biti. Sakaj ravno? — tega ne pové sveto pismo. Pa gotova bo, ob ljubimu tihimu jutru, un sam, pod golim milim Bogam, molil je pod drevesam — shelje po svelizharju, ki jih je poln bil, so ga prehajale.

Kmalu vstavšhiga spod drevéša ga frézha Filip. Ves v' veselju ga sakljizhe: „Najdli smo ga, ki ga Mosef in preroki popisujejo. Joshefov Jesuf is Nazareta je.”

Nazaret je bilo majhino, pušto méstize. V'nobeni zhafti ni bilo. V'sgodovíni Israelfkiga polka se nekjér njegovo imé ne bere. Nobeniga mosha, de bi ga bilo kaj, ni moglo odkasati. Shé le flishali bomo lihkar, de je veliko sódrege v' njemu prebivalo. Natanael, ki mu je serze vedno na konzu jesíka tizhálo, torej je rekel: „Bosh! she bo is Nazareta kaj prída hodilo!”

Natanael se je létu prenáglil v' sodbi. Majhina stvar, ki je ali je ni, ga je nad veliko smotíla. Filipu je serze od veselja odkakoválo, ni si bil svést taziga mersliga odgovora. S' lépo ga, rezhe mu: „Pojdi, in poglej!” Vbogat je Natanael Filipa in pamet, prezej gre s' njim, sam bo vidil.

Ljubi otrozi! kogar ne posnate, ne sódíte ga nikolj. Né hvaliti ga né grajati le sa to, de je tega ali uniga stanú. Lohka bi szer krivizo komu storili. In potlej: zhe ste se prenaglili v' sodbi, ne bodite termasti. Dajte si od pámetniga prijatla dopovédati. Ob veliko frézho bi se bil Natanael perpravil, ko bi bil she le svojo tíshal.

Jesuf, ki je toljko veselja imel nad dobrimi ljudmi, viditi Natanaela priti, je rekel: „Vite ga praviga Israelza, ni je spa-ke v' njemu!”

Zhudil se je Natanael timu govorjénju. Sdélo se mu je, pameten je bil, de ne sa-

flushi take hvale. Morebíti mu je zlo misel hodila, posésti s' hvalo ga ishe. In pa — kar je shè zhudnisthi — shè nikolj préd ga Jesuf ni vidil. Torej, kar v' ferzu, to na jesiku, kmalo je djal: „Od kod me tí posnásh?“

Jesuf je s' prezhudno modrostjo vselej per pravi strani prijel, kakor nalash je is njegovih ust bila vsaka beseda. Okó mu je dal Natanaelu, in rekel mu je: „Préden te je Filip klizal, ko si she pod figo bil, sim te she vidil.“

Natanael ostermí. Vse jasno mu je na enkrat. Vidil je, pred komur stoji, je vsigavedózh. Ves gínen, in s' svetim strahom je savpil: „Uzheník! boshji sin si! Israelski kralj si!“

Jesuf je djal: „Rékshimu ti, de sim te pod figovim drevesam vidil, mi vérjesh. She vézhi rezhí od tega bosh vidil. Gotovo, gotovo vam povém, djal Jesuf, in v' une je pogledal — nebesa bote od sdaj vidili odpérane, in boshje angele góri in dòli hoditi nad zhlokovim sínám.

She per njegovimu rojstvu, per njegovimu kerstu, in po skusnhjavi v' púshavi se je godilo, kar ima tukaj od angelov in od odpéranih nebés v' misli. Pa kdaj so tudi potlej k' njemu angeli sahajali, kako so se mu nebesa odperale, bomo is prihodnih pergódeb she vidili.

Zhlokoviga sínú se je Jesuf naraji imenoval, kar je zhlovek — in pa shè vbog, nísek zhlovek. Med mnogimi lepimi

iméni, ki so mu jih preroki dajali, je tudi to imé. In komu se ne vshálji, de si Jesuf is vsih primkov sa - se nar manjšhiga isvólji?

Ljubi otrozi! is ze le te povésti se uzhímo, komu le je mogózhe Jesufov prijatel biti. Poshténim, poboshnim dúsham, ktire spazhene niso, je on le po njih mislih. Kdor resnizo ljubi, najde jo tudi.

Nad Natanaelam vidimo, kako lepiga kaj je poshténje, in rávna dúsha. Le dobro je biti per poshtenimu zhloveku! Le lepo je, de se lohka od zhloveka rezhe: „Nikar kaplje ni v' njemu napzhine kerví.” Saflushujmo si tudi mí to lepo prizho is ust vezhne resnize!

Jesuf je serzovíd. Kaj se poma-ga hinávzhiti, se boljshiga, kakor smo, delati? Nekdo je le vònder, ki v' nas vidi, ki mu ne moremo nè mislize skriti. Komur se ni tréba njegoviga ozhésa ogibati, in se nima zhésa nè bati nè framovati, le dober je taki!

Shé naj povéjmo, de je Natanaelu tudi Jernej ime bilo, domá is Kane je bil.

28. Shenitnána v' Kani.

Tri dní potlej je v' Kani, v' méstizu na Galilejskim, shenitnána bila. Jesufova mati je bila tudi per-nji, v' ròdu s' shéninam ali nevésto, ali szer so si bili snánzi. Ravno ta dan je Jesuf v' Kano prishel. Svatje to flishavshi ga njega in uzhénze povabijo. Je-

suf, ves prijasen, nikolj ni nikomur profh-
nje odrekel, se da pogovoriti, shli so.

Ljubi otrozi! bôht je svátovshina lju-
besni do Jesufa imela, de so ji Jesus in
njegovzi toljko bili per serzi! Shé je mo-
gla njih dobrovólja zhista in nedolshna biti,
de si upajo nebészhana vabiti. Kaj ko bi
tudi nashe veselja vse take bile, de bi Je-
suf per njih biti smel!

Javalne sta bila shénin in nevésta bo-
gata. Drúshina, koljkorshine se nista sanéfla,
je naredíla, de je prevréd vino poshlò.
Teshko djalo je dobrima dushama. Tudi ne-
kàko fram bi ju bilo svátovshini rèzhi:
„Vino je poteklo.“ Mati Jesufova, po
gospodinje je povsot ozhí imela, de ne gré
na róbe kaj, je kmalo zhutila. Marfiktira
morebiti bi se bila shè lepó posmehovala —
ona fkerbí per ti prizhi potrebi véntati. Re-
kla je Jesufu: „Vina nimajo.“

Ljubi otrozi! koljko saupanje ima lé
Marija v' Jesufa! Shè prav profila ga ni.
Saj je vedla: Sadofti mu je povedati, bo
shé kàko véntal. Kako polno jo je ljubeshni
do ljudí! Nad drujih she toljzhkino potrebizo
se ji vmíljí — in zhe pomagati s' djanjam
ne vterpí, saj s' besedo pomore. Tudi mí
bodimo po njéno taziga saupanja v' Jesufa,
take ljubeshni do ljudí!

Jesuf, kaj vézhiga je she mislil, njego-
va nar manjšhi fkerb je bilo vino, ji je re-
kel: „Shena! kaj nama sa to? Moje ure
she ni (sdaj she ni tega zhas).“ To, in
pa odrèzhi, je enako fskorej svonélo. Pa to

rekózh tako ljubo in prijasno, obljubim, jo je poglédal, de je kmalo vedla. Zhutila je, de zhaka, pa bo. Vsa skerbna mati je prezej stréshetam rekla: „Vse storíte, kar vam porézhé.”

Ljubi otrozi! ne bo nápzhina, zhe besede, ki jih je Marija stréshetam rekla, tudi na-se obernemo. Terdno verjéla je Marija, de je modro, dobro in prav, kar Jesus vka-she. Bres pomíflíka ga rezhe vbogati. Njé lepe besede to pokashejo: „Vse storíte, kar vam porezhe.” Te besede saflushijo s' slatimi zherkami pípane biti, sapífhimo saj v' serze si jih. Kar njé fin rezhe, storímo, boljshi ne moremo njegove matere zhaftiti.

V' obédnizi je bilo shéft kamnítih verz-hov. Judje namrezh so bili grosno snáshni per obédih. Pred jedjó in po jédi so si ro-ke vmivali. Sklede, zhaftke, in vsa po-misna posoda se je mogla svetiti, vsa zhišta je bila. Navada lepshi per obédu, kakor vse rasviránje in vsa potrátá, in torej povsot perporozhiti, ker se pogréshta. Dershal vsaki tih sheftih verz-hov, ki so bili, je dva ali tri bokále.

Rekel je stréshetam Jesus: „Naljíte verzhe s' vodo.” Shé se jim je zhudno sdé-lo. Vina ni bilo — in Jesus veléva vode natákati. Pa vbógali so na mestu. Naljíli so jih sverhane. Jesus rezhe: „Natozhíte, staríshínu nesíte.” Shé bol se pogledujejo. Pa, savolo njega in njegove matere natózhí-jo in neséjo.

Starashína pokusi vodo, kar je vino bila, de nikolj boljšhiga. Ni vedel, kaj se je zgodilo, savašame se, poklizal je shénina, in rezhe mu, blèso de sméhama, de ga nekoliko od strani pohváli: „Vfaki daja dobro vino pervizh na miso, in potlej, ki se gostí napijejo, shé le vrédnišhiga ali shibkéjšhiga; tí pa si dobriga do sadniga hranil.”

De so strésheti, ki so nar prvi védli, is zhesa je to vino, osterméli nad tem le pervim Jesufovím zhudesham, in vse omisje sdajzi potlej — tega ni treba praviti.

Ljubi otrozi! toljko mila Jesufova nósha je per ti shenitníni, toljko boshje modrosti in dobrote je v'nji, de se je ne moremo namisliti!

Shé to je bilo prijasno in perljudno, de se Jesuf priti ne brani. Uzheník ves domazh in perljuden je bil. Véra, ki jo uzhi, ne prepoveduje nedolshniga veselja. Nad njegovo svetóštjo ni nizh tútaštiga, ne pláshniga. Kdo bi taziga uzheníka rad ne poslušal?

Kako lepa in premetèna je hvala, ki se sahvali s' njó shéninu in nevésti! Kako nizh nozhe saštónj! Kako lepó vdal se je njegov svatovški dar! kako vé ljudém veselje nastáviti, ki si ga nihzher ni vsfést! Kdo bi rad po njegovo ne sahvaloval, ne dajal, ne obveseloval?

Kakshina ljubésen do ljudi. kako lepa, in dobrotna! Véntati si lakoto ni hotel v' kruh kamenja sprebrazhati, de druge rasveseljí, je vodo v' vino spreménil.

Koljka spamet! — Per taki mòzhi: Naljíte verzhe — sajmite — starashínu nésíte! ne rèzhe besedize, nè kaj misli storíti, nè kaj je storil. Kako pohlévno — kako nizh bahátiga! Shè toljziga kaj je njemu, kakor nam kaj vsakdánjiga.

Kako lepi nauk dá shéninu in nevésti prezej od konza njuniga gospodárstva. V'saupanju poterjena v' Bogá šta ti pazh mogla misliti: „Kdor obilstvo tako daja, ne bo kalj mogel in dati hotel tudi potrebniga!“ S' lohkéjshim serzam šta shla na prihodne skerbí in teshave.

Kako marfikaj tudi njegovi materi odlézhi je moglo per ti zhudni pomózhi; ravno je njé bajtizo sapushal, in v'svét stopal! Sa odhódnjo tako rekózh ji pokashe, de potrebniga ji ne bo nikolj permanjkovalo.

Potrébi Jesuf vina le véntati naj bi bil hotel, drugiga nè, in dobrim ljudém nikoljko veselja napraviti, prevedríti jim zhasne skerbí: se dá kaj lepsziga in bol ob pravimu zhasu misliti, kakor med prijatli ta zhudesh, ki je domazhe shivlenje s' njim sklenil?

Pa she kaj vezhiga je bilo v'timu zhudeshu. V'svet ob timu zhudeshu je prestopil. Sazhel je svoje velizhastvo rasodevati.

Rasodel pervizh je Jesuf, de je kdo vezhi, kakor Mosef in Elija, per misi; boshja posla, ki jima ni bilo enazih. De v' prizho je ozhetov edínez. Mosef je lju-

dém po boshjimu povelju vodo is skale perterkal — s' molitujo sedemkrat premóleno je Elija desh is neba perpròfil. Ob strašni shéji, o goréli sufhi sta pomagala. Jesuf le migne, in voda je vino — in to is velike, sgol obilne dobrote. Bi bil mogel per bogabojézhih ljudi misi lepshi pokasati, ki so ravno Boga, stvarnika vina, zhaftili, de fin je tistiga, ki is léta v' léto is rose in deshja vino po tertah sadeluje?

Jesuf je v' drugizh rasodel, de je Boga povelizhovat, de je boshjo ljubesen raskásat, de je ljudi na svet poboljšhat in svelizhat prishel. She zhlovéka prijasnost jih je gjúnila, kako jim more she le serze kipéti, ko jim boshja prijasnost, in boshje velizhaftvo sdaj is njega sablishí — sposnáli so, de je boshji Edínez sa miso per njih — na enkrat se Bogá sraven sebe savedó! V' Bógu in v' molitvi, obljubim, je bila na enkrat vsa obédniza. Kako lepo she sdaj sanásha Jesuf véro med ljudi in v' domóve, ki je v' tempelnu, in pa shé v' tempelnu ni bilo! Sam boshji fin se je do njih ponišhal, in s' njimi poprijatlil, in prav per shenitníni je svoj prvi zhudesh storil. Pázh samé od sebe k' ti mili ljubésni so se ljube prerokove besede mogle pertakníti: „Kakor s' divízo mladénizh, se bo tvoj vsmíle s' teboj sarozhil — in kakor shénin neveste, se te bo tvoj Bog veseljlil.“ Le lepa podoba Jesufovih dobrót je v' vino spreménena voda, spreverneno posemliško veselje v' nebeshkiga. Pokasuje nam, de po Jesusu bo-

do slabi ljudjé terdni, de fuhi bodo polni duhá, de is zhloveshkiga se bo na boshje obernilo.

Ljubi otrozi! koga ni zhudo te mo-
drósti? — ob kratkim naš toljko poduzhí;
te ljubesni? — le toljko mirú in veselja
je v' nji; te mozhí? — bres trúdiza so ji
storiène vse she toljke rezhí! Kdo ne bo
she sdaj Jesufa ljubil, zhaftíl in molil, shé
préden v' svét stópi!

Pervo léto Jesufa med svétam.

29. Jesuf v' tempelnu.

Ljubi moji! velikonòzhni prasník je bil
vélki Judovski prasník, ví véste. V' vél-
kimu méstu, v' Jerusalemu, s' velíkim sló-
vesam se je obhajal. Boga v' tempel molit
je sto in sto jésarov ljudí se s- hajalo — né
le Israelzi is ze le deshele, tudi velíko boga-
bojézhnih ajdov is vsih narodov je hodilo.
Ta god se je perblishoval, Jesuf je vsako
lepo shègo v' zhafti imel in spofhtoval: tu-
di gré.

Sidóvjé je bil tempel, de nikolj taziga.
Trije velíki dvóri so bili va- nj. V' prvi-
ga, ki se je va- nj shlo, so narodi is vse
semlje sméli. Pa is tega s- hajálsha, v' kti-
riga so se vsi narodi k' boshji zhafti sbe-

rali — kdo bo verjél ? — je shivínsko semíshe sdaj bilo. Tako je to prishlo: Bogáti so vole in ovze, vbogi golobe v' tempelnu v' dar opravljali. Tudi v' dnarjih marfikaj drobisha je shlo opravljati. Ljudém torej od dáljnih krajev je prav hodilo, de shivali kmalo sraven tempelna lohka nakúpijo, in de slato in srebro lohka preménijo. V' ajde napíhnjeni, sraven pa vovzhji duhovni torej so dávik postavili, in so ta dvor semvávzam in menázham v' semíshe prepuštili.

Stopil Jesuf je v' tempelna predvór. Vse se tare. Toljko ljudí in shivíne — vòli, dróbniza, golobárji, dnárine mise, vse kmalo mu v' ozhí shíne. Sabolélo v' dušho ga je, de so dobri ajdje táko dáljo prishli, in she vtakniti se kám nimajo, de bi per pokóju Bogá molili. Rasferdil se je, viditi boshji tempel takò fkrúnti s' odertijo in dobízkam. S' déšno roko je motósov sagrahil, is kakshniga kramarskiga vódra bòja, in je s' vòlimi semázhe in s' óvzami vréd is tempelna sakrópil, s' lévo roko je mise prebrázhal, vse prek se dnarji terklájo, in golobárjam je djal: „V' kraj s' tem!“ In na glaf in terdo je savpil: „Ne delajte semísha is híshe mojiga ozheta!“

Naj bi bil kdo drugi kaj tega pozhél, po vikshi gosposki né poslán, in né ostóplen s' vojákmi, postavil bi se bil v' smertino nevarnost. Vsi po konzú srojili bi bili semovávzi in menovávzi, kúpreno pravizo tukaj tergovati so imeli. Nizh loshejiga per lákomnih ljudéh! — Pa Jesufu se nihzher ne vstavla. Strah jih je opadel. Grosa je v' njé

fhínila. Gredózh sprásnen je bil toľki pròstor, spet je sveta tihòta. Tolkò mozh lè je v' ljudí Jesuf imel, in v' serza she take! Nekaj kraljeviga, nekaj boshjiga je is njegoviga oblizhja fhlo!

Liubi moji ví! De je to storil, s' nobeno drugo rezhjó bol bi takimu polku, in per taki perloshnosti ne bil Jesuf mogel pokasati, kdo de je, in zhimú de je prishel. Boshjiga finú je v' sebi pokasal. V' pervizh je bil sdaj Jesuf v' tempelnu, kar je v' njemu boshjiga finú Janes osnanil in polku odkasal — je torej zhudo, de po svoji lastíni gospoduje, de ga hisho svojiga ozheta imenuje? Jesuf je pokasal, de je zhlovefhko spazhenje ovrét, in ljudí k' Bógu ravnat prishel. Shé Janes je od njega pravil, de bo svoje gumno ozhishoval. Sdaj vidi tempel oskrúnovati — je torej zhudo, de nesvete ljudí is tempelna trébi, de sdaj kmalo isgléd naredí, kako se mu hudiga gnusi, in de bo vse hudobne is svojiga kraljestva odvrazhal? Sraven da Jesuf nasnánje she, de je v' nebésih ozheta prishel med všimi narodi na semlji povelízhats. V' predvóru, ki je bil Israelzam in ajdam lasten, se je v' pervizh obnéfel, nè v' tempelnu, ki so Israelzi le va-nj sméli. Zhudo po pravizi naf je te njegove oblasti. Pa ravno tako je njegova modrost zhudna, de je toljkò pomémbe in nauka v' to svoje ravnánje djat!

Ko je Jesus semázhe in tergovze is tempelna ispókal, in namešt hrupa vef boshji ondi stal, potlej stópijo duhovni k' njemu, in drugi Judovski velkíni. Lepe, gòle resnize niso mogli tajíti, de v' boshji vèshi ne gré imeti semísha. Pa — muhasto sadošti! — ógnejo molzhé se te resnize. Tega le nozhejo, de bi si on to braniti pravizo svojíl. Torej vprashajo ga: „S' kakšhinim snamenjam bosh fkasal, de imash to delati oblast?“ Tako domíshlivávi ko so bili, tako bébašto je bilo to vprashanje. Prav s' to jim je pokasal Jesus, de ima oblast od Boga delati, kar drugi nihzher nè. „Samí obljudim so se savséli, in nè malo, de mu je kaj taziga obveljalo. Per všimu temu jim je Jesus odgovoril. Mogožno besedo jim rezhe: „Poderíte ta tempel — na-se pokashe — in postavil v' treh dnéh ga bom.“

Teh besedí she niso sdaj uméli. Misli-li so, de od ref tempelna govori. Pa toljko le previdijo, Jesus terdi, de bo she vézhi rezhí delal. De je kùpze in prodajávze pregnal, jih je na fkrivnim s' straham navdalo. Ne upajo si she tíshati va-nj. Nejevéno ga le pogledali, in rekli so mu spazhenó: „Shešt in shtirdefet lét se je ta tempel délal, in tí se ga slobísh v' treh dneš postaviti?“ — in nejevóljni s' temi besedami gredo spred njega.

Ljubi moji! Ta Jesusov prvi odgovor pokashe, de je bilo vse polno modrosti, kar je govoril. Duhovnam je shel, ki so mu v' pra-

vizo po tempelnu vkasováti segali, in da jim sazhititi nekoljko svojiga boshjiga rodú. Od rezhi ravno ljudém pred ozhmí je vselej rad prílike jemál. Sdaj je v' tempelnu bil. Kaj lepshiga bi se bilo dalo rezhí? tempel — boshje prebivalsthe — imenuje svoj shivòt. De je od Bogá poslán, jim bo njegovo vstajenje skasalo. To, pravi, jim bo ob svojimu zhasu prizhalo. Tempel poderati poméni njegovo smert, staviti ga spet njegovo vstajenje od smerti. Shé goli perstávik, ki ga je perstávil, v' treh dneih, rasjálni vse, ne da se vézh súmiti in zviblati, kaj de je ménil. Koljko torej je povedal Jესuf s' príliko tako rekózh spred sebe pobráno! Kdo jo bóljsihi najde, in bol sadéto? Jესusove besede, kakor préd boshje, so globòke priprófstosti in pomémbe, in vsaka je, kjer ji gre biti. Komu ne bo v' zhafti vsaka beseda is Jესusovih úst?

Uzhimò is te sgodbe se shé, kako Jესusa shálji, zhe boshji hishi nezhaft s' nespodóbnostjo delamo. On, taki mil in kroták, tako ojstro jih je skrúneshe tempelna! Torej kakor gré in se spodóbi, taki bodite v' zirkvi in v' boshji vèshi. S' svetoštjo zhaftíte v' nji svetiga Boga! Ne nakopavajte si Jესusoviga serda! Shé bi bilo shalofno, ko bi napzhino v' boshji vèshi delali, de bi roka, naš shegnováti vóljna v' nji, shibo jemáci mogla?

30. Jesus in Samarijanka per Jakopovimu vodnáku.

Jesus se spet v' Nazaret is Jerusalema vernuje. Po Samarišhkimu je shla pot. Po Samariji, Israelskiga kraljestva nekajnimu velkimu mestu, ki je letu bilo, se je kraj tako imenoval. Do mesta Sihara, nekadaj se mu je Sihem reklo, je prishel. Polno ga je v' Israelski sgodovini. Bliso njega se je shè pristáva vidila, ktiro je bil Jakop dal Joshefu, svojimu sinu. Tudi vodnák ali shirnica je she bila, ktiro je Jakop kopal. Jakopov vodnák se mu je reklo. Taki vodnáki so bili takrat vézhi dél s' goshatimi dervésmi obfajeni, in sraven so bile klopi. Opoldne je bilo. Jesus je spótan bil. Vséde se per vodnáku. Njegovi uzhénzi so v' mesto shli shívesha kupovat.

Ko je Jesus tako un sam per vodnáku sedel, je is mesta Samarijanka po vode prishla. Judje so staro vrásheno sovrashtvo do Samarijanov imeli, ví veste. Le posdraviti Samarijana se Jùd ni vredniga storil. S' njim is ene skléde jésti, piti is ene posóde, is tega bi si bili velik velik greh delali. Jesus ni poterdil tega sovrashtva, desiravno so bili Samarijane ref v' maršiktirih smótah. Le greh in smotnjáve je sovrashil, nè ljudi. Kmalo tedaj ves prijasen rezhe shèni : „Daj mi piti !”

Savséla nad tem prijasnim ogovorom se je shena. Ni ga mogla skriti sazhudénja.

„Od kod to, mu rezhe, de me tí piti profísh? Júd si, in jes sim Samarijanka!”

Jesuf je pogovor kmalo na kaj lepšhiga obernal. Ljudí on poduzhiti ni nobene perloshnosti is rók spustil. Voda, ki jo shena sajéma, mu je perloshnost, de jo pa le v' príliki poduzhí. Rekel je: „Ako bi dar boshji posnala, in kdo de je, kdor ti pravi: Daj mi piti! — tí bi njega profila, in dal bi ti shive vodé.”

Shena she ni uméla, kam gre vse to. Vsa sterma mu rezhe: „Saj nimaš s' zhem sajéti, in vodnák je le vender globòk. Od kod bosh neki jemal shive vode? Si vezhi kalj od nashiga ozháka Jakopa, ta vodnak nam skopavshiga, ki je is njega pil s' otrozi in zhédami?”

Jesuf ostane per príliki: „Kdor to vodo pije, shéja ga spet. Kdor pa vodo pije, ki mu jo jes mislim dati, vekomaj vezh ne bo shéjin. Voda, ktiro mu jes dam, bo studéniz vode v' njemu, tekózhe v' vezhno shivlénje.”

Ljubi moji! morebíti se vam godí, kakor ti shèni. Nekoljko temne morebíti se vam sdé te besede, tako ozhitne ki so. Toljko lé hozhejo rezhi: Shéjaviz hrepení po mersli vodi — ravno taka shelja, zhe she ves ni samujen, je v' zhloveku, de ga modrimu, dobrimu in svelizhanimu biti shène. In to dushino shéjo Jesuf obéta vga-fíti. Kar je komu mersel studéniz, ktiri od shéje o opoldánshini vrozhíni séva, to je nevédnim, spokórnim in shaloftnim ljudém

Jesufov nauk, Jesufov duh. Resnize, svetósti in blagósti nepoteklív studéniz v' nashimu lastnimu serzu nam obéta oshivéti. Kaj si bomo boljshiga voshlí?

Pa tako visòko se she duh ne vsdigne te shène. Smiraj she méní, od ref vode, pa od zhudne, je govorjenje. Djala je: „Gospod, daj mi te vode, de si shéjo na vselej ogasím! Lèsem po vode smiram hodit mi faj ne bo tréba.”

Jesuf je, ne bila bi mislila, pogovor na nekaj obrnil, kar ji na enkrat ljuzh da. Rekel je: „Idi, svojiga mosha poklízhi, in pridi!” Shena odgovorí: „Ga nimam mosha.” Jesuf rezhe: „Prav si odgovorila, de nimaš mosha! Pét si jih imela, in ktiriga sdaj imaš, ni tvoj. Resnizo si govorila.”

Stréla ji je bila ta beséda. Vstrashila se je, de nesnáni uzheník, ki ga nikolj she ni vidila, vse njéno shivljenje in vse njé skrivne napake vé. Rudézha, in s' ozhmí po sebi — kakor pred sòdbo vsigavedózhiga Boga — obljubim je stala pred njim. Od framòte in kàsa je le te besede isrèzhi samogla, drujiga nè: „Gospod! vidim, tí si prerok — svet mosh, boshji prijatelj.” Nè le Jesufu zhaft dala, tudi sposnala framoshlivo in na ravnost je s' tem, de ima prav Jesuf, gréshniza je.

Jesuf ji je v' serze vidil. Vidil je, de se klá in framuje, de se poboljšhati shelji, in nikar hude besédize ji ne rezhe. Sakaj do spokornih gréshnikov ga je gòla ljubesen

in milost. Is vřiga se mu vidi, de je greřnik svelizhovat priřhel, nē řódit.

Pa dobri sheni je sdaj řhe druga per řerzi — řēzh jo tiřhí, in ta nē majhina. řhe velíko vékov lét je bil sa kraj med Judmi in Samarijani prepír, kej Boga móliti. Samarijane řo bili na hribu, řhe véřte, řraven tega meřta pořebej tempel pořtavili. Judje řo pa terdili, le v' Jerusalemu ře Bog řmē móliti, in poderli řo bili ta tempel. Hrib ř' rasdertiga tempelna ř- řípino ře je od tod pred řabo imel. řtari kávf ře je smiram huj vnēmal. Polna savupanja je řhena do nesnániga preroka, de je prerok je menila. Miřlila je, on, ki vře tako vé, bo nar bol vedel povedati. Od konza sazhne: „Nařhi ozhētje řo na ti gori Boga molili. Ví Judje pa pravite, de ga v' Jerusalemu grē móliti. (Kdó tedaj ima práv)?”

Jesuf rezhe: „řhena verjāmi mi! zhař pride, de ne bote ozheta molili nē na ti gori, nē v' Jerusalemu. Ví mólite kar ne véřte, (ne pořnate řhe prav nē Boga, nē njegovih obljb). Mí molimo kar vémo, (nam Judam řo boshje řposnanje in njegove obljube savúpane). řakaj smed Judov je svelizhanje — svelizhar řvetá — (smed Judov pojde navuk po semlji Boga prav řposnavati in móliti). Pride ta zhař, in sdaj je řhé, ki bodo pravi mólzi v' duhu ozheta molili, in v' řesnizi. In tudi ozhe hózhe, de řo taki tiřti, ktiri ga molijo. Duh je Bog, in ktiri ga molijo, ga morejo v' duhu in v' řesnizi móliti.”

Drugi děl.

H

Vite, ljubi moji! Kako Jesus besedo dershi. Res sda j da shive vode. De jih nebeske navuke le! V' duhu v'fim ljud-jem nam Boga veléva moliti. V'fih ljudi — Samaritanov in Judov — oz he je Bog. Bog je duh — nevid'n, v'figapri-zheózh. Zhloveshki duh je boshji pravi tempel. V' duhu in globòko is du-há moremo Boga moliti. In to mi lohka povsot. Molítuv, ki Boga s' njó mo-limo, more resnizhna biti. Um more sposnati, serze obzhutiti, djanje sprízhati, kar ufta govoré. Kdor Boga svojiga ozheta imenuje — pa ga nima v' zhasi, in ga ne ljubi, in ne savupa va-nj, in mu ni, njemu dobrimu ozhetu, po otrokovo pokorn, ne móli ga taki po resnizi. Smóta, ali pa zlo lash in hinávshina je njegova molituv.

Vsa uhó je bila Samarjanka na v'flé-herno Jesufovo besedo. Vsa gínena si tisti frézhni zhas misli, ko bo Kristuf prishel, in pravo boshje zhesheenje rasshiril. „Vém, je djala, skorej Mesija bo prishel. Prishev-shi nas bo vse podúzhil.“ Dobra shena ni védla, kako bliso je bila per frezhi, ktira ji je v' misli!

Jesus ji rezhe: „Jes sim on, ki s' te-boj govorím.“

Vézhi veselje ima dobra shena, kakor bi bila she toljki saklád slatá in frebrá na-shla. Beseda se ji terga, ne more se ga dosti nasposhtváti in nazhudíti. Shelje jo shenó to berfsh mestnizhanam povedati. Verzh od veselja per vodnáku popustila, v' mesto je

tekla, in rezhe: „Pòjte, in moshá poglejte, vse mi je povedal, kar sim storila — poglejte samí, zhe je Mesija, ali kdólj?“

Ljubi otrozi! takó s' golimi besedami, kakorti vbógi sheni, in pa sraven she krivovérki in gréshnizi, do sih mál **Jesuf** she nikomur ni povedal, de je Mesija. Lohka si mislite, sakaj je njó srezha sadela, nè pa vélke duhovshine, vuzhénih in imenítnesshov, to nar perva is njegovih úst saflishti? She dosti modri namrezh, sveti in srezhni so si bili v' svojih mislih. Napuh jim je vse serze sakerkníl, nizh se jih ne prime, nè vuk ne pobólishtanje. Shena pa je per vfi svoji nevédnosti po boljimu navuku hrepenéla. Tako nápzhina ki je bila, pa sposnala je svoje grehe, povédala jih je, sheljí se pobólishti. Resniza ji je bila, odkritiga serza je bila, nizh ni potúhneniga, nizh hinavskiga v' nji. Svoje desheláne je ljubila. Vupala in veseljila se je, verovala je, de **Kristuf** pride. Bogá prav moliti ji smiraj na dushi tizhí. Rada poslushta resnizo, k' serzu ji gré. Torej she takrat je bila taka — gotovo val ne bo to v' zhásti do **Jesusa** motilo — velíko imenítnih ljudi ni maralo nè sa **Jesusa**, nè sa resnizo od njega; ljudjé mánji stanú, pa boljshiga serza so pa is serza va nj verovali, so svojo srezho v' njemu najdovali. Mí, ljubi otrozi! hozhemo tih boljshih ljudi biti, pametni bomo, jelite, poshténi, in vuka sheljní, in res se bomo poboljšovali, kaj nè? Tihi vum, dobra sveta volja nar préd do resnize prederéta.

31. Jesuf in Samarijane.

Shè je s' Samarijanko Jesuf govoril, kar njegovi vuzhénzi is mésta pridejo s' jedmí, ki so jih nakupili. Sazhudijo se, de ga s' Samarijanko kramljáti najdejo. Desiravno dobri moshjé namrezh, nekoljko studa do Samarijanov so se bili le tudi navséli, menilo se je, de to je praviga Israelza nar potrebníshi lafthnóft. Míkalo jih je svéditi, kaj je s' njo govoril? Lih toljko de jim vprafhanje is jesika ne sderzhí. Pa prevelíko zhaft so imeli do Jesufa, nobeden si ga ne vupa poprafhati. Molzhé postavijo jéd pred - nj.

Dufho najti, ktire se je rada resniza prijemala, vezhi veselja ni imel Jesuf. Tudi previdil je, kaj dobriga vse bo dal ta pogovor s' Samarijanko. Ozheta povelízhovati in toljko ljudi svelízhati, le tega je bil poln. Maral je sdaj sa jéd! Sít she je bil nebeskhkih obzhútlejov.

Vuzhénzi niso védli, kaj se je sgodilo, nè kaj hódí po Jesufovimu ferzu. Va - nj torej pertískali in djali so mu: „Vuzheník, de ga! jéj no!“ Jesuf rezhe: „Jésti jedílo imam jes, ki ga ví ne véfte. Godilo se je vuzhénzam, kakor Samarijanki préd. Niso vuméli tega. Med seboj so djali: „Mu je kdo jést pernesel, ali kokólj?“ Sdaj she le jim Jesuf na ravnoft pové: „Moja jéd je, de voljo poslavshiga me délam, in njegovo délo dokonzhám.“ Veseli nad is-lago se sazhudijo, ki si je nihzher ni domíshloval. S' veseljam so vidili sdaj: Volja

boshja je Jesusu, de jéd in pijázha nè toljko; svojo dolshnóšt spolniti mu je shivesh od dné do dné, vshítik od ure do ure.

Ljubi moji! tako po ljudéh, jelite, so Jesufove prílike posnéte, tako lohke, in tako shinejo v' ozhi, de jih vsaki otrok lohko vumé? Jelite, jésti in piti nikólj ne posábite? Ravno tako boshje volje storiti ne posablujte. Zhe ste uno lazhni, in klizhe se k' jédi, she je veselje, jelite? Ljuba, kakor lazhnimu jéd, vam bodi boshja volja. Tudi véste, dobro dé jéd in pijázha zhlovéku, pokrepzhá in poshiví ga. Ravno tako nam boshjo voljo spolnívshim dé dobro per serzu, in vézh in vézh mozhí k' dobrimu dobívamo v' sé. Krajnzov prigovor je: „Hléb déla obras lép.“ Tako tudi pravo podóbo dufhi shè le shivlénje po boshji volji daja.

Sagledal sdaj Samarijane je Jesus, ki so is mesta po shénini besedi do njega shli. Svoje vuzhénze, vli v' posvétnih skerbéh so she bili, per délu mu na roke iti je hotel spodbósti, in de lepo naj Samarjane sprimejo. Polje s'shitam preprésheno spet mu da perlóshnost, de navuk od polja vsame. V' príliki po navadi jim rezhe prijasno: „Ví pravite, she shtiri méfze, in shétva bo. Poglejte, povém vam, ozhi vsdígnete, in polje poglejte — Samarjane iti jim kashe — povém vam, shétuv rumèna so she. In kdor shánje, svoje plazhilo dobí. Sad vezhniga shivlénja pospravla — in sijáviz in on shánjiz oba se bota veseljila.“ —

Ljubi moji! velíko, lepo opravílo,

ljudi modriti, poboljšovati, in k' svelizhanju, ravnati, perméri Jesuf poljskimu delu. Ví veste, lepo je viditi obdelano, bogato njívo, ki ni stvarize plevéla na nji, ki vsa v' sernu in klasu pláva. Práv tako polje, pravi Jesuf, je Jesufu in njegovim vuzhénzam vel' svet, od njih truda ga bo vsi-ga dobro prezvedlo, ter bo v' vézhnost per-sorílo. Shé bi bilo to lepo! — Vezhkrat, jelite, tudi ljudi na polju ste she vidili, ob shétvi postavim; na preterganje delajo, vse tézhe po njih. Shé bol Jesuf in njegovi vuzhénzi so se trudili in toľko drugih svetih mósh, nashéli tudi od nas zhédnosti in svelizhanja bi rádi. Bo sástónj, ljubi moji, vés ta njih trud nad nami?

Samarijane so sdaj do Jesufa prishli. S' veliko zhaštjó se ga ošpajo. Le viditi ga, kmalo so se ga vsih serza prijele. Profili so ga per njih ostati. Vse predober je bil, de bi komu prošnjo odrekel, dva dni ostane per njih. Vuzhil jih je. Do dushe njegov navuk jim je shel. Judje so jih sverkali in sanizhvali, in poterjalo le v' njih smótah jih je to. Jesufova perljudnost jim je ozhi odperla, sposnavali so. Veliko jih je va - nj vérovalo. Tudi vuzhénzi in Samarijane se bol szhasama podomázhijo. Smer-slína, ki je do sdaj med Judmi in Samarijani bila, je szhasam sginila. Véra v' Jesufa je njih krishim serza do terdiga fkle-níla.

Tako lé pokashe Jesuf kmalo od kon-za svojiga vuka, de je dobre ljudi smed vsih

naródo v sbérat prishel, de je sovrashtvo sadúshhit prishel, nè podshígat. Kdo ne bo njemu raji enak, všimu boshjimu in ljubesni polnimu do ljudi, kakor prevsétnim in sovrashnim Judam?

Per konzu so Samarijane she od Jesufa lepó sposnanje od sebe dali. Rekli so she ni, ki jim je perva od njega povedala: „Ne verjámemo she le, kar si djala, samí smo ga slisjali, samí vidimo: Res je svelízhar svetá.”

Lepó nam te beséde pokashejo, po zhem se v' Kristusa h' pravi véri pride. Sdaj v' Jesufa shè le vérjete, ker vam dobri, svésti ljudjé, postavim, starishti in vuzheníki sprizhujejo, de per Jesufu frézho najdujejo. Pa sazhétik shè lé vére je to. Ali zhe vas take pri zhe njemu k' ljubú nekoljko dalej shenó, zhe si ga bol in bol sposnati persadévate, zhe radi njegov navuk berète in poslušhate, le tiho, she sdaj bote velíko zhašt in ljubésen do njega dobili. Dalej v' vero pomí kati se pravi timu. Zhe pa njegov navuk tudi vashe shivlénje ravná — zhe tudi shivité po njemu, she vse drugázh is shiviga kmalo bote va nj verovali. Spolnile njegove obljuje se bodo nad vami. Is skushnje bote védli, de je zhísta resniza njegov navuk, in on svelízhar svetá. In dokonzhána vera, fléme vére je to.

32. Jesuf, in kraljév flushabnik is Kafarnavma.

Zhes dva dní je Jesuf Sihar puštil, in prišel je na Galilejsko. Rasveseljíli Galilejzi so se ga. V' Jerusalemu per prásniku bivšhi so dela vidili, ki jih je v' Jerusalemu délal. Po všimu kraju se je per ti prizhi njegov prihod rasglalil.

Prebíval je takrat v' Kafarnavmu kraljév flushabnik, metèro in shivó mesto na Galilejskimu je bilo. Veliko je véljal ta mosh. Zlo kralj so mu rekli, kraljev naméstnik, ali mali kralj morebíti je bil. Pa she taki primik naš ne obvárje od terplénja. Njegov sin je bil na smertini posteli, vgašnoval je she.

Njegov fkerbni ozhe sdaj své, de je is Judéjskiga Jesuf spet na Galilejskimu, in de je v' Kani. En dan hoda je bila Kana od Kafarnavma. Per ti prizhi torej hití va njo. Ob eni popóldne je v' nji, in do déval je Jesufu s' njim iti v' Kafarnavm, de mu bo sinú osdravil, vmíra she.

Vše glédalo je v' Jesufa, kaj bo storil. Beršh ko nè, so si nektiri mislili: Bosh de! to naj Jesuf pomaga, koga vézhiga ga bomo delali. Drugi so bili terdno preprizhani, sa to ni vézh nobene pomózhi. Tudi on, ozhe bolníka, je ménil Jesuf, de bo pomagal, more na ravnost v' Kafarnavm iti. In pa, naj bi ga ne bila sila pergnala, she bi ga nikolj ne bil hodil tako dáljo poslušhat. Jesuf je

tedaj rekel: „Ako snámenj ne vidite in zhudeshov, ne vérjete!”

Lih toljko, de se je opárjeni in pobíti ozhe savédel, de ga Jesuf kréga. Vef v' finú je bil samífhlen, ki ga je na smertini posteli popustil, otéti od grôba ga, le to mu je v' misli. Torej ponóvil proshnjo je le: „Gospod, pridi saj, préden moj fin vmerje!”

Jesuf mu je krotko in ljubesnivo odgovoril: „Idi, shiví ti fin!” Ta beséda, po boshje, s' ljubesnívoſtjo in ſvéſtjo rezhéna, je glaf is nebéf bila ozhetu. Véroval besedi Jesufovi je, domú tézhe vef vesel, in vupal je, in she na poti se mu njegovi flushabniki naproti pervefeelé: „Shiví vaš fin! Sdrav je!”

Po uri vpraſha prezej ozhe, ob ktiri mu je odleglo. Rekli so: „Vzhérei, ob eni popoldne ga je mersliza puſtila. Ko bi trénil, ga je minjla.” Vidil, in od vefeľja oſtermel je ozhe, ravno tiſta ura, prav tiſti zhaſik je bil, ko je bil Jesuf rekel: „Shiví ti fin!” S' ravno téľkim zhudam so vſi per hiſhi ſaſliſhali: Po Jesufu je ta nedomiſhlována, ta vſa zhudna pomózh! In on, in vſa njegova hiſha so va - nj vérovali.

Ljubesnívi moji! beſedo vérovati tukaj gré rasloſhíti nekoljko.

Vérovati hozhe toljko tukaj rézhi: Previdili so sdaj: Vſigamogozhen je Jesuf! Kar beſedo je isrekel, kakor Bog per ſtvarjénju ſvetá: Tvoj fin shiví! — in shivel je. Previdili so sdaj: Jesuf je vſigaprizhijózh! Velíko míl je bil od

bolníkove hišhe — in po duhu je le vender per njegovi smertini pósteli — njegova mozh se per-nji glasi. Sposnali sdaj so: Ljubesnív, vsmilen pomozhník je Jesus — gòla boshja milost in persanáshnost ga je; in de ga ginuje shalost pobítiga ozheta, de tudi premalovérza ne isshe ne spred sebe.

Ga ne vidimo tudi mí Bogá vfigamogozhniga, vfigaprizheózhiga in dobrotniga v'njemu!

Pa vérovati imá tukaj she vézh kaj v' sebi. Vse drugázh je bilo sdaj per ti hišhi. — Pázh le sa kratki zhaš se je per misi préd od Jesusa govorilo, de je toljke rezhí v' Jerusalemu delal. Ali sdaj ga bol posnati fklénejo, bol ga poslušhati, in vsi po njegovimu vuku se ravnati. Bol pogosto se je sdaj od boshjih rezhí govorilo, bol obrazhal se je zhaš, dobrótlivshi so bili do vbosih. Per ti velíki, bogati hišhi se je pazh marfikaj napzhniga sdaj odpravilo — postavim — sanizhlívo napenánje v' vbóge, prevelika potrátá, marfikaka naróbe navada. Nè le boshji oblastník jim je Jesus, vse njegove besede so jim sdaj boshje povélje, v'zhašti jih imajo, in podvershejo se jim.

Ne bomo, ljubi moji! tudi mí tega storili?

33. Perva Jesufova pridiga v' Nazaretu.

Is pota v' Jerusalem nasaj gredé, je Jesuf spet v' Nazaret, na svoje domóvje, prishel. Kmaló prihodno sebóto je po navadi v' s' hodnízo shel. Kraju se je tako reklo, v' ktiriga, kakor se ob nedélih mí v' zerkuv, so se Judje v' sebóto sberali. Ko jih je bilo polno, je vstal, pomenilo je, de ga je brati misel. Shé do Nazareta je njegovo djanje slovélo. Kmaló torej mu bukve podajo, ki so se ravno brale. Bile so prerok Isaija. Odperšhi jih — Bog je tako naklònil — je v' mesto sadél, de bi ne bil mogel navúka s' zhem lepšhim in perprávnishim sazhéti. Bral s' prijetno besédo in na glás ga je: „Gospodov Duh je nad mano. Pomasal in poslal me je vbogim vesel navuk osnanovat, osdravlat ránene serza, osnanovat jetníkam odpúšhnjo in slépzam pogléd, ispushtat satéranze, in oklízovat mило Gospodovo léto.“ Potlej je bukve sape-rel, podal jih stréshetu, in séde. Vših ozhi se va-nj obernejo. Sdaj sazhne: „Danš se spolnuje to svetiga písmá, kar ste ravno saflishali!“ in na dolgo to jim je skasal.

To Jesufovo govorjénje pa se ni sapi-salo, in torej ni prishlo do nas. Ali vsaki lohka vumé to ljubesnivo príliko, ki nam prèrok odreshénika s' njó popisuje. S' nobeno rezhjo takó, le s' to lé bi se slépzmu

nar bol vſtréglo: Sonza poglej! Hladézhe, sdravo masſlo, boljſhiga darú bi ſe ne moglo dati ránenzu. Ispuſhèn ſi — odprè ſe ti jézha! veſela napóved Jetníku bi bila to, ki ni vidil velíko lét nè ſonza nè svésde, in ki je veſ od ſhelésja otíſhan. In poglejte! Kriſtus, on boſhji masílenz, on boſhji pôſel, je priſhel, de ljudí, ki ſo flépe pameti, nevédni in trapaſti bili, raſſvétluje; de jih, v' greh, v' hude nagnenja in navade ſakováne, raſklepa; de njih piſhkávo duſho, njih rámeno véſt osdravla — odpuſthenje grehov, miloſt in ſvelizhanje jim néſe. De je taka, je s' beſedo in djanjam Jeſuf pokasal. Njegovo vſe ſhivléne je prerokove beſede ſpolnoválo.

Shé je mogel ljubesnívo Jeſuf govoriti, de noben zhlovek nè takó. Tako ſpázheni ko ſo bili njegovi poſluſhavzi, tako ſovraſh ko ſo mu bili, vſi ſo mu prav dali, in nikolj ſe ne morejo prijetnih in blagih beſedí nazbuditi, ki ſo mu is úſt ſhle. Pa komej terpi to, dokler govori. Njih huda terma — napuh in nevoſhlívoſt — jih je ſpet poſílila. V' kózhi rokodéla vbóshza ſo ga raſti vidili. Sploh bogátſhi in imenítniſhi od njega ſo bili. Zhaſt in fládnoſt, drugiga niſo poſnali. Miſlili torej ſamí per ſebi ſo: „Kaj? zheſ naſ ſe povſdiguje? Vboſhtvo, drugiga ni per njegovih ljudéh — in kaj tóljziga ſe déla? Kaj pak de, veliko ſe sòve od njega in njegovih dél — pa reſ vſe naj bi bilo, ſam ſebi in ſvojim bi narpréd pomagal, in tudi lét bi ſtoril kaj tega!“

Jesuf je v' njih misli vidil. Is stare Israelske sgodovíne jih podvuzhí, kaj je, de med njimi ne more kaj taziga. Djal je: „Kaj pa, po prigóvoru mi poreznete: Vrázh (sdravíviz) sam sebe sdrávi! Kaj vse si v' Kafarnavmu storil, smo slišhali, tudi na domóvju stori kaj taziga. Pa gotovo vam povém, noben prerok ni vsfhézh na domóvju. In po vsi resnizi vam povém — ob Elijovimu zhasu, ko je tri leta in shest mészov nebo saperto bilo, velika lakota je vso deshelo tãrla, na Israelskimu je bilo veliko vdov, in k' vdovi v' Sarepto na Sidonsko, k' nobeni njih ni bil prerok Elija poslán. In ob Elisejovimu zhasu je bilo veliko gobovih na Israelskimu, in Siriz Naaman le, nobeden njih ni bil osdráven.“ —

To slišhati, vsi po sberalsihu obdivjajo. Nevošhlívošt in ošhabnošt jih kuha, vse vré po njih. „Kaj? Eliju, si mislijo, in Eliseju se bo permérjal. Naš pravovérze bo sád sa ajde, sa Sidonze in Sirze déval?“ Nizh vezh ga niso v' besédo pustili. Sa véro se je tréba ponésti, v' to so svoj napùh in svojo nevošhlívošt skrili. Vse po s-hodnizi se je s' velíkim hrupam va-nj skvíshkilo, phájo is s-hodnize, in shenéjo ga is mesta; verh stermiga hriba, ki je mesto bilo pod njim, so ga pelali, vrézhi ga hozhejo. Stal shé na kraju brésna je Jesuf — pa kar obernil se je. Od straha so okamnéli, nihzher se ne gáne, mogózhen in per míru gre po sredi med njimi, vse terde jih je na róbu skale popustil.

Pa le vidite, ljubi moji! kako gerde straſti zhloveſhki vum oflepé! Jeſufa, njega preljubesniviga, ſo ti gerdeshi moríti hotli, in domiſhlujejo ſi, de ſo boljšhi od Sarepſhke vdove in od Sirza Naamana, ker ſo pravovérni Judje bili, onadva pa ajda. Koljka ſlepôta!

Vuzhíte ſe! ſhe takó ſa véro ponáſhati ſe, nizh tega ni is Bogá, zhe ſe na ſovrashtvo, na preganjanje, na rasbóto, na hrup in morítuv obrázha; oſhabnoſt, terma, hinavſhina je. Zhe kádaj doſhivité, de ſe bodo ljudjé s'hrúmam po puntarſko kakſhinimu povelju, poſtavim, duhovſke ali deſhéſke goſpoſke vſtavlali: nikar ſe vméf ne vtikájte, in ne bodite nevédni divjáſhki derháli, Nazareſhzhánam, enaki.

Pa vuzhíte ſe ſhe, de hudi zhlovek ſam ſebi nar bol ſhkódije. Rad blágre, ki jih je Izraelzam in pa vſimu ſvétu pernêſel, Nazareſhzhánam nar préd bi bil Jeſuf pervóſhil, domázhi ſo ſi bili. Ali krivi ſamí ſo bili, de ſo priſhli ob toljko frézho. Samí ſebi, Jeſufu ſhkodovati ſheljé, nikomur drugimu niſo toljko ſhkodovali.

34. Obilni ríbjí lòv.

Jeſuf is Nazareta dalej gredé je priſhel k' Genesarſkimu jeſéru. Galilejſko morje, velik je bil, ſe mu je reklo. Ta kraj okolj jeſera, in pa raj! Vſe je zvedlo in gnalo ob jeſéru, in vſe je bilo s' méſtmi in

tergmi natakneno. Ljudí ze le trume kmalo je bilo per Jesufu. Vse rílo se je do njega. Boshje beséde so shéljni.

Jesuf je vsaki rézhi zéno védel. Dva zholnízhka sta bila per kraju. Jeden je Petrov in Andrejov, Petroviga brata, bil. Jeden Janesov in Jakopov, tudi sta bila brata. Ravno so vstavili, mréshe trébijo. Jesuf je v' Petrov zhòln stopil, prosi prijasno ga, odríniti nekoljko. Peter, defiravno per opravku, mu prezej postréshe. Jesuf je sédel. Ljudjé so ob kraju pozépalí. Velik prerív je bil — pa sdaj vse je tiho, vse v' lépi rédi. Tako na lépimu je vse s' dvéma besedama Jesuf opravil!

Is zhòlna sdaj je Jesuf ljudí vuzhil. Isgovoríyshi je Petru djal: „V' globóki jéser strújajta, mrésho pometájta!“ Peter odgovorí: „Joj, vuzheník! Vso nózh delala, pa nizh nísva vjéla. Pa, ker tí rezhesb, she enkrat bom mrésho pométal.“

Ljubi moji! dve rezhí fosebno nam morejo tukaj Petra perkupiti. Peter je bil zel nevtrúdenz per délu. Vso nozh delati, nè ozhéfa satísiniti, osébovati in na mòkrimu biti, v' povòdine nevarnosti se spushati, in pa sastonj — hudó je to! In vender ga ni nejevólja obshla. Petrovo savupanje v' Jesusa bres mére je bilo. Vedel je, per támni nozhi je boljšhi lòv, kakor po dnévi. Po njegovimu vúmu se po nozhi ni dalo nizh vjéti, she mànj sdaj per bélimu dnévi. Pa le she poskusil je na Jesusovo besédo. Posnemaj-

mo Petra v' obójimú — v' pridú per opravilih svojiga ítanú, in per savupanju v' Jesufa.

Peter je v' globóki jéser s' bratam veslál, mrésho pomézhe. Toljko ríb íta sajéla, de se mrésha terga. Janesu in Jakopu mígneta pomágat, ki íta bila v' unimu zhòlnu. Beríh pervefláta. Oba zhòlna napólnijo, de se potoplujeta. Peter, to viditi, je zhutil, de íhe nikolj takó nè: Nè zhlovek, kaj vezhiga more biti, komur je mozh toljko Bog dal. Grósa ga preletuje. Ves gíinen od Jesufove velikóte in od svoje nevrédnosti mu k' nogam pade, savpil je: „Gospod! od mene béshi — jes sim gréshen zhlovek!”

Ljubi moji! koga ne bo gínila Petrova shiva ponishnost! Nevrédi zhlovek sim, de se Jesus s' mano pezhá, de me toljko odobrótí! kadar vgleda zhuda polni dar — njegova perva misel je to. Tako bi mogla tudi naí k' poboljshanju vsaka boshja dobrota perganjati. Vsaki boshji dar nam právi, vsaka njiva v' ruménimu klášu, vsaka snóshét v' travi in zvétu, vsako dervo, ki se fhibí od sadja, nam právi: „Zhlovek! ta ki dober ti je Bog — ne delaj se nevrédni-ga s' grehmi njegove dobrote!”

Jesus rezhe Petru, ves presíinen mu je leshal per nogah: „Nikar se ne bóji! ljudí bosh po íih mal lovil — ljudí zele trume v' boshje kraljestvo nabéral!” Tudi unim, ravno tako prestraíhenim in ítermézhim je prijasno rekel: Sa mano hodíte! imenítni-

shi ribzhe, ljudolòve vaf bom naredil! Zhòlna v' sùho porìnili, mréshe in vse sò sapustili, in shli sa njim sò.

Kdo ne bo Jesusa tudi per ti sgodbi molil in ljubil? S' koliko mozhjó, vite! napravi veselje révesham in terpínzam! Kako obilno poverne s'he tolzhikino postreshbo, s'he tolzhikino samúdo savolo njega! Spokorjénza kako prijasno ga táshi in mirí. V' koljki zhašti mu je ponishnost! Zhéfa maliga se nevredne shtejejo, in odlózhi jih v' kaj vézhiga! Kakó vèlik ravná na tihim! Shé v' misli tudi tukaj ne vsame prezhudne dobróte, ki jo skashe tem ribzham. Po dobrotah skasuje is natore Bog s'voje velizhastvo, ravno takó Jesuf s'voje is dobrih del.

Pa nè le zhasne dobrote ribzham skasati, s'he vézhi misel je imel Jesuf. Le ena je bila vse njegovo opravílo — in ta je bila boshje kraljestvo na semlji vterditi. Vuzhénzov je okolj sebe nabéral, vedno bodo per njemu, njegov navuk bodo skosi slishali, njegov isgled skosi vidili, rasfvetlival in vnél jih bo, s' njimi vred bodo delali nad ljudmí: to misel je imel. Treba je bilo torej ribshstvo popustiti. To de sdaj s'he bi se bili vstrashili, ko bi jim ga popushati veleval. Polájschal jim je. Pregnati jim posemliske skerbí, jim pokashe, de mu jih preshiveti ne manjka mozhí, zhudesh per délu jim gré isvóljit, na ktirimu sò shiveli, gjiniti ribzhe je mogel, se vé. Kaj, ravno tako sdalo v' boshjim kraljestvu bo njih délo, to tudi v' po-

dóbi jim je hotel od délezh s' toljkim lò-
vam pokasati, ki si ga niso bili svésti. De
jo modrošt in mozh Jesufovo! she je védel
ferze ljudém! Boshja in zhloveshka is vfiga
fe kashe, kar pozhné!

35. Jesuf gré v' Kafarnavm prebívat.

Jesuś je po tim v' Kafarnavshko mesto
shel, per Jeseru je stalo, in Peter in An-
drej sta v' njemu domá bila, in v' temu
mesto, nè v' sovrashnimu Nazaretu, si je
prebivati isbral. Kmalo tudi v' njemu je
v' s-hodnízo shel, in je navuk v' nji dajal.
Navuk njegov sdaj od konza je ta sosebno
bil: „Pokoro delajte, kraljestvo
boshje se blisha!“ Vse se njego-
vemu vuku zhudi; toljko mozhí, in tako
nekaj shiviga je v' njegovih besedah bilo.

Ljubi moji! kaj posébniga je; kakor
Janes, ravno tako je tudi Jesuf svoj navuk
s' naglaš perganjanjam h' pokori
sazhél. Pèzhat tako rekózh, de so ref, je
s' tem na Janesove besede pertisnil, in po-
kasal je, de zhloveshko svelizhanje le is
praviga in pobóljshaniga ferza isvíra.

Beséde nebeshko ali boshje kra-
ljestvo imajo vézh poménov. Kmalo po-
ménijo Jesufovo naprávo, ljudi, ki so se Bo-
gú spridili, k' Bógu spet saverniti; kmalo
vših tistih trumo, ki terdno v' Jesufa verje-

jo, ki se Bogú v' resnizo in v' krepost ali zhednost vdájo; kmalo pa tudi velizhastvo ali nebéla na unimu svétu, ki jih zhakajo. De se tisti, ki se poboljšhati ne hrepené, sámí is tega kraljestva saklépajo — zhísto senze je to.

Po s- hódu je na dom Jesus Petra in Andreja shel. Janes in Jakop ga sprémita. Petrova tasha je ravno merslizo imela. Komej je v' hifhi, kmalo mu Peter in Andrej povésta, prósta ga, de bi ji pomagal. Jesus gre k' nji, per roki jo prime — od njé rezhe merslizi, per ti prizhi jo je popuštíla. Kar vštala je, Jesusu in vuzhénzam stréshe na miso.

Koljko lepiga in vshalniga se vjame per ljubi ti povésti! Pa le vidimo Jesusa, smiraj je tisti pomozhník, ves mogozhen, ves ljubeshnív. Veselje in frezha gre sa njim, kámor stópi. Nad Petram in Andrejam imamo otrozhje ljubeshni isgléd do tashe, in savupanja isgléd v' Jesusa. Nad staro tashe — she jo je bilo lepo viditi, ki je una prijasna, in veselá na miso stregla — imamo lepe hvaleshnosti isgléd!

Pa tudi per ti dobroti je bilo Jesusu she kaj vézhiga, kaj lepshiga na misli. Petra je prezhudni ribji lòv napravil, tovarsh Jesusov biti. Kaj veljá, tudi tashe in njé hzhér je to zhudno sdravje nagnílo, rade ga oddaste. Kdo bi ne bil s' veseljam rad Jesusov vuzhéniz, ki nam vé dobrost tako posláditi in polájshti!

Kmalo je to od Jesusa po všimu mestu

zaflavélo. Komej sonze sakernílo je sve-
zher — po navuku Farisejov se ob sebotih
ni smelo poprej — od vlih strani hité k' Je-
susu s' bolníki. Vše mesto se pred Petrove
vrata f-haja. Roke na-nje od bolníka do
bolníka je Jesus pokladal, in, ko bi tré-
nil, vsaki per ti prizhi je osdravil, imej
bolésen, ktiro fi bodi. Mili zhlovek ima
svoje veselje, de s' lastno roko vbóshze ob-
daruje — prav s' toljko lohkòto je Jesufova
ròka sdravje in shivlenje deljila.

Tudi to malo brásdz besedí, pred ozhí
veliko lepiga nam smalajo: Jesus od
trúm réveshov obdáján! Komu se
ne vshálji! In pa všim pomaga — no-
beniga ne góni. De jo ljubesen! de jo
mozh! Kdo bi va-nj ne vupal! Kar ne nave-
lízha se dobriga délati. Njegova dobrotliva
ljubésen in pa sonze, ki ves dan neprenehama
na ljudi lije dobroto! kaj, sdavnaj sa goro
je she sonze, in on she le dobro storiti ne
prenehá! Kdo bi se po njegovo ljudém k' do-
brimu trúdití ne shéljel!

36. Pot Jesufova fkosí

Galiléjo.

V' terdo nozh vzhéraj je Jesus dobro
delal. Dánfi se je komej sarja napózhila,
she sapustí mesto. Vša tempelnu enaka, sla-
sti sjutra, je natóra. Kakor kadílo dihté
diháve is rósh in zvetlíz. Enako lámpi

pred altarjam miglá daníza na nébu. Serze vtrípa zhloveku od nekake svete tihòte. — Bogú Jesuf je dajal te sjutrajne ure svojiga pridniga shivlénja. Tudi sdaj pojíshe tih, samòten kraj svunaj mesta — mòlil je.

Ljubi moji! tudi mí dnéva pervíno, slate jutrajne ure, Bogú posvezhujmo! Is molitve in premíshlovanja, ki je sjutraj, pride mózh v' zhloveka sa vse opravila zeliga dnéva. Shé bi bila sguba, ko bi dnéva nar lepshi ure — ure ki je toljko blasiga v' njih — nemarno saspavali!

Pozhasi sazhéna tudi po mestu shivó biti. Vsim dajo Jesufove toljke déla oprá-viti. Vse préd po konzú je dánti. Zelo mesto se gíba, vse je v' njegovi hvali. Dokler, toljko in toljzih zhudeshov, in tako dobrotlivih, she noben prerok ni delal. Vse jishe Jesufa, vse bi ga rado vidilo, vse se zhudi, vse stermí. Pa ravno ti zhudbi se je Jesuf vmíkal. Tudi savolo tega je mesto tako sgodaj sapustil.

Ljubi ví! kako malo jishe Jesuf hvale per ljudéh? Njih svelizhanje je shéljel, né njih hvale. Kaj kò bi obzhutili dúha tihih in milih Jesufovih misel! kaj ko bi po njegovo tudi mí bili pametni, ponishni, tihi in pohlévni, in per dobrósti in dobrimu le s' mislimi! Bodimo, bodimo tudi taki!

Peter, in korúshel ljudi s' njim so na kònzú vender le nashli Jesufa. Bersh mu savpijejo: „Vse te jishe!“ Va-nj pertifikajo, de naj v' mesto nasaj gre. Nikolj ni Jesuf svojiga vélziga opravka is misel ispu-

stíl, vse ljudi je enako ljubil, rezhe jim : „Tudi she drugim méstam morem boshjiga kraljestva veselje osnanovati — v' to sim poslán.“ In to dobrotno hójo je Jesuf sdaj nastópil. Pazh lepa in dobrotliva hója, kar svét stóji, je ni bilo take !

Od mesta do mesta, od terga do terga, od vafí do vafí je hodil. Povsot, kakor v' Kafarnavmu, je ravnal. Po s-hodnízah vuzhil je, in veselo boshje kraljestvo je osnanoval. Bolésni med ljudmí in betéshe je révesham osdravloval. Nebeshka modrost, ki mu je od vuft kapala, ljubesen, in neskonzhina mozh, ki se s' njó réveshov podstopluje, ki jim pomaga, je vse potegníla sa njim. Is Galilejskiga, is Judejskiga, is une straní Jordana, is Jerusalema, vse je derlo sa njim. Po Siriji in po vsih mejézhih deshelah je flòvel.

Bolníke mu vodijo is zeze deshele, vse betèshne in s' bolezhínami obloshène — slépe, glufhze, krúlove, mútize, obsédenze, méfzhine, mertvúde ali od shlaka vdárjene — osdravil jih je. Sdravje in shivljenje od njega je sulo. Kamor je stopil — vezh ni bilo né sdíhlejov, né stóka. Toláshleje in veselje povsot je sjal. Zréli od nóg tako rekózh so mu bláagri. Neisrezhenó veliko otrók je préd bózne ozhete ali matere spet sdrave dobivalo. Neisrezhenó veliko starishov je otroke, ki jih je smert she dershala, spet shive in sdrave prejemálo — in po ozhéh in ozhéh so veséle solse od hvaléshnosti igrále.

Oh, moji ljubi! zhe si Bogá v' zhlo-
véshki podobí po svétu hoditi mislimo,
v' Jesusu Kristusu se je taki perkasal, in
rezhe naj kdo, de bi se bil lepshiga in pri-
jasnishiga mogel perkasati!

37. Na gori Jesufova pridiga.

Enkrat je Jesus veliko ljudi pred sabo
imel, na vishavo gré. Sédel je. Vuzhénzi
so ga po obeh stranéh ostopili. Ljudí tru-
me so spodej bile. Vsi so va-nj gledali.
Vse vtihne, vse poslušha, in vuzhíti je
sazhél.

Ljubi ví! Shé tega je lepo viditi. Boshji
sin — pod gòlim boshjim nébesam, in v' fré-
di boshjih stvarí — ljudi vuzhí, boshje otro-
ke! — Velik, toljziga vuzheníka vredni
tempel nebo in semlja sta.

Od kónza je nekoliko kratkih prigó-
vorov vuzhil. Ti prigóvori in pa drage
igle, ki ne blishé, pa toljkaj vézhi zéna je
v' njih.

Bláger po duhu vbogim, je
dial; dokler, nebeshko kraljestvo
je njih.

S' vbogimi po duhu, po volji, méni
Jesus pervizh tiste vboge, ktiri voljno
vbóshstvo, ki jim ga Bog poshle, prevsa-
mejo, ki si ne vóshijo vézhi bogastva, shé
le veselé se, de imajo malo zhasniga — dru-
gizh tiste bogate, ki ne tvésijo serza
na bogastvo, le perpomózh dobro delati

Jim je, in sgubiti, zhe Bog tako oberne, vsaki zhaš so ga perpravleni — tretjizh vse tiste ljudi, ktiri se is vézhi zil in kónza, sa boshje kraljéstvo, všimu zhašnimu odpovéjo — taki so bili Apostelni, vse so sapuštili in prijéli so se Jesusa. De ima v' boshjimu kraljéstvu le tisti zhlovek délesh, ki nebesške daróve od posemliskih bol zéni, ni tréba šhe le v' misli jemati.

Drugih misli so, de vbogi v' duhu Jesus poníshnim pravi, takim, ki previdijo, de jim modrosti in krepósti ali zhednosti, tih boljshih daróv, permanjkuje. Tudi ta islága vuzhí. Svojo nepopólnamost sposnáti je perva stòpnja v' popolnamost. Líjna je ponishnost, ki se skos·njo v' boshje kraljéstvo gre, gola rešniza in krepóšt ga je.

Bláger shaloštnim; odsháleni bodo.

Všim szer veljá ta Jesusova beseda, koljkor jih voljno terpí — pa slasti tistim dobrim dúšham, ki jih grehi sklé, de nobena zhašna sguba, nobena teléšna bolezhína, nobena nesfrézha takó. Taka shalošt je veselja napovedvávka, ktiro sadej gre. Sjutraj obilna rosa po roshah lep dan napoveduje, ravno takó bo v'okó, v'folsah nad grehami, kmalo milošt boshja posjala, in jasna, lepa vezhnost se mu sadeluje.

„Bláger krotkim; semljo bodo posédli.“

Nihzher jih ne bo drashil, ktiri jéso gospodárijó, ki se v' napake ne spušhajo, šhe manj pa v' punte méshajo; mirni bodo domá

v' bájtizi, in v' sénzi pod svojo lipo prebivali, tiho, nedólsšno veselje bodo na semlji vshiváli, vojshák, ki ves svet vshuguje, ne bo taziga. Shé vezh: tudi uno bólji deshelo sa gróbam bodo prejéli.

„Bláger pravize lazhnim in shéjnim; nasítení bodo.”

Nobenih golufnih nagíbov nam ni v' serze Bog djál. Vstvaril je lakoto in shejo v' nas; pa tudi jéd in pijazho je vstvaril. Ker je tedaj she lepshi lakoto in shejo do resnize in do dobrosti v' nas djál, ji ne bo hotel véntovati? Bog hotel le, de bi serzhno in res po pravizi, po zhednosti in kreposti hrepeneli, kakor po kruhu, kdor v' opáleni in divji pushavi omaguje, in po studenzu hrepení!

Bláger milostivim; milost bodo doségli.

Milostive serza bo sam v' fili najdoval, zhigar serze se vbogim odpíra, najdoval bo postreshne roke. Kaj, Bog, ktiri vsakimu po saflushenju povrazhuje, bo s' njim, kakor on s' drugimi, ravnal, in vsmlenje enkrat tudi njemu bo skasal. Potrebni vsi vsi smo ga.

Bláger jim, ktiri so zhistiga serza; Boga bodo gledali.

Zhisto né le od gerdih sheljá, ampak od vse oshábnosti, od vse nevoshlivosti in nápsznosti, in od vsiga hudiga nagnenja je nashe serze, zhe nebészhane in posémlizhane, zhe dobri ljudjé in duhovi vanj smejo pogledati, in krí nam ne stópa v' lize.

Kdor je takiga zhiſtiga ſerza, na ſemlji ſhe védno bol Boga ſpoſnáva, in gledal enkrat od oblizhja do oblizhja ga bo. Le zhiſtimu ſtudénzu ſe na dno vidi, le v' njemu ſe oblizhje ſonza perkashe. Zhiſta duſha le je ſhpégel ali ſerzalo, ki ſe Bog is njega vidi.

„Blager mirnim: otrozi boſhji bodo (po pravizi) imenovani.“

Mir. Pokoj ſam ſeboj — s' ljudmí — s' Bogam — blagó nar vézhi je to na ſemlji. Kdor ima ta mir v' ſebi, in ga drugim naklánya in ohráni, angel on je boſhji na ſemlji, Boga réſ je otrok, ki ſe mu Bog mirú pravi, in le ſa to je njegov Edinez na ſvet priſhel, de je mir ta ljudém pernélſel. Taki Ozhetovi otrozi mu bodo tudi v' njegovi nebeſhki hiſhi enkrat ljubi.

„Blager jim, ktiri preganjanje terpé ſavolo pravíze: nebeſhko kraljéſtvo je njih.“

Vſi réſ dobri ljudjé ſo bili preganjani od hudóbnih. Pa, kdor zhé réſ dober biti, per vſimu preganjanju more ſveti krepóſti biti ſvéſt, perpravlen more biti vánati ſe ſavolo njé zhaſti per ljudéh, vánati ſe vſe ſvoje zhaſne frézhe. To de taki ſveti krepóſti, ki je ne kaljí ne ſamopríd né ſamozháſt, ſe pa tudi lep vénez pléde v' nebéſih.

Ker je previdil, de bodo hudóbní njegove vuzhénze ſlaſti preganjováli, ravno ſo ſtali okolj njega, je Jeſuf ſhe rekel: „Blager vam, zhe vaſ preklínjajo ljudjé ſavolo mene, preganjajo, in vſiga hudiga po kri-

vimu obrekujejo. Veseljíte se, in poskakuj-
te, dokler vaše plazhílo je velíko v' ne-
bélih. Ravno takó gerdó so delali pred va-
mi she s' preroki, s' moshmí she tako modri-
mi in svetimi."

Ljubi moji! she enkrat povsamímo
Jesufove vse te lepe navuke.

Káko lépo podóbo prave svetósti
nam Jesuf s' malo besedmí tukaj soobrási!
Kaki obílni studéniz zhiste blagósti nam od-
pré v' našhimu lastnimu serzu! Taki naj bo
kdo — tako odtvésen od posémliskiga — ta-
ko is serza poníshen — tako tih in poter-
peshlív o terplénju — tako pohléven in kro-
tak — tako le v' dobro savérvan — takomil
in všmílen — tako nedólshen brés ovínkov
in svijázh — tako mirn — tako vdán savolo
dobriga vse preterpéti, jelite, she bi bil
ljubesni in zhaští taki vréden? Ka-
kó dobro on sam bi imel — kako poko-
jin, sadovóljn, in vesel bi bil!

Torej porínite si te lepe, kratke isréke
delezh v' spomín — in spómnite se jih o
pravimu zhasu. Zhe vaš lakomnost,
postavim, jésa, sládnost k' hudimu vlézhejo,
míslite si: „Bláger vbogim po duhu, blá-
ger krotkim, blager jim, ktiri so zhistiga ser-
za! —" in pa storíte takó! Velíka do-
brota vam bo sa mali ta trúdiz. Vsi tisti
velíki in lepi obéti se bodo nad vami spol-
nili, ki njim jih Jesuf sa to in sa uno shiv-
lenje déla, ktiri se po timu navúku ravná-
jo. Bol in bol bote Boga sposnavali, smi-
ram bólji bote, smiraj mirníshi in pokojni.

fhi, na uni stráni pa bote do konza sposnali, veselja do sitiga bote najdlí, svelizhanje bote vshivali, ki ga ni sënza vse zhasno she toľko veselje.

38. Islaga boshjih sapóved.

„She pómnite, ljubi moji, jelite, kako je bil v' pufhavi Bog Israelzam na Sinajski gori deset sapoved dal! S' strafhnimi rezhmí sapored, slast nektirimi, jih je perpravlal. Po strafhnih pergodbah, o blisku, gromu in potréfu so se jim sapovdi oklizale, in le take rezhí so bile sa njih termaste glave.

Ravno te sapovdi boshji sin njih mlajsham, kar jih je boljshih, sdaj na drugi gori raslaga, v' lepi, seleni obljubljeni desheli. Bres shtevíla velíko dobrotlivih zhudeshov navdá njih serza s' ljubésenjo in savupanjem do njega, perpravleni te sapovdi so do zhistiga spolniti. Nizh ni strafhniga okolj Jesusa, le gola dobrota, milost in prijasnost ga je, drujiga ga ni.

„Ne mislite, napzhni písmеji tistiga zhása so mu to tikali, ne mislite, je djal, de fim pastavo in preroke satérat prishel! Ne satérat, dognat fim jih prishel. Gotovo vam povém! Nebo in semlja préd bota préshla, prédén bi se le zherka ali pízhiza postave ne spolnila. Kdor tedaj nar manjshih postáv ktiro overshe, in vuzhí ljudí tako, on in pa nihzher v' boshjimu kraljestvu: kdor jih pa vuzhí, in de takó storí, on

bo velik v' boshjimu kraljestvu. Dokler povém vam, zhe vafha praviza od Farisejske in pisméjske vézhi ne bo, de ne pojdete v' nebesko kraljestvo."

„Slisiali ste, sprédnikam je bilo rezhèno: ne vbijaj, kdor pa vbije, gré sodbi v' roko. Jes pa vam rézhem: Kdor kolj se nad svojim bratom rasjesí, kar je vsaki bli-shen, pred sòdbo ga gré djati, po vbi-jávzhovo je kriv, ki jih praviza k' smerti oblojuje. Kdor pa svojiga brata smirja, de mu postavim merzhèl pravi, sójenimu biti od vélkiga sbòra mu gré; she vézhi krivizo storí, ki jo vélki sbòr sódi, nè kaka mánji gosposka, on, ki ojštréji smert perfojuje in oblojenze kamenjati veléva. Kdor pa brata zlo pogubljuje, ki ga klámo, sham-lo imenuje (le bogatájam se je to imé dajalo takrat) on ognj saflushi, shtrafingo de je ni grosnejshi."

„Zhe tedaj svoj dar na altar pernèsefh, in pride ti na misel, de ima tvoj brat kaj do tebe, na altarju pusti dar, pojdi, in s' svojim bratom se spravi — in potlej pridi in dar opravi."

„Prezej se spravi s' svojim sópernikom, dokler sta she na poti, sodníku bi te szer isdati vtegnil, sodník pa rábelnu, in ta v' jé-zho te vrézhi. Gotovo ti povém, ne bo te is njé, dokler do sadniga vinarja ne popla-zhafh."

„Ktiri vam krivizo delajo, ne vstavljajte se jim (ne mshujte, ne kregajte, ne prepirajte se.) Ampak zhe te kdo po dèf-

nimu lizu vdári, pomòli mu raji she léviga; in zhe se kdo sa tvojo sukno s' teboj vlézhe, she plajsh mu rajshi pufti, in zhe te kdo eno mljó s' njim iti fili, dve pojdi raji s' njim."

„Ljubite svoje sovrashnike; dobro, ktiri vas prekljinjajo, jim vofhíte; dobro, ktiri vas sovrashijo, jim storíte; molíte sa nje, ktiri vas shaliijo in preganjajo; potlej bote pravi otrozi svojiga ozheta v'nebésh, ktiri svoje sonze dobrim in hudobnim poshíla, in pravizhnim in krivízhnim s' desham pomózhi."

„Zhe le tiste ljubite, ki vas ljubijo, kakshino saflushenje imate? Ne storé tudi zestovínarji tega (ki jim téljko terdo serze dajate)? In zhe ste do bratov (do blishne rodovíne) le prijasni in ljubesnivi, kaj je to posébniga? Ne storé tega tudi ajdje (ktiri od Bogá pazh malo vedó)? Bodite torej popolnoma, kakor je vash ozhe v'nebesih."

Ljubi moji ví! Koljko vse nam pové sapoved, ki nam jo tukej Jesuf rasloshí! Né le mashvavsko so-rashtvo, ki vbija, de jo pregrého! tudi sovrash misel v'ti sapovdi je she prepovédana, in ravno tako huda je per Bógu. Prav rézhi ona le déla taziga zhlovéka, le ona napravi vbijávza. Né le vbijati, she jesíti se ne smémo, kar she koga prekljínjati ali pogublováti. Nashe serze more bres jése in sovrashtva biti — nobene saróblene in shali besede na jesik nam ne smé. Toljko dobriga ljudém storímo, de si

ſhe taki kdo vezb od naſ imeti ne bo vu-
 poval. Is velike, zhesnémzhine dobrote,
 zhe je komu poſtrésheno, ze le milje pòjmo
 s' njim, nè le nekoljko ſtopínj, zhe ſe kreg
 in prepír s' tem odverne. Kakor ſuknja
 ſhivòta, bol ſe móre lepo délo naſhe duſhe
 tiſhàti. Prepíra in beſédenja s' puſtimi, to-
 gòtnimi glavami naſ more bol ſram biti, ka-
 kor berlúsge v' obras. Nikolj ne ſaſpímo
 per miru, zhe nam kdo kako ſhal ſtorí,
 dokler mu je s' kako dobroto ne povernemo.
 In tako naj bi ſi kdo ſhiveti persadel, jeli-
 te, de ni zhlovek, bi mu djali, ſterméli bi
 nad njim, v' velíki zhaſti bi ga imeli? In
 gerdi in nevſmileni ljudjé naj tudi zlo nje-
 govo dobroto prelomlujejo, ſuknjo naj mu
 jemló, mu ne bo ſerze, táko lepo? in do-
 bra véſt, prav ſim ſtoril? plazhíla dovòl ſa
 kàko ſuknjo?

Kako lepo, de to ſapoved
 ſpolnímo, nam Jeſuf na duſho
 govórí. Taka ljubéſen da le boſhjo
 podobó. Ljubéſen de je vézhi ni, ljube-
 ſen boſhjo nam pred ozhí Jeſuf piſhe, in
 povſot, po vſi natori, v' béli mu ſonzu, in
 v' roſéni kaplizi nam pravi, de jo gléjmo.
 Sónzhni shárk, ki ſadje od njega rumení,
 nam boſhjo prijaſnoſt oſnanuje, vſaka kaplja
 ròſe ali déshja nam jo po zvetju in roſhah —
 vſe naſ k' ljubéſni pergánja. Mili, dobrot-
 livi, obveſeljivi, kakor ſonze; poſhivlí-
 vi in dobrotni, kakor ſpomladánski deſh,
 bi mogli mí in vſe biti, kar delamo, vſe,
 kar pozhnémo. Popolnama bodimo, nam

pravi Jēsus, po boshje. Kej more kaj vēzhiga zhloveku na misel priti? Ta ljubesen do ljudi — tudi do sovrašnikov — naš Bogu dela enake, s' njo ga s'he le prav zhaftimò. S' takimi svetimi misli se Bog s'he le prav zhafti, bol kakor s'he s' takimi darmi. Kdor takih milih in boshjih misel ni, saftónj se s' prikásmi in darmi Bogu jifhe perkupiti. Gnufòba Bogu je vsa svunajna boshja flushba, zhe ni ljubesni polniga serza do vsih ljudi, koljkor jih je pod sonzam miliga Boga. Nobena prikas, noben dar ne smé na boshji altar, zhe je is serza, de sprave nòzhe. Vēsha míru more biti boshja vēsha, ljudjé, ki se prerivajo, in na svetu tako lohka sderéjo, v' nji v' prizho Boga per altarju se morejo spet spraviti in pobrátiti!

Raslaga te lè sapovdi, ki je na dolgo dal jo Jēsus, je raslaga vsih drugih. Kar je od te sapovdi Jēsus rekel, veljá ad vsih drugih. Pa tudi do drugih sapóved nam da lepiga navúka.

Po Jēusovimu navuku ni dosti, le nezhištofti nè vganjati. Tudi ne-frámni pogléd, tudi nezhište shelje, ki so v' serzu, prepové Jēsus ravno tako, nè le gerdiga djanja.

Ni dosti, le kraſti nè, in drugih nè ob kaj perpravlati. Jēsus gladko sapovduje: „Daj mu, kdor te prósi, in kdor ne pófodo jifhe, se mu nikar ne odvražhaj.“ Se vé, de nè vsakimu golufu ali vlazhúgarju!

Ni dosti, le krivo per sodbi nè prízhati, ali zlo perfégati po krivimu; she

bi bila strašna pregreha nad svestobo, in véro, v' Bogá in v' ljudi! Pa Jusuť pravi: „Vashe govorjenje bodi: De, de! Né, né! Góla resniza more biti vsaka beseda, ki nam gré is uť. Kadar more serze de rezhi, naj tudi uťa de rezhéjo. Zhe je v' serzu nak'a, naj bo tudi nak'a na jesiku. Serze in jesik moreta stérnena biti. Toljka more biti naša praviza, de bo gola beseda perségo veljáa.

Kaj ko bi vsi ljudjé take vse boshje, lepe in dobrotne navúke prav sposhtvali! Kaj ko bi jih dershali! Shé bi bili slati zhasi! Mir in pokoj bi po hishah in besnízah prebival — bres fhtevíla ljudi bi nove préd nesnáne svelízhleje vshiválo, tako pa si shivlenje s' sovrashtvam grené! Vesólni svét le ena hisha bi bil, ki eniga ozheta, otrozi nebesfhkiga ozheta, v' nji prebivajo. Shiviga, nedólsahniga liza bi bili vsi mladénzhi in deklízhi, nobena solsa nad sapelívzmi bi se ne preljlá. Pohlévni popótnik bi bres straha pred televáji v' miru in vesel svojo pot hòdil, ne delale bi nam obesilnize grose ob zéstah. Nekdájna svestóť in praviza, toljka zhast našhih deshél je bila ona nekadaj, bi vřim narodam na semlji frezho nagníla, njih nar lepřhi lepòta bi bila. Bodimo saj taki!

39. Tri prelépe krepósti ali zhédnosti.

Moliti, postiti se, in vbógajme dajati, te so bile od nekadaj tri lepe vúrbe v'dolshnósti do Bogá, do ljudi in do samiga sebe. Pa tudi lepe res so. Boshji daróvi, ki jih dajamo, naš vedno mile do ljudi vbóshzov ohranijo. Póst hudimu nagnenju podshíglej odjémle, in pregreshne sheljé v'naš morí. Molítuv, to je, vedna misel v'Bogá, vedna drushina s'Bogam, naš posvezhuje, navdája naš s'svetim vumam. Jesuf je tedaj, vúriti se v'teh treh rezheh, terdó perporózhal. Pa opominjal je, de tega né delati is prasne zhaští ali hinávshine, to dobrimu vso zéno odvsame.

„Varite se, je djal, vprizho ljudi delati svojih dobrih dél, zhésh! de bi vas vidili. Szer ne bote nizh saflushenja per Bogu, svojimu nebeshkimu ozhetu, imeli.”

„Kadar vbogajme deljish, ne tróbi pred sabo po s-hodishih in ulzah — hinavzi delajo to, de jih ljudjé hvalijo. Gotovo vam povém, to je pa tudi vse, kar imajo od tega. Ampak, zhe vbogajme deljish, levíza naj ne vé, kar desníza da, de skrit ostan tvoji dar, in tvoj ozhe, ki na skrivni mu vidi, ti ga bo enkrat na glas povernil.

Ljubi moji! she je perferzhen ta Jesufov navuk! Tako skrivaj drugim dobro delati nam veléva, de she léva roka ne bo

védla, zhe si ravno désne tovarshíza, ako bi práv ozhi in vshéfa imela. Tako skrivaj dobro delati várije v' nas nezhémernosti, in drugim prevsdigne framòto. Kaj, taka pohlévna dájba slasti skrivnim révesham bol dé, kakor dar, ki se jim da. Kdor s' svojimi darmí báha, kdor jih révesham oponásha, in hozhe velike hvale od njih sa - nje imeti, taki she ne misli lepo in milo, kakor je Jeshuf.

„Kadar se póstitite, je djal Jeshuf, ne hodíte kláverni kakor hinavzi hodijo, ktiri obras krémshijo, de se jim post vidi. Gotovo vam povém, vse njih plazhilo je to. Tí pa, kadar se póstitih, máshi glavo (po navadi, ki je per gostéh) in obras si vmí, de ne bo nihzher, ampak ozhe samo, ki na skrivnihu vidi, védel sa tvoj post. In tvoj ozhe, ki skrivaj vidi, ti ga bo na glas povernil.”

Pa se le is tega vidi, ljudi hozhe Jeshuf védriga obrasa, ki veselí Boga ljubijo. Kdor bi mílil, pobít morem hoditi, glavo obéshati, vse, kar perljudnost nanéše, morem opustiti, she bi se mótil. Jeshuf sam jih imenuje hinavze take ljudi. Vsa persílena shalost, vse kíllo tútanje, vse sóperno potúhnenje se mu gnusi. Perljudnost, snáshnost, vesel obras nam perporozhuje — pa glédati is njega more zhísto in lepo vravnáno ferze.

„Kadar molite, je she djal Jeshuf, ne ravnájte po hinávzhovsko, ktiri se slasti po s-hodnízah radi in po vòglih nastavla-

jo, ter molijo, de jih ljudjé vidijo. Gotovo vam povém, to je pa tudi vse njih povražílo. Tí, kadar móliš, idi v' stanízo, in duri saklenívfhi sa seboj móli svojiga ozhe-
ta, ki je skrivaj v' prizho, in tvoj ozhe, ktiri skrivaj vidi, ti bo na glaf povernil."

Kako neisrezhéno dobrótliv sa naf je tudi ta Jesusov navuk! Kashe nam, kam pred svetá vihármi v'savétje beshímo; v' tiho, molzhézho stanízo, k' Bogu v' samòto nam veléva. Bog hotel de bi smed posvétniga rastrésenja prav pogósto k' Bógu v' to samòto spet misli sbérat; de bi mu o stískah in teshavah serza va·njo odkrivat; de bi se ob zhasu skufhnjáv k' dobrimu in k' vojski zhes greh va·njo pogósto vterjat hodili! — Shé bi imeli dobriga is tega! Shé bi se nad zhlovekam, ki takó na tihimu móli, angli-
zam in ozhetu v'nebesih dobro sdélo!

Le tistim she eno besedo, ktiri, namest dobriga, na tihimu hudó delajo: Poverneno na glaf bo, kar se na tihimu dobriga v' stanízi sgodi — pa tudi na glaf strahováno, kar se v' nji hudiga pozhnè!

40. Nar lepfhi molituv.

She navuka je dal Jesus od molitve, kratek je szer, pa le toljko lepiga in nebeshkiga ima v' sebi! Vuzhil je: Bogú, stvarniku nebéf in semlje, imé dajati, de ga ni ljubesnívfhiga, ozhe, je djal, mu rezí-

mo, kakor otrok s' ozhetam, tako perferzhno in po domázhe s' njim govorímo. Otrozi tega ediniga ozheta vsi ljudjé naj nam bodo na semlji, našhi bratje naj in našhe sestře naj nam bodo; ljubímo vse tako jih, de bomo le sa-se she nerádi kaj profili, ampak isferza sheljéli: Kar bi mí radi dobili, v si m naj da Bog. Tudi zhásnih rezhi sfer smémo profiti, pa sosebno nebesške darove ga prófimo Bogá. Váditi v' boshji ljubeshni, váditi v' ljubeshni do vsih ljudi, hozhe Jesus, naš more vsaka molituv, našha poboljšhvávka in ozhishhvávka, hozhe on, de naj bo.

„Kadar mólite, je rekel, ne delajte veliko besedí po ajdovsko, ktiri ménijo, savolo veliko besedí bodo vslíshani. Ne ravnájte se po-njih! Dokler, sej vé she vašh ozhe, préden ga prófite, zhesa potrebujete.”

„Tako lé mólite: Ozhe našh, kir si v' nebesih. Posvezhèno bodi tvoje imé. Pri-di k' nam tvoje kraliestvo. Sgòdi se tvoja volja, kakor v' nebesih, tako na semlji. Daj nam dànsi našh vsakdánji kruh. In odpusti nam našhe dolge, kakor tudi mí odpushamo svojim dolshníkam. In ne vpélaj naš v' skushnjávo, temozh réshi naš od sléga. Amen — sgòdi se!”

„Zhe ví, je djal Jesus, ljudém njih spotíke odpustité, bo nebesški ozhe tudi vam odpustil vašhe spotíke. Zhe pa ljudém njih spotík ne odpustité, vam tudi vašh ozhe v' nebesih vašhíh gréhov ne bo odpustil!

Ljubi moji ! ta molítuv, lepa je kakor nebéša, se vam je pazh she velikrat rasloshíla, miljónov in miljónov ljudi po vsih krajih svetá she fkorej dva jesera lét jo vsaki dan móli. Torej tukaj le dvójni perstávik :

Jesuf je vsaki dan s' to molítujo lepe sheljé do svetósti v' ljudéh hotel obudovati. Ali samozhašt, nadléshne strašti, k' hudimu nagnena volja naf ovérajó svetó in bogabojézhe shiveti. Torej veléva vsléherni dan nam Jesuf prav is serza moliti :

„ Tvoje imé, o Bog ! bodi posvezhováno; tebi le bodi zhašt ! Pridi tvoje kraljéstvo; tí le nad nami kraljuj, o Bog ! kakor svojimu kralju podlóshniki, pokorno tako naj ti bo vse nafhe nagnenje. Le tvoja volja naj se godí ! le ona je vezhna modrost in dobrota ! ” Ljubi moji ! resníza vsm ljudém naj bi bila per te molítvi, anglíska svetóst bi jih bila kmalo, semlja bi bila drugo nebó !

Jesuf je vsaki dan s' to molitujo vupanje svelizhanja v' ljudéh hotel oshívalati. Ali sémlíske fkerbí, véstini nepokoj nad storjénimi grehi, s' fkušnjávami védni premét, in potlej she druge nadlóge nam ne dajo mirú, nam smiraj shivlénje kaljé. Torej Jesuf vuzhí : Nè fkerbéti, kaj bo sajtro, nè po bogastvu in velikih kúpih na dolgo lét kopernéti, ampak dovóljni bodimo s' vsakdánjim kruham, in terdo tega vupajmo od Ozheta v' nebesih. Vsaki dan s' spokòrnim serzam nam veléva sa odpushanje profíti, pa tudi snámenje vsaki

dan poboljšhanja dajati, in pa še med molitujo ga dati; veléva všim is serza nam odpustiti, kar se jih nad nam pregrešhi, kakor si vsaki vóshji, de bi njemu Bog odpustil. Savúpno, pravi, in terdó vupajmo; gotovo vse skúshnjáve bomo s' boshjo pomozhjó premagali, le resnúza naj nam bo. Tudi od drugiga terplenja, od stísek in nadlóg, pravi, bomo resheni, zhe na semlji nè vselej, na unimu svétu sej. Shé bi nam bilo blagro, še bi bili pokójni per taki molítvi per všimu, kar nam zhes dan doletí, le gré naj nam is serza, le is savupanja do ozheta v'nebesih naj nam pride!

Prava molituv tedaj po Jesufovi misli je nebeshka shélja, Boga, njega zhisto svetost, s' svetóstjo zhaštíti — lepa shélja je, de bi révi vši ljudjé odsihli, in vši pravo frézhó doségli. Vši prasni, nespámetni vúpi odleté! In kako bo ozhe v'nebesih tako molituv preslískal, ki je sa take dobre in veselé, nè pa sa prasne rezhi, sa rezhi, ki jih potrebujemo, in bres ktiririh ne moremo nè svetí biti nè svelízhani!

41. Edína zhlovekova fkerb.

Kraji, ki je Jesuf po njih vuzhil, so lepí bili in vši so kipéli. Is vfiga je boshja darovítност bódila. Vsaki grizh in breg — tudi tisti oblubim, ki je Jesuf na njemu vuzhil — je bil s' selénimi drévjám prepréshen, in zéle verfhéle tizhov je spod véj v'gothávi prepeválo. Berhki ljímbar, ki je per

naš le vertov lepòta, ondi po polju zvede, toliko ga je, de vkúrijo s' njegovimi rézelní. Obljubim, kmalo per nogah se mu je sibálo teh lepih rósh nekoljko. In per vsímu temu v'ti lepi in bogati desheli je mogel Jesuf vse polno nejevóljzov viditi, vse te lepote se ne savedó, ki je kipéla is boshjih dél, krúshne skerbí jim le is obrása preshé, ali pa slato le na kup spravlati, nobene vézhi skerbí niso imeli, ki jim sadnizh ni nizh pomagalo, smert jim ga je le spet pobrala. Kar jih je kaj boljshih bilo, so lákomni in bogabojézhi oboje hotli biti.

Jesuf tedaj jim pravi: „Ne spravljajte si sakládov na semlji, ki jih rja in mólji jedó, ki tatjé do njih slómijo, in jih pokradejo. Devajte raji salógo v' nebésa na stran, ki je ne snedó nè rja nè mólji, ki je ne iskopavajo in ne vkradejo tatóvi.”

„Dokler, kjer je vaš saklád, ondi je vaše serzé. Kdor svojo frezho le v' posvetnimu blágu jishe, tudi v' svét vse svoje misli vtakne. Kdor v' Bógu svojo frezho jishe, se nad svésde správi — v' nebéshkimu in boshjimu ima svoje misli!”

„Nihzher ne more dvema gospodama flushiti: sakaj eniga sovrashil, eniga bo ljubil, ali sej na eniga se bol nakljénil, in eniga bo v' némar pufhal. Bogú in bogatíshkimu malíku, obéma, ne morete flushiti.”

„Torej rézhem vam: Ne skerbí naj vaš (zlo toliko) shivljenje, kaj bote jedli

in pili, nè shivòt, kaj bote na·nj devali. Ni shivlenje bóljí od jedí, in shivòt bóljí od obléke? (Bog, ktiri vam je vézheje dal, vam bo Bog kaj mánjshiga odrekováł)?”

„Tize pod nebam poglejte! ne séjejo, ne shánjejo, ne spravljajo v' fkedne, in vash ozhe v' nebesih jih vonder preshiví! Niste ví veliko bolji od njih kalj?”

„Poglejte ljímbarjov na polju! ne delajo in ne prédejo. In vonder vam povém: Shé Salomon v' toljki svoji zhafti ni bil kakor njih ktiri oblézhen. Zhe tedaj Bog poljsko travo, ktira danti stóji, in jutri se v' pézh vershe, takó lepó oblazhi, ne bo vam she raji tega storil, ví malovérzi!”

„Ne belíte ti tedaj toljkaj glave, in ne goníte smiraj: kaj bomo jedli, kaj pili? s' zhem se oblazhíli? Taka fkerb je nefrezhna ajdovska fkerb. Vash nebeshki ozhe vé, in pa gotovo, de vfiga tega potrebujete. (Dovòl vam bodi to!)”

„Vaf more kdo s' všim svojim túhtanjam perdjati kako péd k' svojimu telésu? Zhe tedaj she takó kaj maliga ne morete, zhe lasú na glavi v' belo ali zherno predelati ne morete, kaj se zhète she sa kaj vezhiga toljkaj gnati?”

„Torej narprej jishíte boshje kraljestvo in njega pravizo, to je, Bogá, in Bogú ljubo resnizo in svetóšt — in vse drugo bo permézhik. — Tudi sájtrinshini dan on naj vaf ne fkerbí. Sam sa - se bo fkerbel. Všakimu dnévi je njegove lastne teshave dovòl.”

Ljubi moji! zhisti in bistri so vsi ti lepi in veseli Jesufovi navuki, kakor rosa in nje kaplja. Le vameti jo moremo resnizo: Biti svetimu je edina zhloveku spodobna skerb — vse druge pretanjke skerbí po sgol posémliskih rezhéh so nepotrebne, ki le more zhloveka, so dusni nevarne, so nevrédne zhloveka.

Pa, memo te toljke resnize naš Jesuf vuzhi she: kako boshje dela premishlujmo, in koljko lepiga se iz njih vuzhimo.

Boshje dela naj nam sgledalo serkalo ali shpégel bodo, Boga v' njemu sposnavajmo. She vsaka she toljzhkina roshiza ali traviza per nogah, ne le lepo s' svédami natroseno nebó; ne le neismérne trume shivih stvarí, she vsaki tizhik je boshje vsi gamogózhnosti in njegove modrósti osnanováviz; nobeno she tako zhloveshko delo se ne more s' njim mériti. Povsot, po vsimu stvarjenju se ljube boshje dobrete sledóvi beréjo. Vsa-ki tizhik svoje sernize, vsaka roshiza najduje svojo rosizo. Nobene she toljzhkine stvarize ne posabi Bog. Le shkerjáns naj nakvishko sletí, kmalo bi se moglo, tako rekózh, nashe serze v' nebó sa njim spustiti; molituv, hvala in vupanje bi naš moglo v' nebó sa njim nésti. Spomín v' sleherni roshizi na Boga bi mogli sagledati, vsaka bi naš mogla boshje prijasnosti opómniti.

Boshje dela naš h' krepósti in zhédnosti perganjajo. Vuzhé naš, koljki de je zhlovek, in koljka njegova

imenitnost! Shé so lepe, in lepo pisan-
ne zvetlíze in roshe, lepe duhóve is sebe
shenejo; prezhudna je tizhja perúrnost se
shiveti, varvati, gnesda snafhati, ki jo na
svet pernesó, nikolj ne mine pétje njih ger-
la: pa njé in vse stvarí preséshe zhlo-
vek s' svojo lépo v' nebó sravnáno postavó,
she bol pa s' dušhnimi daróvi, s' svojo pa-
metjo; sazhímen je vliga, kar je veliziga,
lepiga in dobriga, svojiga stvarnika sposnati
ima mózh. Kdo se ne bo veseljíl, kdo ne
bo Boga is serza hvalil, de lepi zhloveshki
obras, de mu je pamet in pozhutke dal!
Bosht bi bilo shalofstno, ako bi zhlovek per
vših dušhinih darovih shivíni enak bil, ako
bi pizhe jískati, drugiga ne vedel! Bosht
bi bilo shalofstno, ako bi se ljudjé lepo ob-
lazhiti, pa drugiga ne tuhtali in ne védli,
v' zhemur jih vřaka rosha vřtavi, ki je na
polju!

Boshje déla nam veliko ne-
dólsahniga veselja ponujajo. Okolj
pertlízhne vbóshzhove kózhe na kmétih je
lepót, de v' kraljevih dvórih ne takih, le
jáblano v' zvétju, le gosfávko, robído v'
zvétju vam v' misel vsamem. Kar bogatínz
s' terdimi dnarji kupuje, de sebe in hiřho
lířhpa, je komej sénza kaj lepřhiga in góř-
řhiga, kar she taki vbóshiz is boshje roke
vřaki dan prejéma. Pa, se vé, te lepóte le
v' marno okó řhinejo, le zhiřte serza
se jih veseljé. Zele řkrinje slatá ga ne da-
jo, toljko veselja ima, kdor ima táko
serze.

42. Jesufov navuk, kakó s' drugimi ravnájmo.

Vše navuke, kako s' drugimi ljudmi ravnájmo, je Jesuf ob kratkim isrekel: „Kar kolj hozhete, de bi vam ljudjé storili, storíte jim tudi ví.“ „Sapopádik postáve in prerókov je to“, je she Jesuf perstávil.

Ljubi moji! ta toljki isrek gre bol v' tanjko rasloshiti. Sapopádik v' si h dolshnóšt v' si h ljudi do v' si h ljudi je.

Is tega Jesufoviga vuka se pervizh v' si ljudjé vuzhímo, kaj smo do drujih dolshni. Shé tako majhino dete, ki je pregovorílo komej, ga she lohka vuméva, in lohka svoje dolshnóštize is njega sposnáva. Le otroka vprašhajmo, ki ima sklédizo mléka pred seboj, ali rósh polno roko: „Ljubo moje dete! glej! ako bi tí un lé otrok bil ali bila, ki nima sdaj nè mléka, nè rósh, kaj bi si vóshil ali vóshíla?“ Kaj nè, kmalo porezhe: „S' njim jésti, tudi ne- koljko lepíh rósh bi si vóshil, vóshíla!“ In pa zhe je dobriga serza, vmíljilo, obljubim, se mu bo per timu vprašhanju, dal mu bo mléka in rósh.

Vuzhímo se drugizh, kaj smo do v' si h drujih ljudi dolshni. Otrok, ktiri starísham marílkaj shaliga storí, naj se vprašha: „Ko bi jes bil na ozhetovímu méstu, vsaki grishlej kruha, ki se od mladiga s' njim ogreshím, je njíh dobrota; njíh vsaka nít

je na meni ; s' pòtnim obrasam tako terdo delali, in mnogo veselje so ti perkratili, de me lepo redé, in shaljim jih sdaj. — Ko bi jes bil na maternimu méstu, toljko so sa-me prebíli, toljko nozhí so prezhuli, toljko grishlejev lastnim vuftam pertergali, in meni so jih dali, in sólse jim sdaj pijem — ko bi jes bil na njih mestu, naj se otrok vpraša, bi si ne bil kaj drugiga vsfést, nè pa nehvaléshnosti, nepokórschine, sanizhvánja ?” — Ti odgóvori so takó lohki, de jih pázh ni treba v' misli jemati. — Vsaki otrok najde lohka is teh Jesusovih beséd, kaj gré starísham od njega, kaj dészhiku in bábizi, kaj vuzheníkam, kaj bratam in sestram, kaj shlahti, pòslam, sosédam, ptujzam, kaj révesham, kaj berázhu pred pragam.

V se vtrétjizh, kar smo drujim dolshni, se vuzhímo is teh Jesusovih besedí. Kdor ravno sdaj lé to bèresh, si ne vóshish kalj, de bi ti ljudjé dobri bili, prijasni, vsmileni, de bi poshteno s' teboj ravnali, de bi se ti prav obnašali? Boljí te, jeli, zhe so saróbleni, zhe te pisano gledajo, zhe gerdo s' teboj delajo, zhe te okradejo, obrekujejo, káj, le káj hudiga natolzujejo naj od tebe? — Lej, kar od drujih hozhesh, stori jim tudi tí. Vite, lé nekake Jesusove besede so she toljke vuzheníze! dobrota, prijasnost, krotkóst, dobrodeljnost, praviza, do ljudí vse dolshnósti so v' teh besédah.

Ljubi ví! Prímite se tega lepiga Jesusoviga isréka, de bote smiraj va-nj mislili

in gledali — le toljko navúka ima v' sebi, in lóhek je, she otrozi ga previdijo, she oni se lohka va · nj svéjo. Lep je, in lohka ga na - se oberneta: De ste na koga drujiga mestu, si mislite, in v' lastnimu serzu sapisano bote vidili, kaj mu gré od vas. „Storili s' veseljam bote to, jelite? — Shé bote prijetni in perljudni, she bote dobri, she bote lepa dusha!

43. Spodbádik, ravnati se po Jesufovimu vuku.

Navuke, ki jih je per drujih perloshnostih, vzhafi she bol na tanjko Jesus ponòvlal, bote, ljubi moji! she szhafama slishali. To pot naj vam she sklep povém, ki nas per konzú svojiga govorjenja s' njim tudi shiveti po njegovih vukih perganja. Lep je, v' shivo séga. Kaj namrezh bi nam she taki lepi navuki pomagali, ki jih je on, boshji sin, is nebéf pernesel, zhe jih ne dopólnimo?

Sosebno se nam Jesus hudi h isglédov varovati veléva, ki se slasti mladi ljudjé dajo s' njimi radi sapelovati, de greh delajo, in sraven si mislijo: Drugi so tudi taki. Torej rekel je: „Skosi vóske duri si persadeníte iti. Sakaj shiroke so vrata in prostórna je zesta, ktira v' pogublenje pelá, in veliko jih po - nji hódí. Pa téšne

so vrata, in voska je zésta, ktira v' shivlenje pelá, in malo jih jo najduje,"

Ravno tako se ljudi varovati veléva, ktiri se modre in bogabojézhe hlinijo, pa krive navuke, nejevéro in vráshi tró-fijo. Ktiri jih poslušajo, se ob nedolshnost in krepóšt, ob veselje in svelizhanje perpravijo. „Várite se lashnívih prerókov, jim pravi, ktiri v' óvzhjimu oblazhilo k'vam hodijo, snotrej pa so derézhi volkóvi. Is sadú jih bote sposnali." Nekolj tedaj se ne moremo ljudi, ktiri lepo govore, pa gerdó shivé, né navukov dofti varovati, ktiri vs'héla gládijo, so pa hudiga sadú.

„Né vs'aki, ktiri mi, Gospod! Gospod! pravi, govori Jesus she, ampak le tisti pojde v' boshje kraljestvo, kdor voljo spolni mojiga ozheta v' nebesih. Veliko mi jih tisti dan — na sódni dan — porezhe: Gospod! Gospod! ali nismo v' tvojimu iménu prerokováli, v' tvojimu iménu hudízhev isganjali, v' tvojimu iménu zhudeshov delali? Jes pa jim porezhem: Vas ne posnám. Poberíte se spred mene, hudó ste delali." Le lepó shivlénje torej je gotovo snamenje dobriga zhloveka. Po Bógu shiveti, nobene druge ni toljke; kaj velíziga je ta, nobena zhloveshka mozh ne premore kaj enaziga; velika je tá, de prerokovati, hudízhe isgánjati, zhudesho delati né toljka.

„V'sléherniga tedaj — je djal Jesus — kdor te moje besede slis'hi, in de se po njih ravná, permérim vúmnnimu moshu, ktiri je na skalo svojo hisho postavil. Náljiv je

na-njo derel, povóden perhrumí, vihártji se va-njo vpró; pa ni se poderla; na íkalo namrezh je sidana. Kdor pa ta moj navuk flishti, pa ga ne dersíhí, bébastimu moshu ga permérím, ktiri je na péfik hísho stávil. Náljiv ljie, povóden perversíhí, vetróvi vlézhejo, in vpró se v' hísho — in sospé se, she je hrum!" Jesusov navuk tedaj dershati, to so edíne íkalnate tla, ne premaknejo se, na-nje moremo svojo svetost sítati, in na-nje svoje svelízhanje.

Vsi so se timu govorjénju zhudili. Nikolj niso svojih písmejov kaj taziga flishtali. Shé bol pa so ostermeli, s' kakorshino zhaštjo in svéstjo jim je te navuke pravil. Nè le zhudeshi, ki so jih vidili, tudi besede so Jesusovo nadzhlovéshko mozh, in njegovo boshjo modrost prizhale. Mogózhne besede: „Sapovém vam — porezhem vam na sodni dan!" so slasti povédale, s' koljko oblastjo de ga Bog posíhle; sákonodáj ali postávar in sodník ljudí bo, nè le vuzheník. Zhašt in tíhòta je med ljudmí vstala, sveta grosa vse je opadla.

Oh, ljubi moji! naj ti pregínjeni ljudjé tudi vashe serza nekoljko gíínejo! Oh, tudi ví sazhtíte kaj svetiga veselja nad takimi boshjimi navuki! In zhutili ga bote, le dobróšt ljúbíte, in le prímite se je.

44. Jezus in šotnik is Kafarnavma.

Od svoje perve hóje po Galiléji se Jezus špet h' Kafarnavmu perblisha. V' svoj drugi dóm tako rekózh si je bil to mesto sbral, vémo. V' Kafarnavmu je bil rimsek šótник na štanu. Njegov hlapez, le tako rad ga je imel, je bil v' smert bolán. Komej své šótник, de je špet Jezus v' temu kraju, kmalo je mestnih oblastníkov do Jesusa pošlal, profiti jim ga rezhe, de bi mu hlapza osdravil. Pridejo, molédvajo ga: „Vréden je, šo djali, škashi mu to dobroto. Rad ima ljudi našhe, in is svojiga nam je šhodnízo posidal.” Jezus gré per ti prizhi s' njimi.

Šotnik, ko je to šlišhal, pošhle prijatlov do Jesusa, šporozhí mu; „Gospod! ne trudi se! Jes te nšim v' svojo hišho vréden. In pa prav sa to nšim hotel sam do tebe. Rézi le, in moj hlapez bo sdrav.” Jezus se ne da ovréti.

Kadar Jezus she bliso do hišhe pride, gre sam šotnik, pred-nj je štópil, in mu rezhe: „Gospod! jes nšim vréden, de grešh pod mojo štrého; rézi le besedo, in sdrav bo moj hlapez. Zlo jes namrezh, deširavno šótник le in drugim v' povelju, imam vojákov pod sabo. Zhe mu rezhem: idi! gré; in unimu: pridi! in pride; in hlapzu: to štori! in štori. (Ravno tako tudi tí lohka zeli bolésenski derhali sapovduješh, in vbógajo te).”

Drugi děl

L

Jesuf to flífhavšhi se savsame, obernil se, in ljudém je rekel, ki so ga ofipali: „Gotovo! take vere v' Israelu nimim nashel. Povém vam pa tudi: Prífhlo veliko jih bo od sòra in mraka (is ájdovskih deshél) in s' Abrahamam, Isakam in Jakopam bodo v' nebesfhkimu kraljéstvu. Kraljéshki otrozi pa bodo is kraljestva v' sadno tamnízo poríneni. Tulénje in s' sobmí fhkripánje v' nji bo.”

Stótniku je Jesuf rekel: „Idi, sgodí naj se ti po véri! — Tísto uro, kaj, práv tísti míglej je hlapez osdravil. Prijatli, ki jih je bil stótnik do Jesusa poslal, so obljubim pomífhlovali she, zhe je h' temu takó. Shé jih je v' hísho gnalo! — popolnoma sdravíga so nashli.

Ljubi moji ví! moshá, ki je bil nejevérz po njih mífli, da vérnim Israelzam Jesuf v' vére ísgled tukaj. Veliko Israelzov, obljubim, je nad tem ostermelo — in tudi vam morebíti se ta nekoljko zhudna sdí. Ali poglejte: le sal in dober je bil ta stótnik, zhe si ravno ajdovskiga rodú. V' koljki zhafti, vite, mu je bil Bog! Le nekoljko she le je ívéto Israelsko véro posnal, in she takó ga njé lepòta gjíne, de je, vuzhit jo, Israelzam s' velíkimi dnarji is svojiga sholo postavil. Jesufove déla so ga vsíga presnéle, boshji oblastník je, si je míslil, vse svoje savupanje je v' njegovo vsígamogózhnost, dobroto in povsótност stavil, v' velíki zhafti mu je Bog bil. Káke shíve ljubeshni do ljudí je bil! V' s' mezham dobléni desheli bi bil bogátel lohka od deshele rojákov, pa

on, lepa dušha, se je šhe le lastniga dnarja sa-nje rasdajal. Sa lastniga finú bi ne bil mogel vezh storiti, toljko je, on bogati imenitni Rimlan, storil sa hlapza, ki mu ni sa nobeno rábo vezh. Desiravno se jim je bil Bog bol v' zhisto rasodel, so Israelzi vonder vézhi dél prav nasproti delali.

Is tega vidimo, de je kaj vézhiga prava véra in kaj lepšhiga, in nè kakor se sploh méni. Kar je Bog rasodel, vse vérvati, je szer perva in nar potrebnishti rézh, pa šhe nè dosti. Kdor ref prav vérije, je ves boshjih misel, ves je v' Bógu in v' boshjih rezhéh, polno ga je zhaští, polno savupanja, polno pokorshine do njega. Kdor prav vérije, je v' dolshnostíih svojiga stanú svešt, ga je polno ljubesni in všmilenja do vsih ljudi, do ptujih in do podlóshnih, do vsaziga vsaziga, révesh naj bo šhe taki. Boshjiga nekaj ga všiga prejéma in oshivla, kar je dobriga, vse se ga prime. Serza taki duh je jédriže prave vére. Kdor le beséde vé, in jih s' jesíkam le terdi, pa ne premishluje jih, ne vsame si jih k' serzu, ne ravna se po njih, ljushíno ima, drujiga nè. Kaj pomaga bres jédriža ljupína in ljushína?

45. Jesuf in mertvúd.

Jesuf je bil tedaj spet v' Kafarnavmu. Beršh ko se je svédlo, de je domá, sníde se kmalo ljudi. Vsa híshta se jih táre. Šhe

svunaj pred vrátmi ni bilo prostóra. Prevóske so bile vulza, niso mogli va-nje.

Jesuf je snotraj vuzhil. S' boshjo mozhjó je bolníke sdravil, ki so jih nosili in vodíli. Tudi velíko Fariséjov in písmejov je bilo sraven. Is vñih Galilejskih in Judejskih tergov, zlo is Jerusalema, se jih ga je salésovati nabralo, kaj nad njim ofledili bi bili radi, ob veljávo ga per ljudstvu perprávit. Sedéli so, in písono ga gledajo. Jesuf se ne sméni, svojo pot je vuzhil in sdravil.

Perblishajo shtirji moshjé se hifhi sdaj, ki je bil Jesuf v' nji. Mertvuda na posteli, to je, taziga, ki mu je vudov odme-lo ali od boshjiga shlaka vdárjeniga perne-sejo, révesh je bil, drugázh ga ni bilo mogozhe prenéstí. Skusháli so predréti skosi ljudi, in pernéstí ga do Jesufa. Pa ne da se, prevélik je bil stíš.

Posebna jim pride na misel. Hifhe na Judejskimu so bile drugázh kakor nashe. Ravna je bila streha, v' hifhah po tléh je per nas takó, po-nji se je lohka hodilo. Ob kraju je bil obsídik do perš zhloveku, de ni kdo omáhní. Kjer se je hifha s' sosédovo stikala, je bil sídik nikoljko nishji, de so sosédje na stréhi vkùp mogli. Hifhe so bile v' shtiri vogle rade, in v' sredi je bil s' obrésanim kámenam pomóstan dvòr. Nad dvòram se je sùkno raspenálo, de je senzo delalo, zhe so ljudjé v' dvoru bili; in is strehe so grédi ali shtenge na ravnošt pred vélke vrata shle. Moshjé torej se

s' bolníkam per sosédovi hishi na streho spravijo, in so obsidik nad dvoríšham prederli, sükno odgernili, in na dvoríshe po vervah na ravnošt pred Jesusa spušté bolníka na tlà.

Jesuf ni saménil te sílnosti nè bolníku, nè moshém. Shé le gjinilo to savupanje ga je. Ali Farisejam in písmejam se ni zlo nizh vsháljilo. Is vñleherne bolésni so boshjo shibo delali. Niso mu serza bolníku vidili, torej tudi vediti nè mogli, ali si je sam, ali kokólj, bolésen nakòpal, in gotoviga grefhnika le vender ga delajo. Pisano ga gledajo, s' ozhmí bi ga prebòdli.

Predersna je bila sizer sodba Fariséjov, pa létu se je vjéla. Bolník si je bil ref s' rasvujsdanjam to révo nagnal. Dvakrat toljko sdaj so ga njegovi grehi téshali. Vef oframoshlén, vef spokorjén je bil, od bolezhíne nad grehmi je skorej shivòtino, desiravno toljko bolezhíno, posabil. Jesuf pa, ki mu je v' serze vidil, ki je njegovo véro in de se kfé, posnal, mu prijasno rezhe: „Potoláshen bodi, moj sin! tvoji grehi so ti odpushèni.”

Nekteri písměji in Fariseji pa so mislili, in sám per sebi djali: „Kdo je ta, de Boga prekljínja? Le Bog, kdo drugi samore gréhe odpushati?” Jesuf, njih misli vidi-józh, jim rezhe: „Sakaj hudo v' serzu mislite? Kaj je lóshej? — rèzhi temu mertvudu: Tvoji grahi so ti odpushèni? ali rèzhi mu: Vstàni, idi?”

Písměji in Fariseji niso mogli tajíti: mo-

zhí boshje je k' obójimu potreba. Samí so djali, de je od greha ta bolesen, in torej shiba, in ref je bilo. Komur je torej Bog sadólshik prevsdigniti oblast dal, saj dal tudi oblast greh odpufhati mu je. Zhe je sadólshik odvset, to je tudi greh more préd odpufhén biti. V' ozhí je to shínilo. Tega niso mogli Jesusu ti ljudjé odrézhi, pa tudi prav dati mu nozhejo, obmolzháli so.

Sadnizh je Jesuf besedo poprijél: „De pa svéste, je djál, de ima grehe odpufhati oblast sin zhloveka na semlji — obernil v' mertvúda se je sdaj — rezhem ti: Vstani, postelo sadèni, in domú idi!“ Per ti pri-zhi je vftal, sadel postelo, in domú je shel — in Bogá hvalil gredé.

Ves polk je ostermel. Grósa jih je opadla. „She nigdar taziga, so djali. Svo-je dní she nismo kaj taziga vidili!“ Slasti pa so Boga hvalíli, de je toľko mozh ljudém dal grehe odpufhati in greha sadólsh-ke sbrísovati.

Ljubi moji! greshnika shiv isgled imamo nad tem mertvúdnim zhlove-kam, greh ga je bil spravil v' to nadlogo. Kakor škala na serzu mu greh leshí. Po gá-dovo vést storjènih grehov ga píka. Takó lé vést vſlehernimu gresniku krivizo ozhí-ta, pogubljuje ga, nizh na svétu ne sadufhí tega glafú. Strašno je greh bolníka shgal, strašno so ga tarli nastopki is greha. Bo-lezhíne, ki so vude lomíle, so bile le she kaj maliga. Ves pokvézhen je leshal, no-beniga dobriga dela ni mogel. Nobene ro-

ke ne more ganíti, nobene stopínje storíti. Takó lé, noben grešnik ne more vsih nastópkov poravnáti, ki jih njegovi grehi imajo zhašne in vézhne. Še táko kšánje, ker váve sólse ne naméstijo samujéniga zhaša, nè sgublène mozhi, in s' hudimi isglédi napravlene shkóde. Ker ni noben zhlovek bres greha, se v' temu mertvudu tudi sámí sebe, in ves zhloveshki rod vidi-mo. Naš vsih nar huji bolésen je greh.

Jesuf se is te povésti odresheníka od greha pokashe, in de mu je Bog grehe odpušhati, in greha sadólsške oblast dal popraviti. Jesuf, on take mile ljubeshni, take ljubeshné besede do gréshnika, bol kakor hladílo v' rano je dúshi njegovi djala, on Jesuf ima tudi nam rézhi oblast: Bodi potoláshen moji sin, moja hzhí! Tvoji grehi so ti odpušhèni. On Jesuf, ki je s' stvarnikovo vsigamogózhnostjo tega révesha smámлено teló prestváril, in vstáni, idi! mu le rekel — on tudi naših grehov sadólsške lohka pobríšhe. V' dianju je sdaj pokasal, kar je bil angel s' besédo od Jesusa she pred njegovim rojstvam osnanil.

In pa kaj ljubshiga in veséshiga je misliti mogózhne? Kdo bo she per grehu frézhne jískal, ki je le nefrézha v' njemu dúshe in teléša? Kdo se ne bo, kakor se je mertvúdni zhlovek, s' spokorjénim in savúpnim serzam k' Jesusu obernal? Kdo bo frézhno, kakor so jo Fariseji, oshabno in terdovratno od sebe poríval? Kdo ne bo s' vsimi dobrimi ljudmí vred Boga hvalil,

de nam je toljziga odrefheníka nad Jesusam dal? —

46. Jajrova hzhí, in bolníza.

Jesuf je bil per Matevshu per jédi, ki ga je bil ravno med svoje vuzhénze pervsél, kar poglavník nékshine s- hodníze v' hisho stópi. Imé Jajr mu je bilo. Hzhér je imel, she le dvanajst lét je bila stara, na smertni posteli je bila. Komej Jesusa vgléda, berfh je préd-nj telébil, milo ga prósi: „Moja hzhí vmíra! joj, k' meni pojdi na dóm, de roke na-njo dénesfh, shivéla bo!“ Jesuf vstane, in je s' njim shel. Vuzhénzi in velíko ljudí gré sa njim. Vse rjilo se je okolj njega.

Med ljudstvam je bila shena, boléha she dvanajst lét. Mnogim vrázham ali sdraví-zam je bila she v' rokah, veliko she je pre-stala. Vliga premoshénja se je bila she rasdala, pa vse nizh ne pomága. She le huji in huji ji je bilo. Slífhala je, Jesuf je v' temu kraju, de bi ji pomagál, jo shelja obide. Pa bojí se, in, kakor préd lepó po shénsko, fram jo je bolésni povedati pred tolj-kaj ljudmí. Vse savupanje je imela do Jesusa, misli si: „Robú le njegoviga oblazhíla se bom dotakníla, osdravila bom!“ Torej sa Jesusam tekla, skosi ljudí preríla, Jesusu sa herbet je príshla, in na tihama s' perstam se njegoviga oblazhíla pertakne — per ti prizhi je bila sdrava.

Po njéni misli je to bilo skrivaj, in she stráni se ravná. Pa kakó Jesusu kaj skritiga ostati? Njé misli je védel, on njé pomozník. Oberne se, in rekel je ljudém: „Kdo se me je dotáknil?“ Nihzher se ne oglaš. Nobeden ni vidil. Peter in drugi vuzhénzi so djali: „Vuzheník! vidish, od vsih strani ljudjé v' té tishé! in she vprashash, kdo se me je pertáknil?“ Pa Jesus le terdi: „Nekdo se me je dotáknil? sakaj vém, mozhí je shlo is mene.“ To rekel, in po sheni dotaknívshi se ga je gledal, dobro jo vé. Shena viditi, de se nizh ne da skriti, je perstopila, préd - nj se ver-she. Vsa trepetá. Pa Jesufova prijasnost ji spet serze sravná, ves strah jo mine. Vse na ravnost je povédala. Vprizho polka jim právi, is kake misli se je oblazhílniga ró-ba dotakníla, in kako na méstu je osdravila.

Take dobre dushe, ki je bilo toliko le-pe pripróstosti in nedólshnosti v' nji, Jesus ni hotel bres prijasniga ozhéfa, bres veséle besede odpraviti. Vsmileno jo pogleda, rezhe ji: „Veséla, moja hzhí! pomagala ti je tvoja véra. Pojdi v' miru, od sih mál nizh vezh naj ne bo tvoje nadlóge.“ De prijéta dobrota nè tako, ji je to milo okó, so ji te Jesufove besede dobro djale. Sdaj je she le prav una vesela in otoláshena shla.

Jesus je she govoril, kar se s- hodnízh-niga poglavníka flushabnikov skosi ljudi perphá, rezhejo mu: „Vmerla je vasha

hzhí! torej vezh ne nadléshvajte vuzheníka." Te besede in pa stréla skerbnimu ozhetu! Vse pobít ostermí. Pa Jeshuf mu je rekel: „Ne vstrafhi se! vérovaj, in réshena bo."

Jeshuf gre na poglavníkov dóm. Pa samimu Petru, Jakopu in Janesu, in otrokovimu ozhetu, nikomur drugimu ni pustil seboj v' hišho. Vse polno je nepokója in smelhnjáve. Ljudí zela derhál se je natèplo. Vse krizhí, vse jóka po deklétu. Po shègi tistih zhasov se je she mertváshka pískala, in shalvávke so péle. Jeshuf je pokoj ljubil, hrup in rasbóta je zhertil. Rekel torej jim je, ko vidi toljko jóka in véka, in pisihale buzháti: „Kaj ta rasbóta? nehajte, rasidite se. Dekle ni vmerlo, le spí." Ljudje se mu sméjajo: vse predobro so védli, de je mertva. Jeshuf se jim sdaj spraviti ojstro sapové. Saróblenzi, neobzhútni ljudje so bili, de se besédi modriga in toljziga vuzheníka smejajo, ki je vuméli niso, in pa de se jim v' hišhi, ki je merlizh v' nji, she sméjati poljubi. Ko so bili stráni vli, gré Jeshuf v' merlíshnizo, ki je merlizh v' nji. Deklétoviga ozheta in mater, ki sta bila bóljsi duhá, in une tri vuzhenze le je va-njo seboj vsel.

Ljubi moji! vidili, jelite, ste she kazi-ga otroka vmreti; lepshi ko rosha malo préd so mu she liza zvedle! Spómnite se she, se vé, kaki bléd je bil potlej, kaki terd in bres glasú je po dolgama leshal, grósa valga je bilo. Lokha si torej mislite, kako bi vam bilo tudi v' ti merlíshnizi vtegni-

lo biti, lohka se va - njo mislite, in Jesufa v' nji.

Jesuf je k' merlízhiku stópil. Sraven stòjta ozhe, od shaloſti je molzhal, in mati s' vdertim blédim obrasam, in s' rudézhimi sólsami v' ozhéh. Sdaj strah, sdaj vupanje ju prehaja. Tudi vuzhénzi se strahama pogledujejo, kaj bo. Kmaló imajo v' Jesufu ozhí, kmalo v' merlízhu. Jesuf je sdaj merlízhika sa roko prijél, in kakor bi jo is spanja hotel pròdrámiti, pohlevno in prijasno ji rezhe: „Dekle! rezhem ti, vſtáni!” in per ti prizhi je dekle na nogah, hodi-la je.”

Strah, ki je vse opádel, kadar je mervto dekle ogíbaló, vſtajalo, in ſ- hodilo, in ſtaríſhov veſelje, mervtiga otroka oshivéti viditi, ſe ne da povédati. Shé ſo ji samákneni v' biſtre ozhí glédkali, ki ſo lihkar vgáſnene meshále; shé je bilo veſelje beſedo: ozhe! mati! ſpet is vuſt ſliſhati, od ktirih ſo menili, de ſo bile vekomaj vmók-nile! Mati le, katéra je ſhe kadaj s' teshkim, britkim ſerzam sraven ſmertne poſtele preljubiga dèteta ſtala; ki je per ſerzhika vſakimu pojémleju neisrezhéno britkoſt sazhutíla, in vmirajozhiga téshki ſadni sdíh-lej preſtrégla; le taka mati obzhuti nekolj-ko tih ſtaríſhov veſelja, kadar ſi jih miſli.

Lohka ſi miſlite, kako vſi ſo nad mozh-jó, de mervte zlo obuduje, oſtermeli, s' kakſhnim glaſam ſo Jeſusovo hvalo ſagna-li, berſh, ko je od ſtraha, zbuda in veſelja beſeda is njih mogla. Pa Jeſuf jim kmalo

misli v' kaj drugiga saverne. Od zhaſti do Jesufa, od veſelja do otròka ſo bili poſabili ſtarifhi: Lazhna bo dekle, takó dolgo nizh jéſti, ki je bila sdaj popolnoma sdrava! Kakor bi ſe ne bilo tedaj nizh taziga ſgodilo, jim rezhe, ſaj jéſti kaj de naj dajo otroku. Tudi ſhe terdó jim prepové nè tega drugód praviti. Pa kmalo ſe je rasglaſilo po dolgi-mu in ſhirokimu.

Ljubi moji! kako lepó boshja velikóſt in zhloveſhka miloſt v' Jeſu-fu sdrúſhene ſe vidite is te ſgodbe!

Le povelízhoval in molil bi ga, koljkorfhniga ſe tù Jeſuf kar Bog v' ſvoji boshji velikóſti pokashe! Zhíſta vſigamogózhnoſt ga je. Le viditi merlízha, planeſhe groſa v' zhloveka. Jeſuf je dekléta ſa roko prijel — in nate! ſhiva je. Zhíſta ljubesen ga je. De pobíte ſtarifhe is britkóſti poravná, jo ſtorí, de ſe vézhiga kaj ſhe miſliti ne dá. Pa sraven ſe ſhe tako kaj maliga ne ſpregléda, kar hudó zhloveku dé: veſ ſkerben je otroku jéſti rekel dati. Zhíſta ſvetóſt ga je. Obrazhal ſvojo mozh je, de je véro v' ſé obudoval, de ljudí s' ſavupanjem v' ſé in v' ſvojo ljubesen navdája, k' ſvetóſti jih nagíba. Nebefhki-ga duhá je v' njé dajal, ne ſkaſuje jim le zhaſnih dobrót. Tako lepó ko s' premalo-vérzmi ravná, tako ojſter je gerdím ſaſram-vávzam, ki ſo njegovo beſedo ſanizhvali: póka jih. Kdo ga ne bo molil, kdo ne bo va-nj ſavupal, kdo ga ne ſluſhal!

Le premišloval in posnémal bi ga, kakoršhniga lepiga in krotkiga se tu Jesus kar zhlovek pokashe! Zhista ljubesen ga je, ki ji nizh ni pretéshkiga. Profil oparjeni ozhe ga je, in ko bi trenil, je bil Jesus is sa-mise. Vstal, shel in pomógel, je bil vef njegov odgovor. Tudi naš, drugim dobro storiti, naj nobeno she táko vefelje ne sadershí. Prav vsaki révesh veselej nam pridi. Dobro storiti naš bol vefélji, kakor she taka gostovina. Samozhista poníshnost ga je. Kako zlo nizh si ne storí is she toljziga zhudesha? Dekle le spí, je djál, in saklízhe jo: vstáni! kakor bi ref le spala; in prepovedal je she kaj tega govoriti, in kmalo sam sazhne kaj drujiga! Kako malo ga je sasmehvávzov mar! Kmalo lohka, ktiri so ga sasmehovali, bi jih bil oframòtil, vèlik bi se jim bil lohka pokásal. Pa, perkril raji je svoje velizhastvo, in na tihama je raji ta toljki zhudesh storil. Tudi mí, ljubi moji! zhe imamo kaj raslózhkov memo drujih nad sabo, jih nihkar ne raskasujmo; hvale vredne dela delajmo, pa zhloveshke hvale ne jishímo; dobro na tihama storímo, in ne marajmo sa bedákov oponáshnjo in sasméh.

Pa she drugo prevesélo resnizo nam v'pervizh Jesus tukaj pokashe; mila, prijasna, kakor jutrajne daníze prvi sharki, se nam safvétí! „Dekle spí!“ je djál. Ta Jesusova beseda nam ta vef Jesusov zhudesh odvíha. Nad lepim nedolshnim mer-

lízhkam, ki je v'pervimn zvétku odvénil, naš s' zhudesham podvuzhí: Smert in pa pohlévno spanje! in on je obudováviz, is spanja naš bo obudil.

Pazh ljubesníva podóba: Smert in pa spanje! Noben vtrúdenz se ne bojí spanja, shè le veselí se ga. Sashèl ga je, sladko saspí. Ravno tako sladka je pravizhnimu smert. Mertvimu podoben je spijózhi. Ne vidi, ne flíshi, ne vé nè sa-se, nè sa svet, ki je okolj njega — in vender le sa to pre-jénja tako rekózh shiveti, de spet oshiví. Ravno tako tudi terji spanje — smert — le v'bolíshi shivlenje pelá. Shé vesel je zhlo-vek, ki se is terdiga spanja predrámi! Več prerójen je zhlovek. Taki, in she neskonzh-no veselíshi bomo enkrat od Jesusa prebujèni od smerti vstali. Oh, kdor v'Jesusa vérije, sa-nj nima smert nizh strašniga, nizh nè trepéta. Shè takshine grenkòte, shè takshini strahóvi nimajo nizh strašniga sa-nj, sladki in prijetni so mu!

Tudi ví, ljubi moji! zhe ste bili she kadaj do hudiga bolni, ste se morebíti she pred smertjo tréfili! Morebíti ljubzhika brata ali sestro ste she kadaj vidili vmréti — folsé, jelite, so vam in vašim starísham tèkle! Ali po síh mál ne trepetájte pred prihodno smertjo! Ne tàrnajte zlo toljko ob smerti drasih svojih prijatlov! Bres trepéta, bres strahú s' veselim vúpanjam sméste merlízha, blédiga, ki ni vezh glasú is njega, premíshlováti, in gledati. Sakaj kakor tega otroka,

bo vse ljudi Jesuf enkrat obudil. Vse stari-
she, ki per svojih otrók pogrébu solsé tó-
zhijo, kakor tega vjókaniga ozheta, kakor
to vjókano mater, bo Jesuf enkrat rasve-
feljil.

DRUGO LÉTO.

Jesufa med svétam.

47. Jesuf, in ofem in trideset létu
bolník.

Ljubi moji! létu smo do drugiga velí-
konòzhniga prasnika po Jesufovimu kerstu.
Kakor préd ob timu zhasu ljudi bres sh-
tevíla se sníde v' Jerusalem. Godílo se je,
kakor she dan danafhni po velíkih méstih,
ki se ljudi veliko va-nje nashóka. Zhas,
kar niso v' tempelnu bili, je per veselju
minjil. Nè is pobóshnosti ali andohti, am-
pak veliko jih je sgol k' veselju prishlo.
Vse mésto je bilo v' shúmu in v' dobri
vólji.

Tudi Jesuf je bil h' prasniku prishel.
Pa lepshi veselje si je vedel dati. Kakor
préd dobrótnika, per révi in nadlogi ga
najdemo. Le ena njegovih, ki jih je tukaj
storil, nam je sapisana. S' veseljam previ-

dimo is njé: tudi taki révesh, ki je bil o sploh veselju od vfiga sveta v' svoji bolezhíni posáblen, je nad njim ediniga priyatla in tásheta skufil.

Per nézih vratih Jerusalemskiga mesta so bile toplíze; v' jeséro ali bajer, in berfsh ko né, v' Silúnfkiga, se je voda naberála. Ob svojih zhasih je v' jeséru voda kipéla; angliz namrezh je va-nj hodil, in je vodó motóhal. Kdor je v' smotóhano prezej shínil, she táko bolésen iméj, je osdravil. Jeséro je bilo s' velíkim poslópjam obdáno. Pét visokih vélbanih móstovshov je poslopje imelo, in Betesda, ali po krajnsko, Milostíja se mu je reklo, bodi she sa to, ker je Bog ljudém toljko milostí v' njimu fkasováł, ali pa všmileni ljudjé morebiti so ga bili postavili. Velíko slépih, hrómih, jérzhnih in tazih bolníkov je leshalo v' timu poslópju, in, kdaj se bo voda jeríla, so zhakali.

Nekdo je bil med njimi, ki je she ofem in trideset lét boln bil. Jésum ga vidi. Védel je, odkléj de je bolán, prijasno mu rezhe: „Sdrav bi bil rad, jeli?” Bolník mu je odgovóril: „Gospod! nimam ga zhloveka, de bi me v' jéséro djál, kadar se voda jerí. Fréden pa sam va-njo pridem, me she vselej kdo drugi prehití.” Jésum mu je rekel: „Vstani, postelo vsámi in idi!” Ko bi trenil, se sdraviga mosh zhuti. Vstal, postelo prijel in shel je vesel, in je hvalo dajal. Velíko ljudí se je stékati sazhelo, pa Jésum se je tako naglo vmáknil, de ga osdrávlénz she po iménu vpráshati ne vtégne.

Ljubi moji! sveta gròsa in svet strah naš more preletéti, zhe premišlujemo, kako je na Jesusovo besedo novo shivljenje v' rasláhneno truplo osem in trideset létniga bolníka vdárilò, kako je na enkrat ves sdrav, in kakor s' boshjo vřigamogózhnostjo preštvárjen! Do dóbriga svoj boshji rod sprizbati pázh se pravi temu.

Shivo savupanje v' Jesusa, perferzhne sheljé, njegovo ljubésen posnémati, morejo is našiga serza perpuhtéti, kadar ga vidimo, de takó lé sam réveshe jifhe, de bres vse prošnje zhloveku, ki ga she posnal ni, sdravje ponúdi, in pa she grešnik je bil. Taki terdí kakor do tega bolníka vse ljudjé naj bodo do naš, lé veselí smo lohka, saj jeden je, on se vsih vřmílva. Pa tudi, préden smo próšheni, she ljudém radi pomagájmo, po njegovo tudi do tazih, ktiri so samí v' nesfrézho sagásili, bodimo vřmileni in dobrótni. Bog ne daj! nikolj noben nesfrézhni naj v' nebo zhes naš sdíhlejov ne spušha, kakor jih je ta lé bolník zhes terde ljudí.

Komu se nad Jesusovo toljko poníshnostjo ne vshálji per toljki mòzhi! Na tihama dobro delati mu je nar ljubši. Njegove dobrote in pa ròsa, po nòzhi pade na tihama, in vsaka sél se oshiví. Kaj ko bi našhe dobre dela take bile!

Tisti dan je bilo v' sebóto, ko je bil Jesus bolníka osdravil. Viditi tedaj mosha vřiga zherřtviga in sdraviga póřtelo pernéřti, je vse nad njim sarohnélo: „Sebóta je

Drugi del.

M

dànfi ! dânfi nè postele nõfiti !” Ob kratkimu, pa terdó se je odgovoril: „Postelo vsami, in idi, tifti, ki me je osdravil, mi je djal !” In pa ref de: Kdor osem in trideset lét niga bolníka s’ besédo osdravi, bo saj tudi kaj taziga oblast imel perpuftiti. Vfi hrepenézhi ga vprašajo: „Kdo pa je tifti, ki ti je to rekel: Postelo vsami in idi ?” Mosh ga ni védel imenováti, pre-naglo je bil Jesus spred njega sgínil. Kmaló potlej se je Jesus v’ tempelnu s’ njim sofhèl, rezhe mu: „Glej! sdrav fi. Ne delaj vezh greha, de se ti kaj hujshiga ne sgodí !”

Vite torej ! ta bolník, in pazh s’he vezh drujih, ki so se v’ ti bolníshnizi valjáli, fi je bil s’ grehimi v’ mladosti toljkaj terplénja nakòpal. Posébnó vèlik navuk mladim ljudém ! Osem in trideset lét réve in nadlóge je bilo plazhílo sa nektire ure ostudniga gerdiga veselja. Mlade ljudi, ki se jih nedólshnostina lepota in ljubesnívoft ne prijéma, naj saj taki isglédi lé oplashé. De bi jih kòga prijasna roka pazh tudi kam v’ táko bolníshnizo pelala ! s’ lastnimi ozhmí bodo vidili, kako ljudi pregréha rasdèla, saj is pregrehe nagnusnih naslédkov bodo pregrehe gerdòbo in ostúdnost sposnávali !

Mosh Jesusa sposnavshi je kar fhel, Judam pové: „Jesus, ktiri me je osdravil, se mu pravi.” Se vé, is dobrih mífel je to storil. Misli je: Boga sa ta vsmíleni zhudesh, ki ga je per njih storil, vsi hvalili, in veseljíli se bodo, de zhloveka toljko zhasa bolniga sdraviga sdaj vidijo.

Ali nesdušhniga serza, bres ljubesni do blishniga so bili. Svunajne shége so le terdili, ktirih duhá niso bitve posnali. Vsi hudí in mashvávni so Jesusa preganjali, po shivlenju zlo mu streshejo, de je v' sebóto bolníka osdravil. Jesus, dobro vse to je vedel, jim rezhe te lé nè — male besede: „Moj ozhe (ljudém h' pridu neprenéhama) dosdaj déla, in ravno tako jes.“

Tudi te Jesusove besede imajo veliko vuka sa nas! Bog ravna neprenéhama sa ljudí. V' nedéljo in v' délovník vse eno si-jajo sonze, ljuna in svesde, vse eno gre desh, vse ene rosa pada, vse eno tekó stu-denzi, vse eno rase, zvetè in sorí. Neprenéhama sjutraj sgodaj in pòsno svezher je Jesus, on ozhetova podoba na svetú, dobro délal. Neprenéhama tudi mí dobro délajmo. In ker ljudjé oddíhlejov potrebujemo, morejo tudi oddíhleji taki biti, de nas bodo is noviga na dobro prevedrili. Slahti taki, ktiri v' délovník nimajo zhasa, namesti de v' nedéljo sa napzhinim veseljam hodijo, bolníke in sizer ljudí v' teshávah naj raji obishejo, kaj dobriga njim naj raji storé. Vdove in siróte (in druge terpze) v' nadlogah obisko-váti, in od svetá in njegovih spák se zhi-stiga ohraniti — to je zhistá, neomádesh-vana boshja flushba per ozhetu v' nebesih.

48. Mnogi manjšhi podvúzhni sgodóvi.

Vfako sgódbizo je védel Jesuf s' kakim lepim perstavkam na navuk oberniti. K' sgodbi, ki smo ravno od njé, jih hozhemo she kakih dvoje pertísniti.

Jesuf je is Jerusalema spet na Galijsko hòdil. Po poti enkrat pride med stern. V' sebóto je bilo. Njegovi vuzhénzi so bili lazhni. Klasja odtergavšhi ga v' rokah smá-nejo, in so sernje sobéli. Nekoljko Fari-sejov jih vidi. V' sebóto je bil Bog vse téshko délo prepovédal, postavim mlázhvo. Pa Fariseji so hotli modrejshi in svetéji biti, in she klas v' roki sméti so djali de je greh. Torej rekli so vuzhenzam: „Sakaj se tega predersnujete? ni prav v' sebóto!“ Ali Jesuf poverh drujiga jim je te lepe lè in prave besede rekel: „Naj bi ví védli, kaj ima v' sebi: Milóšt hozhem jes, nè pa daróv, ne pogubováli bi nedolshnih!“ — „Sebóta je savolo ljudí, nè ljudjé savolo sebóte.“

Ljudjé ne shivimò, de bi jédli, ampak ljudjé jémo, de shivimò, ravno tako ljudjé ne shivimò, de bi shege shpógali, ampak shege ljudjé shpogamo, de bi prav in lepo shiveli. Nedélja, postavim, je kaj lepiga in miliga ljudém k' prid-
du od Bogá. Od shestih dní terdiga dela si zhlovek oddihne, in zhasa sa boshje dobí-
va. Kdor méní, s' posedánjam po Fa-
risejsko. se Bog ta dan zhasí, s' nizhemur

nè bòl, zhašt fkasuje Bogú, ktiro Bog štúdi.

Jesuf je enkrat per nékšhnimu Fariseju obédoval. Farisej si je po štari šhegi pred jedjó roke vmil, kaj filno svetiga so to mislili de je. Jesuf ni vidil potrebe, in se ni. Farisej je debélo gledal, mislil je: „Sakaj neki se ne vmije pred jedjó?“ Jesuf je njegove misli vidil, rezhe mu: „Ví Fariseji svunjávo peharzov in fkléd omívate. Pa vašhe snotrajšhino je polno rópa in hudòbe. Shamle! ni štvarnik svunajniga tudi snotrajniga štvarnik? (in zhe is zhaští do njega svunjáve tolikaj ozhišhujete, koljko šhe lé zhištoft snotrajniga bi vaš mogla fkerbeti)? Tiftiga, kar je v' fklédah, vbógim dajte raji kaj — in glejte: vse potlej vam bo zhišto (s' tem bol, kakor de roke vmívate, bote obéde posvetíli).“

Smiraj šhe je velíko ljudi, de obras in roke, hišhe in pohištje brishejo in zhédijo, le svoje snótraje pušhajo v' némar. Toljke hvale ko je snashnost vrédna, toljke in šhe vézhi ostúdnosti je ta hujšhi lé nemárnost. Tudi take ljudi Jesuf sadéva. Bòl hude déla, kakor prah in blato, vmashejo roke. Bòl zhišto serze, kakor zhišt obras, naj naš fkerbí.

Pilatush, rimski oblaštík, bleso puntarških naklépov so jih dolshili, je nekaj Galilejzov ob glavo bil rekel djati: ravno so darítuv Bogú opravljali. Njih krí in darováne shiváli krí je sméšhana tekla. Nektiri so filno hudó od njih mislili, in veselí

„skrivaj so bili njih nestréžhe, in Jesusu pravijo, kaj se je zgodilo. Jezus jim reže: „Ménite, ker se jim je taka naključila, de so bili od drugih Galilejzov huji ti Galilejzi? Povém vam, de nè! ampak zhe se ne poboljšate, she vsi bote ravno taki konez vseli.”

Ravno ob timu zhasu nekako se je bila she druga nestréžha permérila. V' Jerusalemu — nè delezha od Silunškiga jésera se je bil turn poderel: osemnajst ljudi je pomoril. Jezus torej je she djál: „Ménite, kalj, de so unih osemnajst ljudi, ki se je Silunski turn na - nie poderel, huji grešniki bili, kakor so vsi drugi Jerusaleimzhane? Povém vam, de nè! — Zhe namrežh pokore ne storité, she vsih ravno taki konez vaf bo.”

Takó lé, namesti de hude sodbe delamo, vsaka nestréžha lé k' poboljšhanju bi nas mogla pergánjati. Lé vsaki naj se vprašha: „Ako bi mene taka nagla smert pobrala, kakšhina bi bila na unimu svetu sa me? Ktiri grehi bi mi pred Bogom sodnikam narbol pergrevali? Na perši poln pokore vsaki potlej se terkaj, in terdno naj skléne tih grehov nè vezh storíti. Tako bo nekatirih nestréžha vsih drugih stréžha, velíka velíka stréžha.

49. Jesuf in mosh s' fkljúzheno roko.

Med hójo na Galilejsko je v' eno drugo sebóto nékam v' s'-hodnízo Jesuf prishel, vuzhil je v' nji. Med poslušavzi je bil mosh, de je imel fkljuzheno roko.

Písmeji in Fariseji, ki so ravno v' nji bili, so okó imeli na Jesufa, zhe ga bo lé sdravil v' sebóto ali né, de bi ga bili pottlej zhéfa dolshiti imeli, ki je bilo strahú po njih mislih vrédno. Lé toljkaj vuka shéljne se mu delajo, saj kakshino táko besedo bi radi is njega ispeláli, vpráshajo ga: „Se smé kdo v' sebóto osdraviti?“

Jesuf je v' njih misli vidil. Rekel moshu s' fkljuzheno roko je: „Vstani, in v' fredo stópi!“ Mosh skoléha, in v' fredo sbóra je stopil. Vskimu prida zhloveku se je smiliti mogel mosh; desne roke, in torej kruha vsakdánjiga mu je djalo. Treníli niso glédavzi, kako se bo isfhlò.

Jesuf se je k' písmejam in Farisejam obernil, rezhe jim: „Naj vas tudi jes kaj poprašam: Je dobro ali hudo v' sebóto delati perpušheno, ljudém shivlenje otévati ali samárovati jim ga?“ Molzhali vsi so. Tajíti namrezh se ni dalo: Zhloveku shivlenje otéti je kaj dobriga, zhloveka v' njegovi révi samáriti kaj hudiga.

Jesuf je na dálej rekel: „Zhe vas komu ovza, ki jo imá, v' sebóto v' jamo pade,

je ne bo sgrabil in islékel? Pa koliko bolj-
shi od ovze je zhlovek?" De bi samí tako
storili, in de je zhlovek bólji kakor ovza, tu-
di tega ne morejo odrézhi. Spet so molzhali.

„Perpušhèno tedaj je v' sebéto dobro
storíti, ali kalj she in kokólj?" je djal Je-
sus, in od kraja jih po odgovoru pogleduje;
krégalo in miljvalo jih je okó. Pa vsi mutaſti
so obsedéli. Sakaj tako v' shivo ko so zhuti-
li, de ima prav, vonder sposnâti tega jim
ni njih oshâbnost perpuſtila.

Shaloſten nad terdovrátnostjo njih ser-
za se je v' mosha Jesus obernal, she smiram
s' ſkljúzhenó roko je ondi ſtal, ni se mu ga-
njíla. Rezhe mu: „Spròstri roko!" Ko
bi trènil, jo sproſtrè, in kakor una na en-
krat se ogible in je sdrava.

Vite, pa je lé is Jesusa tudi tukaj
boshja modroſt, prezhiſta ljubesen
in boshja vſi gamogózhnoſt perſjala.

Píſmeji in Fariseji, ki so Jesusa oger-
diti meníli, pa samí so bili sdaj na ſramoti
per ljudéh, se od jése ne savedó. Is ſ-hod-
níze ſhli, in berſh so ſklepali, kakó Jesu-
ſa ob shivlenje perpraviti, in lé poglej zhlo-
vek, sa to, ker je revéshu dobróto ſkaſal,
njim pa she hude beſede nè rekel! Jesus
je posnal njih naklépe, odmakne ſe, in
h'Galilejſkimu morju je s'vuzhénzmi ſhel.

Jelite, ljubi ví! gnuſi in ſtudi ſe vam
ta Farisejſka? Kako pa, ko bi jim vaſ bilo
she podobnih kaj — ali ko bi ſe tudi vaſ
ktiri she popolnoma po njih smetávali? —
Nimate nikolj gerdiga veſelja, de druge sa-

pasujete, in jih tóshite potlej? Jih nikolj v' nespámeti in nápake ne sapelujete, de se jim sméjajo, de jih potlej oponáf'hajo? Se vam ljudjé v'nesfrézhi, boléhovzi, pokrévlenzi smilijo, in se jim ne pázhite she le raji? Ne dodénete nedólshni shivali, ali pa niste nikólj do nikogar terdí, de ne gré do shiví-ne biti tákim? Ne sháljite staríshov in vu-zheníkov nikolj s' termo in mútanjam, ki vas s' lépo sware, in vam vashe nápzhnosti oponaf'hajo? jim ne dershitè zlo píke dosti-krat? Vas nikolj drujih ljubesnívoft, njih sveta krepóft, njih lepi prid, njih perur-nost ne boljí, ki jih vidite per ljudéh vezh veljáti savolo njé? Take napzhnosti v' mla-dófti so korenina straf'hnih posnéjshnih ger-dób. Joj! potrebíte sdaj kmalo si jih she is-ferz! Ravno taki szer kakor Fariseji goto-vo bote enkrat, in nobeniga lepiga in vese-liga ozhéfa si niste od Jesusa vsfésti.

50. **Jesuf isvólji, in poshle**

Apostelne.

Jesuf pride na Galilejsko, in kmalo se ljudí is vse deshele s'haja, de jih okó ni preséglo. Kaj. slóvel je do Tira in Sido-na, in do osfréshkiga morja; tudi od óndód je bres shtevíla ljudí. Bol in bol pertískajo okolj njega. Dorakniti, de bi osdravili, vsi bolníki se ga jíshejo. In vse je osdra-

vil, defiravno se je malovérzov vmél in greslnih ljudi javalne mánjkalo.

Shé se je lepo isfhla prerokova beséda: „Nalómleniga terstú ne bo sterel, né tlézhiga sténja ali tlézhe tahtí vgafnil.” Kdo, komur so grehi shal, ne bo v' Jesusa vupal, kaka íkra dobriga je she le vonder v' njemu? Pa kdo bi mu tudi enaki ne bil rad? taki dobrotliv, taki krotek in mil, slasti do ljudi, ktiri nam kaj prelómijo, taki vsmilen in persaneslív?

Jesuf toljko ljudi viditi, so se mu vsháljili. Délezh okolj so ga oblégli, in eden drugimu navuk poslushati so bili na poti. Sapushéne, in kakor ovze bres pastirja stró-fene jih vidi. Rekel je vuzhénzam: „Shétuv je velíka, pa délavzov malo. Torej profite shétve gospodarja, de délavzov va njo poshle.” Novo svelizhanja napravbo je fkle-nil, in svézher tega oprávhzniga in ras-bótniga dné je na hrib nékam shél, vfo nozh je v' molitvi prezhal.

Vite, ljubi moji! Jesuf si je nar bol per molitvi odsòpel. Vfako rézh je s' Bogam sazhél. Zele nozhí je premòlil. Svo-je vuzhénze je k' molitvi perganjal. Kdo te-daj svefthi naflédnik in pravi Jesufov vuzhé-niz takimu porezhe, ktiri od molitve nozhe flichati, in se je kakor kuge ogible?

Kadar se je bil dan napózhil, jih je smed vuzhenzov Jesuf, ki jih je velíko imel, dvanajst odbral, ki so mu nar bol vshézh, in po samesu jim k' sebi veléva. Njih iména so: „Simon Peter, in nje-

gov brat Andrej; Jakop in njegov brat Janes; Filip in Jernej; Matevsh in Tomásh; Jakop, mlajši tega iména, in Juda Tadej; Simonis Kane in Juda is Karjóta. Pervih sédem vam je she sdavnaj snánih, petéro pôslednih berete sdaj pervizh. Po dva in dva jih je poslal, oblast ozhitno vuzhiti in bolníke osdravlati jim da. Torej jih je svoje pôsle, poslánze ali — vse eno je — svoje apostelne imenoval.

„Idite, jim je rekel, pa k' ajdam (shé) nè, tudi nè v' Samaríshke mesta, ampak k' sgublénim ovzam Israelove hishe. Na hóji pokoro osnanujte, in blíshe oklízhite boshjiga kraljestva. Osdravljajte bolníke, ozhišhujte gobove, obudujte merlízhe, isganjajte hudízhe. Sahtonj ste prejeli, sahtonj dajajte.”

„Pálizo, nizh drugiga ne jemlíte seboj! Ne nosíte v' pasóvih nè slata, nè frebra, nè drugiga dnarja. Ne imejte nè tórbe nè kruha v' tórbi, nè dvoje prebléke, nè preobútve. Dokler délaviz je svoje potrebe vréden.”

„Kamor kolj v' mesto ali v' vás pridete, koga isprashajte, kdo je vréden, de k' njemu savijete, in per njemu ostaníte, dokler ne greste. V' hisho stopívshi rezíte: Mír ti hishi! Zhe je hisha tega blagoslòva ali shégna vredna, prishel bo v' njó. Zhe nè, se bo na vas vergel vash blagoslòv.”

„Kjer vas ne sprèjmejo, in ne poslušajo vashiga navuka, per vratih is taziga mesta, ali is take hishe pojte, in she prah

od nóg otrešite, v' sprížhimbo zhes-nje, de storili, svelízhat jih, saštonj ste teshavno pot, in de vam je ne vét taki kraj, nobene drúšhine nozhete imeti s' njim. Gotovo vam povém: Sodomskimu in Gomorskimu bo ob dnevi sodbe loshej, kakor takimu mestu."

„Vite, kakor ovze med vovkové vaš pošhlem. Torej vumétni bodite kakor kazhe, in priprósti kakor golóbje. (On, in pa štrupéna kazha, kdor bi lé v' svoj prid, in v' drugih šhkodo premetén bil. Pa bo naj kakor golob kdo nedólshen, sraven pa salétel, sebi in drugim bo šhkodoval. Kdor je ref, moder in dober, je pravizhniga, zhištiga serza, nè le svúreniga, ojštriga váma)."

„Várite se ljudi! veliko jih vaš bo zhertílo savolo mene. Pa saj vuzhéniz ni zhes mójstra, nè hlapez zhes svojiga gospodarja. Prav bodi vuzhénzu, zhe mu je po mójstrovo, in hlapzu, zhe mu je po gospodarjovo. Gospodarja klévshi, kolikánj bol bodo gospodarjove!"

„Pa ne bojte se jih, ktiri le truplo vmoré, dušhi pa káj ne morejo. Tíštiga raji se bójte, ktiri dušho in truplo lohka v' pekel poríne."

„Se ne prodája dvoje vrábzov po vínarju? In vender shé jèden po nevédama in bres vašhiga ozheta volje ne zépne na tla. Torej nikar se ne bojte! Ví ste boljši kakor vsi vrabzi. Kaj, lasjé vaše glave vsi so preshtéti!"

„Kdor bo ljudém mene sposnal, sposnal, de je moj, ga bom tudi jes per ozhetu v' nebesih. Kdor pa me per ljudéh sataji — kdor se mene in mojiga vuka framuje — tudi jes se bom njega per ozhetu v' nebesih framoval, ne bom ga posnal.”

„Kdor ozheta ali mater bol ljubi od mene, mene ni vréden. Kdor sinú ali bzher bol ljubi od mene, mene ni vréden. Kdor svojiga krisha ne sadéne (kdor ni voljn britkósti in smerti savolo mene prebíti) in sa mano ne hódí, mene ni vréden!”

„Kdor vas sprejmè, mene sprejmè, in kdor mene sprejmè, sprejmè mojiga poslávza. Kdor preroka v' iménu preroka (is zhaftí do boshjiga preroka) sprejmè, bo prerokovo plazhílo doségel. Kdor pravizhniga v' iménu pravizhniga (is zhaftí do njegove pravíze in svetósti) sprejmè, bo pravizhniga plazhílo doségel. Kdor kolj she tóljzhknimu komu, ktiri v' mé vérjejo, poshírik mersle vode podá, sa to, ker je moj vuzhéniz, povém vam gotóvo, ne bo mu posablana.”

Potlej ko je Jesus te lepe navuke konzhal, ki jih vsaki na se lohka obernete, zhe jih koljkaj premislite, so se vuzhénzi po dva in dva rasfhli, od mesta do mesta pridgjejo, od terga do terga, ljudí, h' pokori so opominováli, blíshe boshjiga kraljestva osnanováli, bolníke osdravláli. S' drugimi vuzhénzmi pa je Jesus od tod drugam shel, in vuzhil, in neprenéhama povsót je velíko dobriga delal.

51. Mladénizh , Najmlàn.

Ljubi moji! do pergodbe sdaj pridemo, ktira, le flishati jo, more she vsaziga zhlo-veka gjíniti, in s' nebeshkimi obzhútlejmi mu serze navdati.

Ob hóji skosi Galilejsko je proti méstizu Jesuf fhel, Najm po iménu. Prezej vu-zhénzov, in ljudi velíka mnóshiza je bilo per njemu. Do mestnih vrát ravno je pri-fhel, kar mu merlízha k' pogrébu is mésta na proti pernesó. Mladénizh, edíni sín svo-je matere, je bil, in te she vdóve poverh. Krizhé in jókaje je fhla réva sapushèna sa nòszimi. Velíko ljudi is mésta je s' njó fhlo, smílila se jim je. Jesufu se je, viditi jo, v' serze nad njó vsháljilo, rekel ji je, in gotovo tako prijasno in milo te besede she niso bile nikolj isrezhène: „Nikar ne jokaj!“ Potlej je k' párami stopil. Vel' gjínen je bil, in gjínen serze ima malo be-fedí. Molzhé se je pár dotàknil, de naj nòfzi obstoje, in besédize ni rekel. Vu-méli so to snamenje, obstali so. Po Israel-skimu niso tróg sabijali. Vlaki torej lohka je merlízha na vódrú vidil, v' gol pert je bil savít. Jesuf je merlízhu rekel: „Mla-dénizh! vstati ti rezhem!“ Berfh po kon-zu sédel, shivel in pregovoril je merlízh. Jesuf ga k' materi pelá. Strah je vse opa-del. Boga hvalijo na glas, rekli so: „Ve-lik prerok je vstal med nami, in Bog je svoj polk objískal!“ Po vsi Judéji, in

okolj po vsih deshélah se je to Jesulovo djanje rasflóvélo.

Ljubi moji! ob kratkimu le, in bres velíko besedí vsamímo v' misli, koljko vshálniga, podvúzhniga, koljko v' serze segózhiga ima v' sebi ta pergodba!

Mladénizh, viditi ga na parah, koga ne sgjine, komu ne bo hodil po mislih, slasti pa mladim ljudém? Molzhé taki merlizh osnanuje mladini: Vsake starosti zhlovek si je smerti vsvést. Tudi mladénzhi merjejo. Smert ne gléda nè zvedlih rudézhkastih líz, nè sivih lás. Kakor senofék komej napóknene in odzvédene roshe vse prék kósi, tako tudi nesbérzhina smert mládo in stáro v' grób besá. Torej pamerno obrazhaj shivlenje, dokler ti ne vji-de. — Mladénzha shé táko zvédlo lize se bo v' prah raspádlo. Poljskimu zvétu je enako. Ojster vétriz popíhni — po njemu je! Torej ne domishluj si na-nj. Tvoja lepota bodi nedolshnost in sveta krepóst, ne vsame ti njé smert.

Tudi maternih sóls po edinimu sínu in zherstvimu mladenzhu se ne smémo spregledati. Njéno veselje, podpórna njé starosti je bil. Moj Bog! kdo na svetu she ni sóls tozhil po njéno? In kdo vé, koljko jih she bo! Joj! kdo si smé le misliti vse solsé, in ne bo po odlégi milo v' nebé pogledoval, ki jih je na semlji prelívanih na tihim po hisbah, per mertvasbkih postelah, per parah, po grobih, nad merlízhmi, ki so bili prijatli, in nasbi! Kdo more postati

sraven merlízha, ali po grobéh iti, de shelja po uniga svetá boljšhimu shivlenju, in tam se spet viditi, ne bo v' njimu vstala!

Jesuf Kristuf se tukaj pokashe, de Bog po njemu bo vse te solse oterel, bolezhíno bo v' veselje, smert v' shivljenje spreverní. On, ljubesnivi táshe te matere, tudi tebi, zhe po komu jokash, veléva: „Nikar ne jokaj!“ On, po zhigar vfigamogozhni besedi je ta sin od smerti vstal, enkrat she vsakimu merlízhu porezhe: „Vstani!“ On, s' toliko mílostjo sdaj oshivévfhiga sinú materi pelávshi, bo tudi tebi enkrat tvoje objokvánze shive povernil. Ta Jesufov zhudesh je v' simu zhloveshkimu ródu, de bo od smert vstajenje, pòrok.

Dóbri polk smed ljudi, v' njemu she niso bile is mést pregréhe do resnize zhloveku vrojene ljubesni sadushíle, je nar bol prav uno boshje tiga zhudesha nad Jesufam zhutil. Shlo bi se jim bilo s' materjo veseljiti, in lepo bi bili to; pa velíko bol jih je gjinílo, kar se je zhudniga in boshjiga tukaj sgodílo. Velik strah jih je obshel. Zhutili so, de je boshji oblástnik per njih, de po njemu Bog v' simu svojimu ljudstvu, in v' simu zhloveshkimu ródu svelizhanje napravla, nè le ti vdóvi. Boga so hvalili in zhaslili. Se nam ne gre tudi v' to zhasiti in hvalo oglasiti?

52. Janesa kerstníka pòšli do Jesufa.

Janes, toljki svetník, je bil, sakaj? bomo s'he le povédali, sdaj po nedólshnimu v' jézhi. Njegovi vuzhénzi so ga objískováli, in vse Jesufove déla mu pravit hodijo. Pa, de Jesuf, zhloveshki od resheník, Janesa, nar vezhiga svojiga sposhtvávza in prijatla, v' jézhi po nedólshnimu okovániga gléda, to jim ne gré v' glavo. Motílo jih je. Nè sa-se, sa svoje vuzhénze je bilo Janesu — is zeliga njegoviga shivlenja se ozhitno to vidi. Dvoje tedaj jih na ravnost do Jesufa poshle, sama naj ga vprashata: Zhe je on Tisti, ktiri bo na svet po obljubah boshjih prishel, ali pa zhakati koga drugiga? In tako je Janes, vuzhénze preprižati, vse na Jesufa svern timer.

O prihódu Janesovih pòšlov je bil Jesuf ravno v' frédi réveshov. Shé ga je bilo lepó viditi tako uno stati! in toljko miliga in prijasniga, toljko boshjiga v' njegovimu obrasu! in ljudi se k' njemu riti od vsih strani, vse bléde in suhe od nadlóg in bolésen! in druge se mu pred noge savalovati, in milo va-nj poglédovati, v' svojiga prijatla in pomozhnika!

Posla narozhílo opravita: „Poshle Janes kerstník naji do tebe, vprasha te po nama: „Si tí Tisti ki bo prishel, ali naj drugiga zhákamo?“

Drugi del.

N

Is perviga jima Jesus ni besede odgovoril. Ni se dal motiti o pomózhi, ki jo revesham fkasuje. Slépa, postavim, je imel pred sabo. Poglédal ga je, in slépiz vidi. Sraven je bil glúfhiz — Jesus migne, in glúfhiz je preflíshal. Per nogah mu je kak krúlov sedel. Besedo is Jesusovih vuft — in kruloviz je po konzú shinil. Tam od strani je kak góbov stal. Jesus je roko sproftérel — in góboviz je bil ozhíshen in sdaviga in zvédliga obrasa, de she takó sdav kdo nè lepfhiga. Lih préd je bil merlízha v'shivlenje obudil. In reveshov vfi trumi je veselo boshje kraljestvo osnanováł.

Ko je vse podvúzhil in osdravil, she le sdaj se Jesus k' Janesovima pošlama oberne, rezhe jima: „Pojta in povéjta Janesu, kar šta vidila in flíshala, de slépzi pregledujejo, glúfhzi preflíshujejo, de krulovzi sprehajajo, in gobóvzi se ozhíshávajo, merlízhi vftajajo, in vbogim se boshje kraljestvo osnanuje. In blàger mu, kdor se ne pohujsha nad mano.”

Ljubi moji! lepfhiga odgovora bi ne bil Jesus dati mogel! Na Janesovo vprašanje ne odgovorí s' besedami, dela so odgovor, one povedó, kdo de je, in zhimú de je príshel. Ni rekel: „Nevédni-ke fim príshel vuzhit — kar vuzhil jih je. Ni rekel: Príshel fim ljudí od njih rév odréshit — kar reshuje jih, in s' djanjam se odresheníka kashe. Tudi mí posnemajmo Jesusa — in kakor je on s' déłmi, de je Kristus, pokasal, pokáshimo tudi mí, de

fmo Kristiani, nè le s' besedami, ampak s' delmi, s' ljubesenjo boshjo in blisniga, s' spametjo, s' poterpeshlivoſtjo, in kar je fzer lepiga, s' vſim.

Pa, v' te Jeſusove dela ſe je ſhe kaj vézhiga ſkrivalo. Nè le teléſnim nadlógam véntovati, ampak pokasati s' tih zhudeshov vſigamogózhnoſtjo in ljubésenjo je hotel, de bo duſhi tudi pomagal. Svunajnje sdravje je pomémba bilo snotrajniga. Tudi duſha ima teléſu enake ſlabóſti. Šhé med ljudmí pravimo od zhloveka, ktiri po duſhi nizh ne veljá: Slep, gluhi je reſnize, nezhiſt in s' pregrého je ognúſen, ſhantov, mertev je k' dobrimu. Take duhovne ſlépze tedaj raſſvetluje Jeſuf, ki ne vidi jo nè boshje prijaſnoſti, nè ſvojih lepih dolſhnoſt, nè brésna, ki ſe v' pogublénje va nj valjé. Duhovnim, boshjiga glaſú gluhih gluſhzam Jeſuf vuſhéſa odpéra. Duhovnim, k' lepim delam ſhántovim ſhantovzam daja Jeſuf mozh, de ſe do- briga lóti jo, in, de ſe jim pot ſvelizhanja odléga. V' duſhi osdravla on boshjo podo- bo, ki jo, kaj góbe telo ! gréh ofkrúni in ognúfuje. Oſhívla jih vſe, kar jih je od greha mertvih, in pa revnih in púſtih. In takó vſiga zhloveka po duſhi in teléſu prenovit, po to na kón- zu je nebeſhki ozhe Jeſufa na ſvet poſlal, po nizh drugiga.

V' frédi med toliko lihkar révnimi ljud- mí, ki je vſim pomagal, ſtoje, je nektire

beséde šte Jesuf govóril, ki jih ni s' slatam preplázhati.

Vse rezhí, je djal, so mi od mojiga ozheta isrozhène. — Pridite k' meni, ktiri šte vtrúdeni in obloshèni, in pokrepzhal vas bom. Vsamíte na-se moj jarm, in vuzhíte se od mene, krotak sim in ponishen is serza. Tako bote najdli pokoj svojim dusham; dokler moj jarm je sladik in lóhko je moje bréme.

Kdo ne porezhe gjínen tukaj: O ljubesnívi tí prijatel! tvoja vligamogózhnost, nizh drugiga ni tvoji nesfònzhini ljubesni enaziga, vse naš vábifh! Kdo, zhe ga réva táre, ne bo v'té vupal! — kdo do fih mál greha shelésni jarm nosívfhi ne bo raji sládkí jarm tvojih sapoved na-se vsel! kdo te nê vbógal! Kdo se ne bo tvojiga isgléda prijel, in ne bo vesél po sfópínjah hodil, ki jih pred nam délafh, ker one same le v' pòkoj in pozhítik pelájo!

53. Jesufova prílika od sévza.

Jesuf je spet h' Genésarfkimu morju prifhel. Kmalo perhití polka is vfih krajov in mést, osipajo se ga. Jesuf sfópi v' zholnízhik, in se je vsédel. Ljudjé se rasfópijo ob jeseru po brégu. Ogovorívfhi jih: „Poslufhajte!“ jim je, de ga raji poslufhajo, bol vuméjo, in de navuk terdnéj

obdershé, svoj nebeski vuk sazhél v' sgol prílikah raslágati.

Joj, ljubi otrozi! poslušajmo jih saj te lepe prílike! Od kmetije in domazhije so vse. Gijnile naš bodo, takó so pripróste, lohke in ljubesnive! Odperte bukve, v' ktere je Bog vse polno lepih navukov sapisal, so tako rekózh semlja in stvarí, in boshji sin nam jih brati v' njih kashe.

„Séviz je shel fjat, je sazhél Jesus. Nikoljko sernja med sétujo je na pot perletélo. Pohódijo ga. Pa tudi tize so letále, posóblejo ga. Nekoljko ga je na kamnito padlo, prepešhéno je, in preplítvo je bilo parstí. Naglo je pognálo, pa sonze ga je sapèklo, vsufhilo se je, ker se vrásti kám ni imelo. Nekoljko ga je med ternje padlo. Ternje je s' njim vred raslo, sadufhílo ga je, tudi ni sadú. Nekoljko pa ga je na lepo semljo padlo. Pognalo, raslo, sadeloválo, in tridesetíri, shedesetíri, kaj, stotíri sad je obrodílo.”

Lepa islága je te prílike. Jesus sam jo je islóshil. Lejte, je djal, séme je boshja beseda. Per ktirih serno na pot pada, so tisti, ki flishijo, pa ne rasvuméjo boshje besede. Vrag hódi, in kar je v' njih serze sásjániga, pobère, de ne vérjejo, in de svelízhani niso. Serno, ktiro na kamnito pada, so tisti, ktiri boshjo besedo flishijo, in prezej s' veseljam na-se vsamejo, pa se ji vrásti ne dajo. Majávi so, nekaj zhasa le verjejo; pride naj pa nadloga nad-nje, ali pregánjanje savolo boshje

besede, kmalo so sapeláni, in odstópijo ob skušnjavi. Serno, ki med ternje pade, so tisti, ktiri boshjo besedo szer poslušajo, pa pròstor v' svojemu serzu dajo tudi zhasnim skerbm in nadlégam, golufno bogastvo, sladnost in druge posvetne slásti jih mikajo, in boshjo besedo sálápijo, nizh nima sadú. Per ktirih serno lepo semljo najduje, so tisti, ktiri boshjo besedo slíshijo in vumévajo, ki jo s' voljnim in dobrim serzam na se vsamejo in ohránijo, ki je stanóviten sad per njih — per nektirih tridesetíri, per nektirih shedesetíri, per nektirih sto-tíri.

Ljubi moji ví! ena je nar bol potrebna, de Jesufov boshji navuk sad v' nas obrodí! Vselej radi torej ga poslušajmo! Stráni s' všimi nepremíshlenimi míšli! take míšli, in pa vse píšano tizhov! vsako svelí-zhanfko besedo poberéjo! V' dno serza si ga sáfajujmo! Stráni s' vso termo, ona in pa kamenje, ki pod parstjó tizhí, nobeni dobri rézhi se ne da v' nashe serze vrásti! S' zhistim serzam ga v' sebi ohranímo. Stráni is serza s' skerbmí, s' sládnostjo, s' tvésbo na zhasne rezhí kakor kmet s' ternjam is polja! Stotíri sad tudi per nas bo imel Jesufov navuk. Bosht bi bilo lepo!

54. Shétufka prílika.

V' drugi lohki príliki od kmetije nam Jesus zeli lépi obras boshjiga kraljestva na semlji, kóljkofhino bo, ob kratkim sizer, pa lepiga ozherta.

Per nebeshkimu kraljestvu, je djal, je ravno taka, kakor per moshu, ktiri njívo s' lepim sémenam obséje. Pa sovrashnik pride, kadar njegovi spé, smetí naséje med pshenízo, in gré. Kadar sétuv poshène, in klašóví, kar se tudi plevél perkasuje. Hlapzi gredó h' gospodarju, povedó mu: „Ozhe! niste lepiga sémena na njivo sjali? Od kod tedaj je plevél?” Gospodar rezhe: „Sovrash'n zhlovek je to storil.” Hlapzi pravijo: „Poruvat naj ga gremo!” Né, né! jim rezhe, s' plevélam bi tudi pshenízo populjili. Vkup naj ráseta do shétve. Ob shétvi porezhem shánizam, „V' pervizh odberíte plevél, in ga v' shòpe poveshíte, fshgal se bo, in pshenízo mi v' skéden spravíte.”

Tudi to príliko je Jesus sam raslóshil. Séviz dobriga sémena, je djal, je zhlovekov sin. Njiva je svet. Lepo séme so otrozi boshjiga kraljestva; plevél so hudobijini otrozi. Plevél sjávshi sovrashnik je hudízh. Shánjzi so anglizi. Shétva je svetá konez. Kakor tedaj se plevél odbéra in poshíga, ravno taki bo konez svetá. Zhloveka sin bo svoje angele rasposlal, in vse

pohujšhlívze, in hudodéle bodo is kraljestva odbrali, in pometáli jih v' plávfh. Stok bo ondi in shkripanje s' sobmi. Pravizhni pa se bodo kakor sonze v' ozhetovimu kraljestvu svetíli."

H' ti lepi, in po otrózhje lohki príliki le nektire tri kratke perštávke!

Pokashe nam v' pervizh: Od kod de je vse dobro in hudo is sazhetka? Vse dobro je od Boga. Kakor se imá Bog, imejmo v' zhashti dobro. Vse hudo je po sazhetku is hudízha. Kòt hudízha se bójmo hudiga in ga zhertímo. Pokashe nam drugizh: Sakaj Bog vshtriz dobrih toljko hudobnih ljudi terpí? Velika shkoda bi bila dobrim, pokonzhaváni naj bi bili vsi hudobni. Veliko lepiga se le nad hudòbnimi lohka skasuje, le nad njim postavim se sovrasnhniki ljubijo, le njem se persanasha, odpusha, in kaj od tega je lepshiga in svetejshiga? Vsa-ka krepóst, per toljko gerdiu isglédih stano- vína, je dvakrat toljke zéne. Pokashe nam tretjizh: Veséli konez dobrih, in strashni konez hudobnih — nebesa in pekel. Sdaj pa le she Jesufovo besedo, ktiro je sam k' ti príliki perdjál, in nizh drugiga: „Kdor ima vsheša poslušhat, poslušhaj — (k' ferzu naj si vsame, in tako naj shivlénje ravná).“

55. Prílike od gorzhíze; od kva-
fú; od saklada ali fhaza v' nji-
vi; od dragiga pèrna ali bisera;
od ribíhke mréshe.

„Zhému fhè, je djal Jesuf, bom bosh-
je kraljestvo perménil, v' kakshini podobi
ga pokasal?

„Nebeshko kraljestvo je gorzhízh-
nimu sémenu podobno, ktiriga kdo vsa-
me, in na vert vseje. Nar manjšhi sēmenze
je, kar ga je na semlji. Pa vsjāno, rase
in prerāse vse sēli, véje rasgānja, dervó
se sadēla, de tizhi spod neba hodijo, in
v' njegovi goshávi prebivajo.”

Tudi v' ti príliki je Jesuf perhod-
no boshje kraljestvo na semlji, ali, vse
eno je, prihodno kershanstvo ozhertal. Maj-
hino je bilo od sazhetka, velíko in velíko je
bivalo podlej. Kako malo se jih je v' jaslih
Jesusa veseljilo — in koljko milijónov lju-
dí smed vsih naródov ga she na semlji sdaj
móli? Vidi tudi is te prílike se podoba,
ki je med Jesufovim kraljestvam in med
boshjimi napravami po stvárjeni natori, de
je tudi boshja naprava, de je od Boga.

Pa ta prílika she vsaziga zhloveka ob-
séga, in slasti mladost. Kar je dobriga
v' zhloveku, se is maliga sazhné. Szhasama
je she le kaj vélziga in doguániga. Pa
tudi hudo je od konza le majhin sajídik vi-
diti, in szhasama se v' veliko pregrého kon-

zhá. Ljudí si míslite, ki so nam is mladiga is svetiga písma snáni, in ki se je is odráfhenzov potlej svetóšt ali pregreha perkasala — in torej she toljzhkiniga dobriga ne samudújte, in kaj hudiga she toljzhkiniga se várite. Tudi v' majhinóti bodite svestí!

„Nebeshko kraljestvo, de she takim pripróftesham to resnizo da sapopásti, je djál Jesuf, je she kvásu enako, ktiriga gospodínja vsame, in trikrat toljko moke s' njim vméfi, de gre vša szhafama narét.”

Le nekoljko na-se obernímo she to! Kakor nekoljko kvásu skrivaj in nevídama velíko móke preshíne, de je tézhni in perléshni kruh is njé, in lepó resna ga je všaka drobtína: tudi Jesufov duh naj naš tako preshíne, všaka naša beseda, všako našhe délo imej kaj nebeshkiga v' sebi. — Pa tudi hudo, zhe mu zhlovek da prostor v' serzu, pozhasi všiga zhloveka prevsáme, do konza ga spridi in popazhí. She vé Jesuf vse v' navuk oberniti — všako opraviłize per hífhi — zlo krushino péko!

„Nebeshko kraljestvo, je djál Jesuf, je she sakládú ali shazu enako, ki je v' nji-vi. Kdor ga najde, ga sagréne, vesel gre, vse prodá, kar imá, in njivo kupi — (de saklád v' svojo lást perpravi).”

Ta prilika naš vuzhí: Kaj imenítiga in drasiga je kershanstvo, de nizh taziga — saklád je ali sház. Kdor se ga bol kakor slata in srebra ne veseljí, ga she zlo ne posná. Kershanstvo je v' nji-vi skriti saklád. Sto in sto sjálafih in sale-

távaſtih ljudi s' nogami po njemu mandrá. Le reſnize prijatel ga najde. Kerſhanſtvo je v' njivi ſaklád, ki jo gré ſhe le kupiti. Nihzher je na ſe ne ſpravi, kdor ſe ni vſiga vánati perpravlen, vſiga nedopuſhéniga veſelja, vſe natvéſbe na ſvet, vſiga ſlòſhniga ſhivlenja.

„Dalej, de nam ſhe drugázh to reſnízo pred ozhí pernèſe, je boſhje kraljeſtvo, je djal Jeſuf, ſhe kùpzu enako, ktiri po lepih perlñih ali bíſerih oprašhuje. Iſpráſhav drag perel, ediniga, gre in vſe prodá, kar ima, de ga kupi.“

Ta dragi perel ali bíſer — ſvelízhanje namrezh, ktiriga nam Jeſuf ponuja, nè more nikogar biti, komur je kaka poſémliſka rézh preljuba, de je va·nj nozhe vtakníti. Le zhèſa naj bi ſe ne bil hotel kùpez snebíti, ne bil bi dnarjov vkup ſpravil, nè perlna kupil.

Pa tudi ſhe ta lé lohki, ſplòhni navuk nam Jeſuſova prílika daja: „V' kaj boljšhiga ſtavi vézhi, v' kaj manjšhiga mánji zéno!“ Navuk, ki ima ſto in ſto lepih navukov v' ſebi! Poſtavim: Ne ſgubluj nè nedolſhnoſti nè krepóſti ſa nobeno poſemliſko blagó! Ne ſappravljaj ſa nobeno minejózhe veſelje veſtí tihiga pokoja! Nikolj nè ſamuduj ſvojiga ſtanú dolſhnoſti iſ kratkozháſa in s' prasnimi opravki! — —

„Poſledñizh je ſhe nebeſhko kraljeſtvo, je djal Jeſuf, mréſhi enako, ki ſe v' morje pomézhe, in vſih mnogih ríb va·njo

sajéma. Kadar je polna, jo islézhejo h' kra-
ju, in sedé odberó dobre v' posodo, malo-
vrédne odmétajo. Ravno taka bo na konzu
svetá. Angeli pojdejo, in odbrali bodo hu-
dobne smed dóbrih, in vergli jih v' plávsh.
Stok bo v' njemu in shkripanje s' sobmí.

De bi tak nè, she sdaj je veliko hu-
dobnih med ljudmí, de se kristiani sòvejo.
Pa Jesus nam pogosto in terdo njih stráshni
konez napovduje. Bog dal, de bi bili saj
tudi mí med dóbre! In de bomo, nikolj ne
posabímo, kaj greschnikov zhaka, in zhesar
nas tolikrat Jesus opominuje.

Smert pomni, ó zhlovek! Sod-
bo, nebesa in pekel, ne bosh nè
takó lohka gresnil.

56. Nekaj manjih Jesusovih prílik.

Per branju Jesusovih prílik je zhlove-
ku, kakor bi po vertu kje med roshami in
sadjam hodil. Mislim ljubi moji! de se tu-
di vam taka godí, in torej se ne bote vese-
ljíli kokólj, de tudi manjšhi Jesuove, sem-
tertje rastréšene, prílike, kar je mogozhe,
kmalo tukaj vkup dobitè? Tudi loshej s'
mislimi preségli, in loshej v' mislih jih bote
ohranili.

„Ljuzh teléša je okó. Zhe je tvoje okó
sdravo, ima zelo teló ljuzh. Zhe je pa
tvoje oko bolno, je v' zelimu teléšu tma.
Ako je tedaj, kar bi imelo ljuzh v' tebi bi-
ti, tmà v' tebi, joj, koljka tma!“

Pamet je, tako rekózh, dúshino okó. Nizh loshej kakor okó se ne poshkódje in ne skasi; ravno taka je s' pámetjo. Nar bol jo sheptánje hudiga serza snemári. Napko fi rezhí potlej zhlovek domi shluje, de ga posvetne slásti frezhniga delajo, méni, pa révzhika ga storé. Poln napzhnih naklépov je v' svojemu djanju, bogat in zhefhen bi bil rad, pa vidil bo poslednizh, kakor slépiz pot, je svoj zil in konez sgréshil.

„Nihzher ne pershiga ljuzhi, de bi jo pod mérník povésoval. Nikar! Na svézhnik jo dévajo, de všim svéti, koljkor jih je v' hifhi. Ravno tako naj ljudém vašha ljuzh svéti, de vašhe lepe dela vidijo, in vašhiga ozheta v' nebesih povelizhávajo.”

S' dobrim lepim djanjam in s' shivlenjam bres mádesha Boga nar lepshi povelizhamo — s' lepó svetézhimi dobrimi isglédi je ljudí nar loshej poboljšhati, in k' dobrimu ogibati.

„Ne metajte svojih perlnov ali biserov pred svinje; pomandrati bi jih vtegnile, se v' vaš oberniti in vaš rastergati — (ne právite boshje resnize, ki jo véste, né svojih svetih obzhútlejov, vsakimu nesvétimu zhloveku)!”

De bi se lepiga duhá mí vši navseli! Bogá posnati in v' sebi obzhutiti naj nam ljubshi bo, kakor perlne ali bisere imeti! Ne bodimo shvinzhéta, in njem enaki, ki le v' tla s' ozhesam bodó, ki le po tleh v' blatu berbajo.

„Sakaj vidish pesdir v' svojiga brata ozhesu, in bruna nè v' lastnimu ozhesu? Kako si vupash bratu rezhi: Daj, de ti pesdir is ozhesa isderem, ki imash sam brun v' ozhesu? Hinaviz! isderi brun pred is svojiga ozhesa, potlej she le bratu pesdir glej isdréti!”

Kako terdo in v' shivo popishe Jesus shámlost tóljkanj ljudi, ktiri drujih she toljzhkine pregréshke grájajo in grájajo; pa sto in sto vézhih jih samí storé!

„Nihzher (zhe se spodobno oblazhi) ne déva is noviga sukna sáplate na staro oblazhílo. Sastónj raskosá nóvo sukno, in ne vdá se nova sáplata v' staro oblazhílo, ne dersí se, in she le huji ljukna se naredí.”

Prava krepóšt in svetóšt je kaj zéliga, je vsa lepa zelína. Vsa zhlovekova véd more lepa in dobra biti, enaka novimu oblazhílu is zeliga kósa. Kdor méní, de je dober, de kólj kaj dobriga storí — kdor postavim kmalo móli, kmalo potlej kórne, daní se terdo pósti in sajtro se vpijáni in vshlévi; sáplatovje, kaj drujiga, je njegova krepóšt?

„Po kakorshini méri bote mérili, po taki se vam bo od mérovalo. Ne sodíte, in sójeni ne bote (ne sodíte drujih oistro, in oistro sójeni tudi ví ne bote); ne pogublujte, in ne bote pogublèni; odpustajte, in tudi vam se bo odpustílo; dajajte, in tudi vam se bo dalo. Lépo potlázheno,

potréseno méro s' kupam vam bodo v' naró-
zhe sulí."

Jesufova beséda: „Blàger vam, ktiri
to véste, zhe tudi storité!" nizh drujiga ni
perstaviti h' ti prilíki.

57. Shè nekaj Jesufovih pril- zhizi.

„Dervó se po sádu sposnáva. Se
mar grosdje po ternju bère, ali fíge po osá-
tu? Torej dobro dervó obroduje dober sad,
hudo dervó hudiga. Dobro dervó ne more
hudiga, nè hudo dervó dobriga sadú iméti.
Vsako dervó pa, ktiro dobriga sadú ne ro-
duje, se isféka in v' ognj pomézhe."

Lohka se is tega vuzhimò, kakó samí
se sposnávajmo. Kakor goli listi she nišo
dobro dervo, tako lepe svete besede né do-
ber zhlovek. Shè tako lepo zvétje ne spri-
zha, zhe sadú ne sadeluje, de je dervó do-
bro, ki je na njemu. Nizh bólji ni zhlo-
vek, ktiri svojih dobrih sklépov ne spolni.
Dervó lé, ktiro se od sadja téshe fhíbí, je
dobro dervó, viditi ga je lepo. Kdor bi se
mu fhè lé enaki biti ogíbal, pomíslí naj,
kar pravi Jesuf od hudiga drevésa!

„Kdo vas, sto ováz imej, jih ne bo,
jeno sgubívshi, devét in devédeset v' pu-
shavi popustil, de gre sgublène jískat,
dokler je ne najde. In nájdevshi jo, jo
s' veseljam na ramo sadéne, domú jo nése,

in vse prijatle in sosede poklizhe, rezhe jim: Veseljite se s' mano! ovzo, ki se je bila sgubila, sim nashel."

„Kakor pastir sgubléniga jagneta, Jesus greslnike jifhe. Kakor pastir najdeniga jagneta, se greslnika Jesus veselji, zhe se greslnik spreoberne. Kdo, dosdaj sgubleno jagnezhe, bi ne bil rad najdeno jagnezhe dobrimu pastirju na rami!

„Ktira shena, zhe desét groshov premóre, in sgubi naj jeniga, ne pershgè ljuzhi, ne pomète hifhe in ga ne jifhe, dokler ga ne najde? In najdevfhi ga sklizhe prijatlize in sosédnje, in rezhe jim: Veseljite se s' mano! dokler gròsh, ki sim ga bila sgubila, sim najdla."

H'tej, in h' popréjshnim prilikam je Jesus perstavlal: Ravno táko veselje je per boshjih angelih nad greslnikam, ktiri se poboljšha. Ker je le per nas tedaj, to veselje angelam in vsm nebeszhanami delati, sakaj bi jim ga nè?

„Kdo vas ima hlapza, de mu kmétuje ali páse, in pride naj is polja domú — ali se bo sabváloval hlapzu, de je storil, kar mu je bilo vkásaniga? Javalne. Ravno takó ví rezíte, kadar ste vse storili, kar vam je vkasaniga: Nekorístni (nenuzni) hlapzi smo, lé kar smo dólshni bili, smo storili."

Vuzhí ta prilika nas tedaj, de se nimamo sa zhem napihvati, in torej de bodimo ponishni in pohlevni. Pa fhe vse nekaj lepiga se da is tega vuzhíci. Zhe otrok le

storí, kar mu staríshi ojstro in terdo vká-
shejo, zhe mu ni mar, she kar jim v' o-
zhéh bère, vfiga berfsh storíti, in is otrósh-
ke ljubeshni veselja jim napravlati, préden
so si ga od njega vsvésti : alj je ta-
ki otrok dober otrok ? Ravno tako tudi
mí storímo s' veseljam, kar dobriga vémo,
de je Bogú vshéhzh, nè lé kar je ojstro po
zherki sapovédaniga.

„Hlapez, vedózh gospodárjo-
vo voljo, in je nè storívfshi, bo slo te-
pén. Hlapez pa, ktiri ni védel go-
spodárjove volje, in je kaj tepéshnize
vrédniga storil, jih bo mánj dobil. Sakaj
od vsakiga, komur je veliko isrozhéniga,
se bo tudi veliko hòtlo od njega, in vézh
ko mu je isrozhéniga, vezh se bo hòtlo od
njega.“

Ví, ljubi moji ! sdaj Jesufov boshji navuk
flíshite, veliko drujih nima te frézhe. Torej
storíte tudi takó ! Zhe s' védnostjo druge
preséshete, pa nè tudi s' lepim djanjam,
huji ví ste, kakor oni.

„Kdo val, zhe turn mífli staviti, ne
féde préd, de vtróške prerájta, zhe ga ima
dokonzháti. Sakaj dno naj postavi, pa ne
more naj ga dokonzhati, vfi, koljkor jih
vidi, se mu bodo smejali, rekózh : Tazhlo-
vek je sazhel staviti, pa ne more dodélati.
Alj ktiri kralj, zhe mífli vojsko s' ktrím
drugim kraljam imeti, ne fede, in préd ne
prevdári, zhe bo s' desétimi jésarmi mósh
unimu se v' bran staviti mogel ali nè, ki
pride s' dvajsetmi jésarmi nad - nj. Zhe si

Drugi del,

O

ne vupa, she od delezh poshle do njega, in spravo profi."

Kdor bi rad pravi Jesufovo vuzhéniz bil, to je, kdor bi po njegovimu vuku rad ref dober zhlovek bil, kaj stava si-dovja ali huda vojska, she kaj vézhiga se lóti. Terdne vólje, veliko premíslíka in persadétve, veliko satajénja, veliko stano-vítlosti in poterpeshlívosti mu je potreba. Torej she ta navuk lé je Jesus k' tem prílikam perstavil: „Ravno tako, kdor vas se vfiga ne odterga, kar ima, ne more nih-zher moj vuzhéniz biti."

58. She tri lepe prílike od mo-lítve.

Enkrat je Jesus svoje vuzhénze terdno in serzhno moliti opominjal. „Prosíte, jim rezhe, in dalo se vam bo; júsíhíte, in nashli bote, ter kaj te, in odperlo se vam bo. Dokler, kdor profi, on préjme; kdor jíshe, najde; kdor terka, se mu odpre. Ti lohki, pa veliko rekózhi Jesufovi isréki so v' tih lé treh Jesufovih prílikah rasloshéni:

Perva je prílika od otroka,

ktiri ozheta kruha prófi. „Kdo vas, pravi Jesus, je taki ozhe, de bo kamen dal svojimu sinu, profijózhimu ga kruha, ali kazho, profijózhimu ga ribe, ali profijózhimu ga jajze, shkorpjóna? Ako

tedaj vî, desiravno vsi hudobni, veste dobre darove svojim otrokam dajati, koljkanj boljim bo vašh nebeski ozhe dobriga duhá dal, ktiri ga sa - nj prolijo!"

Druga prílika je prílika od mosha, ktiri po nozhi na prijatlove duri terka.

„Prijatla postavim, je djal Jesus, kdo vaš naj ima, in o polnozhí naj gre k' nje mu, pa rezhe naj mu! Prijatel! pošodi mi tri kruhe. Moj dober snániz je ravno popót'n k' meni prishel, in kaj nimam pred - nj postaviti. Un mu vtegne od snotraj odgovoriti: Ne delaj mi nadlége! Saklénil sim duri: moji otrozi so she per meni v' spaynizi, in spé. Ne morem vstájati in dati ti. Ne jénja naj terkati, gotovo vam povém: de bi she is prijasnosti ne vstal in ne dal, vstal bo savolo rasbóte, in dal mu, koljkor potrebuje."

De je smiraj neprenéhama moliti treba, Jesus she v' tretji príliki pokazhe od satérane, vboge, pravíze jinshe józhe, vdóve.

„V' nekimu méstu je bil sodník, je djal Jesus, ki se ni né Boga bal, né sa ljudí maral. V' ravno timu méstu je bila vdova, ki je smiraj nad - nj hodila in djala: Stori mi pravizo nad mojim stískázham. Dolgo ni hotel. Pa sadnizh je sam per sebi djal: Desiravno se Boga ne bojím, in sa ljudí ne maram, pravizo ji bom storil, ker mi le toljko ta vdova dodé. Oglushéla me bo. Ne slíshite, je Jesus djal, kaj pravi

ta krivizhni sodník? Kako tedaj Bog ne bo svojih isvólenzov réshil, ktiri vpíjejo nozh in dan va - nj? bo le smiraj mólzhal in gledal? Povém vam: v' kratkimu jim bo pomózh dal."

Ljubi vi! tudi zhloveshko serze je rasgledálo boshje prijasnost. Vsa dobrósti v' njemu, je she lepshi v' Bógu bres konza in mére. Zhloveshkiga ozheta serzé, ki ga je v' njega Bog djál, otroku ne more pravizhne proshnje odrézhi, pa she neisrezhèno ljubesnivshi in všmílenfhi je nebeshkiga ozheta serze. Zhe se prijátel, ktiriga prijasnost je tako na kratkimu, in ki mu tako nerádo gre is rók, ne more braniti prijatlovi stanovitni proshnji, kako se bo Bog? on toljki ljudorád, ki je njegovo svelizhanje, de daja! Zhe she taziga zhloveka serze ne more tako oterpniti, de bi ga proshnja ne omajála, lé dodé naj se mu, kako de bi se Bog ne dal s' proshnjo omajati? on ki je zhísta ljubesen? zhe je le proshnja savupna, in rézh dobra in potrebna, ktira se prósi!

59. Magdaléna, spokorjénka:

Ljubi moji! lépo in milo povést, ki jo bomo pravili, prav rasvuméti, naj vam préd nektire rezhi povém. Israelfke shege per obédih namrezh so bile drugazhne kot nashe. Híshini gospodár je gostú, ktiriga je ljubil,

in sosebno v' zhaſti imel, v' hiſho ſtopívſhiga objél vſelej. Ljudje te tóple deſhele ſo ſame podpláte noſili, nè zhévlov, in s' trakmi ali jerméni ſi jih na gole noge navesováli. Nogé torej ſo ſe lohka oprafhíle, Israelzi pa ſo ſnáſhnoſt ljubili. Goſtém tedaj ſo nogé vmiváli, veſ prah je is nóg mogel. Verh tega ſo jim glavo s' óljam oblživáli, in kdor je vterpel, in komu poſéбно zhaſt fkáſati hotel, mu jo je s' drago mokróto obljl, ktire duh je vſe preſégel, kar diſhézhiga naſha deſhela rodí.

Farisej, Simon po iménu, je bil Jeſufa k' obédu povabil. Jeſuf pride, ſa miſo je ſédel. Ravno v' timu meſtu je bila tudi ſhénska, gréſhniza je bila, in ſlabo je ſlovéla. Pa, kar ji je Jeſuf snán, jo je polno zhaſti in ljubesni do njega, in kſala ſe je gréhov. Komej je od Jeſufa v' Farisejovi hiſhi ſvédla, kmalo je bila v' níi.

Med jedjó je v' obédnizo priſhla. Pa ne vupa ſi Jeſufu pred ozhi. Sa herbet mu gre, k' nogami ſe mu verſhe. Nobene beſede ni is njé, pa ſolſé ſe ji ſzurkama vdé-
rajo. Jeſufu na noge ſo kapale. Vidila je, briſhe s' laſmi, in kuſtuje jih. V' alabáſterovi poſódi, is drasiga beliga ozhi jemlózhiga kamena, je drasiga masíla perneſla. Pa ni ſi mu vupala glave pomasati, na noge mu ga je ſljíla.

Farisej, ki je Jeſufa goſtil, je molzhé gledal. Po njegovimu je gréſhnikam ſani-
zhovánje ſhlo, drujiga nè. Torej ſam per ſebi je miſlil: „Prerok naj bi bil, ſhe bi vé-

del, kdo de je, ki se ga dotakne, grešni-
za je!" Slo vpadle so mu misli od Jesusa.
Jesuf mu je v' misli vidil. Rezhe mu
torej: „Simon! nekaj ti imam povedati.“
Simon je djal: „Rèzi, vuzheník!“ Jesuf
pravi: „Posojváviz je imel dva dolshníka.
Eden mu je bil pedesét, eden pétsto freber-
níkov dólshen. (Vše bi jima bil lohka po-
prodál, ali pa tudi v' jézho oba lohka vták-
nil), ker ni nobeden imel plazhati: pa obé-
ma je dolg nèhal. Kaj ménish, ktiri teh
dvéh ga bo bol ljubil?“ Simon je odgovo-
ril: „Jes bi rekel, komur je vézh nehál.“
Jesuf je odgovóril: „Prav si rasódil.“

Farisej she ni védel, v' kaj Jesuf mé-
ri. Pa oberne v' sheno se sdaj, in rekel je
Simonu: „Jo vidish to sheno? — V' tvo-
jo hisho sim prishel; pa she vode na noge
mi nifi dal. Ona pa mi je s' sólsami noge
mozhíla, in brisala mi jih je s' svojimi gláy-
nimi lasmí. Nifi me kushnil v' posdravje.
Ona mi ni nehala nóg kushováti, kar je
v' hisho stopila. Nifi mi s' oljam glave po-
masal, ona mi je noge s' dragim masílam
oblíjla. Torej, gotovo ti povém: velíko
grehov ji je odpushénih, ker je njéna lju-
besen velíka. Komur pa je manj odpúshani-
ga, pa tudi manj ljubi.“

Shéni je Jesuf rekel: „Tvoji grehi so
ti odpushéni.“ S' Jesusam per misi so sa-
zheli sám per sebi rezhi, in pazh de tudi
na glas godernáti: „Kdo je ta, de zlo gre-
he odpúsha?“ Jesuf pa se ni pezhál. Re-

kel je sheni: „Tvoja véra ti je pomagala. V' miru hòdi!“

She se da ljubesniviga Jesus viditi tudi ob ti pergodbi, on grešnikam boshji prijatelj! She take rasvpíte in sanizhováne grešnike ni spred sebe páhnil. Kar oistre besede ji ne da. Njé kšanje vidi sdaj, drugiga nè, in le njéno véro, njé savupanje, in njé ljubesen je hvalil. Poln boshje milosti ji grehe odpustí, in ji dúshni mir, in véstini pokoj poverne. In prav take ljubesi je tudi do nas Jesus. Koga ne gijne ta ljubesen? Kdo se ne bo v' duhu pred - nj tudi vergel, in ga ne bo, mu grehe odpustíti, profil? njega, ki se grešnikam vsmílena boshja ljubesen v' njemu lé tako mila in prijasna rasodéne?

Magdalena nam je shiva, ginijózha podobá prave in resnizhne spokorjénke. Vsa v' véri in v' savupanju je k' Jesusu prishla. V' sòlsah se tája, kšá se, in ozhéfa lé v' Jesusa oberniti jo je fram. Vse njéno serze je drugazh. Le prasne rezhí in pregreshne slásti so préd zéno imele per nji. Sdaj je vsa v' zhašti in ljubesi do Jesusa, do njega nebéshana. V' djanju kashe svoje spreobenije. Jesusu brishe noge s' lasmi, v' kterih so se morebiti préd dragi kámeni in bíseri svetili; in diháve, ki so ji préd smed láf dihtéle, so ji le shè, de Jesusa s' njimi pozhašti. Kolikor ji je mogozhe, popravla dájano pohújhanje. Ozhitno je greh delala, ozhitno dela pokó-

ro. Níe spreoburnenje póllednizh je bilo stanovítno, nè le klánja obídelej, ki se vtréne in mine. Od síh mál je bila Jesufova svešta vuzhénka, in is gréfh-nize terda svetníza. In taki, ljubi moji! smo tudi mí lohka, in pa bodimo, bodimo!

Nad Fariséjam, gréfh-nize sanizhváz-zam, pa potlej s' lastnim savsétjam prepri-zhanim, de ji ga v' dobrimu she sdvanaj káj ni, se vuzhímo nikolj nè nikógar sanizhováti, tudi gréfhnik naj bo. Zhe na semlji nè, sej tisti dan, ki bo vse na dan prishlo, bi szer po Farisejovo tudi mí na framóti óstati vtegníli!

60. Vmirènje vihárja na morju.

Eniga dné, she na vézher je shlo, ko so ljudjé prevèzh va - nj pertífkali, je Jesus vuzhénzam rekel: „Na uno stran jésera strúejmo.“ Odpravijo tedaj ljudí, in Je-sus s' vuzhénzmi gre v' zholn. So odrínili, in she nekoljko zholnízhov se mu per-drushi.

Obljubim, slo se je bil Jesus zhes dan ytrúdil. Na uni strani jésera, ga je pa jé novo delo zhakalo. V' sadni kern torej je sédel, in se pozhívat naflóne.

Tako je vsaki zháfik prav védel obernti, pokrépzhat se k' dobrimu.

Kadar se tako pelájo, kar se na jé-seru síln vihár vsdigne. Valóvi plúfkajo v' zholn, pokrivajo ga. Vef do verha je

v' valóvih, sajémal se je. Potoniti je nevarnost. Pa spal je!

Jesuf, spézhi v' raspadlívi zhipínji ob strahnnimu viharju, nam je dústhniga pokója podoba, ki ga svetósti in v' Bogá savupanje zhloveku da.

Vuzhénzi so bili v' strahu in trepétu. Nad - nj gredó, ga sbudé, in rezhejo mu: „Gospod! ótmi nas! pogínjamo. Ti ni mar, de nas bo konez?”

De so taki bojézhí in strahlívi bili, okrégati jih je shlo. De so pa per všimu svojimu malimu savupanju k' Jesusu pomózhí shli jískat, to je hvale in posnémanja vredno.

Jesuf je per miru rekel: „Kaj se tako bòjíte, ví malovérzi? Kej je kaj vére? nimate zlo nizh savupanja?”

Tudi te besede nas vuzhé: Savupanja pománjkanje dela bojézhiga, pláshniga zhloveka, in nepokójniga in skerbniga. Véra v' Bogá in v' Jesufa nas she v' takih nevarnostih vmíri, veselí smo. In take nas ho-zhe Jesuf imeti!

Po tim je Jesuf vstal, in vksal je viharju: „Potihni!” in vershézhim valóvam je rekel: „Per miru!” in veter je vmóknil, in po jéseru je bila velíka tihóta. Kar listik ni mignil po bregu. Jéser, in pa vbri-fano nebo!

Kar je líhkar Jesuf s' besedo vuzhí, vuzhí sdaj s' djanjam: vérovati in savupati. Véter in morje sta mu pokorna, per vsaki nevarnosti on lohka po-

maga. She smiraj ima ravno tisto mózh. Né lé vuzhénzov krik, she sdaj slíshí tudi nashiga. Ravno toljke ljubesni je she. Kdor va-nj savupa, se nizhesar ne bojí!

Ljudjé po drugih zhòlnih, in ob enimu otéti, kadar vidijo to storíti Jesufa, so vsi osterméli. Vse je strah oblétel. „Kdo je she ta, so djali eden drugimu, de vétru in morju vkasuje, in véter in morje ga vbóga?“

Ljubi moji! ví samí si odgovoríte!

61. Per mnogih perlóshnostih posebni Jesusovi réki.

Per vsakimu vprashánju je Jesus lepó in po boshje odgovoril — per vsaki she toljzhkini perlóshnostizi je ljudi na kaj víshjiga in nebeshkiga savrazil. Nekoljko teh lepíh Jesusovih rékov je is tega njego-viga perviga léta med svétam. Pa tudi druge, ki so po svetih evangéljih rastréseni, kar se dá, tukaj vkùp najti, míslim, val bo veselílo!

Písmej je k' Jesusu perstópil, in ga vprasha: „Vuzheník! ktira je n ar vé-zhi sapoved v' sakónu ali postavi?“ Jesus je odgovoril: „Ljubi Boga, svojiga gospoda is zeliga svojiga serza, is ze le svoje dufhe, is vsiga svoji-ga vuma in is vse svoje mózhí.

Nar. vézhi in perva jerta sapoved. Druga pa je ti enaka: Ljubí svojiga blishniga, kakor sam sebe. Ni je vezhi sapovdi od tih dveh. Vsa postava in vsi preroki so v' tih dveh sapovdih."

Nar. imenitnihi vlihi Jesusovih rékov jerta. Krajshi in bol v' jasno se ne da povedati, kar imamo vse storiti. To stori, in kar Mosef in preroki, kar Kristuf in apostelni hozhejo, vse je storjeno.

Kdo drugi je Jesusu rekel: „Gospod! s' teboj biti sim sklenil; pa domú naj grém préd, de se per svojih poslovim." Jesus dobro vedózh, de mu je na pol komej resniza, in domá ga bodo spet odvernili, mu rezhe: „Nihzher ni gòden boshjiga kraljestva, kdor sa plug prijéma, in se sa sabo osíra."

Ne bo opravil veliko, she zhasniga opravila naj se kdo spridama ne lóti, in dolgo naj opresuje. Ravno taka je per opravilu, de nikolj vézhiga, per krepósti in bogabojézhnosti, ktira sgol sama na boshjiga kraljestva gòdne déla.

Po poti enkrat je písmeje k' Jesusu prišhel, in rezhe mu: „Vuzhenik! per tebi bom, kamor kolj gresh." Zhésh! je mislil sam per sebi, Jesus bo skorej posémliko kraljestvo postavil, in bogatiga me bo narédil. Jesus ga je po snotra vidil, odgovorí mu na njegove misli: „Lesize imajo svoje ljukne, tize svoje gnésda; pa sin zhloveka she gla-

ve nima nikamur na svoje na-
floniti."

Tako malo je bilo Jesusu mar sa zha-
no blagó! Táko zhisto od samoprída bodi
tudi nashe serze. Kdor le is samoprída do-
bro déla, kdor dobriga ne obrajta, de ni-
zhéšar takó, kdor, zhe je treba, savolo kre-
pósti ali zhédnosti vbog biti ne samóre,
taki ne velja biti Jesusov vuzhéniz.

Nekdo smed ljudi je Jesusu rekel :
„Vuzheník! rézi vérbšhino mojimu bratu
s' mano rasdeliti." Jesuf, ni se prishel
s' dnarji in s' takimi posvetnimi opravki pe-
zhàt, mu je odgovoril : „Zhlovek! kdo me
je (v' takih rezhéh) sodníka ali deljívza
med vama postavil? She obéma je rekel :
Glejta, in varita se varita lá-
komnosti. Sej zhlovek lohka ob
mánjshimu preshiví."

De ga lepi navuk! v' serze si ga vtis-
nimo! Terd bogatínz je kdo lohka; pa
sraven nevúmen, hudòben in révesh. Vbó-
shiz je kdo drugi; pa sraven moder lohka,
dober in sadovóljn. In práv to je zhloveka
právo in resnizhno shivlénje. Kdor ga ima,
ne potrebuje bogastva.

She neki drugi je Jesusu rekel : „Kaj
nè, Gospod! malo jih bo enkrat svelizhanih?"
Jesuf mu je, in sraven stojézhim, rekel :
„Iti fkosí vóske vrata vam naj
bo resniza. Dokler, povém vam:
velíko noter iti ti jih bo vofhí-
lo, pa mogli ne bodo."

Tako je Jesuf vse sgol radovédne

vprašanja odpravljati. Tako le je ljudém smiraj eno in ravno tisto veléval, namrežh dobro délati in storíti!

Enkrat je Peter k' Jesusu stopil, in reže mu: „Kolkokrat, Gospod! morem bratu odpustiti, ktiri me rasshá-lji? Sedemkrat kalj?“ Mistil je, nesnáno velika bo ta. Ali Jesus mu odgovorí: „Povem ti: ne le sedemkrat, temuzh sedemdesetkrat sedemkrat.“

Pogléjmo! po nobeni zéni ne smémo píke deršati. Kolkorkrat naš kdo rasshá-lji — shtiristo in devedesetkrat se bo sej komej sgodilo — toljkokrat is serza mu odpustímo. De ga Jesusa! lé take blage, lepe dúšhe nam hozhe vljíti! Kdo se ne bo nad takim serzam zhudil, kdo si ga imeti ne bo shéljel?

62. She nekaj Jesusovih rékov.

Janes je enkrat Jesusu rekel: „Vuzhenik! nekoga smo vidili v'tvojimu iménu hudízhe isganjati, ktiri ni na nashe, in ki se ne deršhi naš, pa prepovedali smo mu.“ Jesus je djal: „Ne braníte mu. Nihzhér ne bo hudó lohka od mene govoril, ktiri zhudesh storí v' mojimú iménu. Kdor ni soper naš, je s' nami.“

Nikolj ne smémo s' nikomur gerdó délati, se is tega vidi, kogar bi radi Bogú

in Kristusu perdobili, desiravno morebiti she ni ves po nashi misli. Bog bi tako nespremislenost sameril, de uniga nè takó, kar morebiti le nam nad zhlovekam vfhézh nozhe biti.

Enkrat je Jesus na domu per Matevshu s' nektirimi zéftnarji vréd jédil. Na boljshi s' to perljúdnostjo jih je shéljel oberniti. Fariseji so pa le godernáli, njegovim vuzhénzam rekó: „Kakó she neki morete ví in vašh vuzheník s' zéftnarji in gréshnikmi jésti in piti?" Jesus je slishal, rezhe jim: „Sdraví ne potrebujejo vrázha ali sdravíviza, ampak bolníki. Gréshnike h' pokóri vábitim prishel, nè pa (domisshlivá vih) pravizhnihi.“

She je podvúzhno in veselo to sa nas! Gréhi so dushine bolésni. Vfiga, kar nas h' grehu napeluje, bi se jédi enako mogli ogíbatí, ktira bolesen zhloveku nakopá. Kakor bolník po sdravju, hrepenímo po poboljšhanju. Ljubesni vi per pravleni vrázha ali sdravíviz je Jesus. Va-nj vupati, in njega vbógati, kaj boljshiga hozhemo storíti? Bolník ne bo osdravil, zhe se po sdravívzhovimu povelju ne ravná.

Eno shéno je Jesusova pridga tako gijnila, de je na glas smed ljudi savpíla, in mater, de ima taziga sinú, blagrovála. Jesus je perstavil: „Bláger ráji tistim, ktiri boshjo besedo posluhajo, in pa jo storé.“

Bol tedaj sa to, ker ji je bila boshja beseda zhes vse, saflushi Marija biti zhefhena, in blagrovana, kakor de je bila Jesusova mati. Sakaj le sa to je bila Jesufu v' mater isvóljena, ker je boshjo besedo rada poslušhala, in storila jo je. Boshjo besedo poslušhati in se po nji ravnáti, lé to da zhaft, de nikolj take, le to perpela k' svelizhanju.

Enkrat je Jesuf vuzhál, ljudjé so okoli njega sedéli, in poséбно ga poslušhajo, kar mu nekdo rezhe: „Tí! tvoja mati in (vsi blishni shlahti se je takrat tako reklo) tvoji bratje so svunaj, in govorili bi radi s' teboj.“ Jesuf mu je odgovoril: „Kdo je moja mati, in kdo so moji bratje?“ Svoje poslušhavze je ob enimu prijasno poglédal, in roko zhes nje stegnívshi, mu rezhe: „Vidish jih! moja mati in moji bratje so tí. Brat, sestra in mati mi je, kdor kolj voljo mojiga ozheta v' nebesih stori.“

Ljubesen, in pa ljubesen do matere, do sestree, do brata, je komej she ktira. Tako, in pa she neskonzhno bol jih, ktiri boshjo voljo spolnijo, ljubi Jesuf. Boshja volja mu je, de vel svet nè toliko, po duhu so mu vsi ti v' rodovini. Blajshi in blishnisthi shlahte se ne da misliti.

Jesuf je enkrat zerkovni púshizi nasproti sedel, in gléda, ko so dnarje va·njo metáli. Veliko bogatih je po veliko va·njo berfkalo. Vboga vdóva pa pride, in dva boshjaka je vergla, vkup eno neshizo sta

snéšla. Jesuf poklizhe vuzhénze, rekel jim je: „Gotovo vam povém, ta vbo-ga vdóva je vèzh dala, kakor vfi uni. Dokler, vfi le is obílnosti, fo v' dar Bogú dali. Ona je vse dala, kar je is svoje révshine pre-mogla, vse svoje premoshénje, ves svoj shivesh.”

Kaj nè, lepo je, de vboge vdóve brum-ni duh tako Jesufa gjíne! Kaj nè, veselo je, de mu she tako kaj maliga ne vjíde, in de darívzhovo serze gléda, nè pa darú! Do-bra volja, ponishnost, savupanje, ljubesen, is ktire se néshiza da, veljá vezh per Bogu, kakor slatá she taki daróvi, zhe se is ne-zhémernosti, is prasne hvale in bres ljubes-ni opravijo. De ga veselje sa vbóge! Kolj-ka svarítuv bogatim! Koljki spodbòdlej sa vsaziga!

Nekaj Farisejov je enkrat Jesufu re-klo: „I, kdaj pride she boshje kraljestvo?” Jesuf jim je odgovoril: „Boshje kraljestvo ne pride s' leskam, de bi v' ozhi shvígalo. Ne porezhe se: vísh ga tù! vísh ga ondi! Sakaj glejte: snotraj v' vas je boshje kraljestvo.”

Kar Jesuf s' besedo boshje kraljest-vo tukaj méni, ni majhina rézh. Nepo-boljšhaniga zhloveka serze je kraljestvu ena-ko, v' ktirimu je rasbòj, de sdaj to, sdaj uno nagnenje, smiraj pa smeshnjáva, nepo-réd in nepòkoj v' njemu gospodári. V' do-briga serzu je vse, misel in nagnenje, Bo-gú pokorno, Bog ga je gospodár; vse v' ré-

di, v' miru, in veselo je v' takimu serzu, ki je Bog v' njemu gospodár. Kdor tako boshje kraljestvo v' sebi nósi, je bol frézhen, kakor bi vse posémlifke kraljestva imel.

63. Smert Janesa kerstníka.

Kralj Herodesh, pomoríviz Betlehem-fkih otrók, je bil ob temu zhasu she sdavnaj merrev, ví véste. Pa shivéla sta she dva njegovih finóv. Enimu je bilo po Herodeshovo Herodesh, enimu Filip imé. Lé knésa sta bila, ker sta le vsaki pol ozhetoviga kraljestva dobíla. Herodeshova kneshíja je bilo Galiléjsko, Filipova Ituréjsko. Pa nju dvorniki in perlísnenzi so jih kralja imenovali.

Knés Herodesh je Janesa kerstníka na svoj dvor spravil. Vse mu ga je hvalilo, in po vsi desheli je Janes flòvel. Janes je shel, in svari ga savolo njegovih napak. Rad ga je posluschal, tudi vbógal v' marsikaki rézhi.

Pa sdaj se je Herodesh s' Filipovo, svojiga brata, sheno, ki je brat she shivel, sarózhil. Janes ga je svaril. Resno in ojstro mu je na ravnost djal: „Ni ti je ime ti perpushèno!“ Pa Herodesh ga tega ne vbóga. Heródja pa — tako ji je bilo imé ti potepúhnji — je od síh mál Janesu po shivlènju strégla.

Vmoríti ga, je smiraj Herodeshu persadiala. Pa knés se ne da pretantáti. V' zha-

sti namrežh je imel Janesa, in ni mu bila fkrita njegova svetósti in pravíza. Kaj, she potlej, ko je Herodesh v' te hude babe perlísvánje in próshnje dovóljil, si ga ne vu-pa; ljudi se je bal, ki so ga preroka vsi dé-lali. Prijéti lé ga rezhe, okováti, in v' jé-zho ga páhne.

Heródja pa ni is misel spustila svojiga naklépa. Kmalo se ji ga ispélati prílika nakljúzhi. Herodeshov god je bil. Gostíl je tisti dan. Vse svoje dvórnike, vojslake in perváke is Galiléjskiga je povabil. Med jedjó pride Heródina hzhí v' obédnizo, plesála je, vse jo hvali. Herodesh ne vé kaj od veselja. K' sebi prezej jo poklizhe isplesavsho, rezhe ji: „Prósi me, kar hozhefh, vshíhim te.” Kaj, zlo djál je: „Kar hozhefh, ti dam — prósi tudi polovízo mojiga kraljestva.” In saperfégel se je.

Dekle je vurno per vratih shínila, mater poprasha: „Kaj naj prósim?” Mati rezhe: „Glavo Janesa kerstníka!” Dekle, po materi sdaj she vezh drujiga podvuzhena, pride hitro nasaj, rekla je Herodeshu: Prosim te, v' ti fklédi lé — vite she v' rokah jo pernése! — mi daj prezej glavo Janesa kerstníka.”

Herodesh se je vstrashil, odshaloft ga opáde. Pa savolo storjene persége, savolo gostóv, vprizho ktirih se je svoje kraljeve beséde prelòmiti framoval, in savolo deklí-zha, ki se je sháljiti bojí, je vender óle v' próshnjo dovóljil. Kmalo poshle rábelna s' poveljam, Janesovo glavo pernésti. Rabel

je shel, Janesa v' jézhi déne ob glavo, per-
nese jo kervavijózho v' fklédi, deklétu jo
podá, in dekle jo je materi pernešla.

Ljubi ví! jelite, gròsna je ta sgód-
ba! — Pa kakor strafhna, tako je tudi vuka
polna.

Herodeshov djanje nam daja te
lè ojstre navuke:

Bogá in krepósti is zeliga ser-
za se prími — in nobenimu pre-
povedanimu nagnenju v' njemu ne
dajaj proštóra. Gotovo she ni bilo vse
dóbro nad tim knésam samujèno. Spofhto-
val je resnize vuzheníka, rad poslušhal, in
v' marsikomu tudi vbógal ga je. Pa ne
vbóga ga vfiga, ni se is serza bogabojézh
biti vdal. Tako v' telésne slásti se je bil
mosh sahomotál, de ga nad plésam veselje
she is vuma spravi. Nezhémern je bil,
v' prasno zhaft satelebán, kraljestvo ime-
nuje svojo kneshjízo. In prav te nagúdsti
so ga spodnéfle. Ena sama shpránja v' ládjo
je vso she vezhkrat potopíla.

Vari se perve stopnje v' pre-
greho, in ogibaj se hudih tovar-
shíj. Herodesh bi sam ne bil verjél, ka-
dar se je s' hudobno babo pervizh sesnánil,
doklej ga bo na konzú to snánje perpravilo:
de bo ravno tisti dan, ktiriga je Bog njemu
shivlenje dal, boshjiga nar vezhiga preroka
moríl. Krepóstina pot, in pa téfna stesà
po stermih pezhéh! Nizh vezh ne more po-
védati, kdor stòpnjo sgresbí: „Do ondi
zhem paffi, in nè dalej.“

Ne sadušhuj svoje vesti s' prasnimi isgovórmí. Njegova vést od per-
viga je na glaf govoríla. Le misli, kaj ta-
ziga storíti, ga je bilo grósa. Pa kmalo ti
vé pomagati. Persége prelòmiti se ne smé,
s' tim si je vést pogovárjal. In vender ka-
kor béli dan je ozhitno, de prepovédanih
rezhí obétati ne veljá, in je pregresšno,
spolniti pa kaj taziga, nov greh. Presa-
róbleno se mu sdí oflepléniga, po hudobni
materi sapelániga otroka s' odréko sháljiti —
pa nedolshnimu in svetimu móshu glavo se-
kati, in ljudí po vsi desheli sháljiti, nad
toljko v' nebó vpijózho krivízo je samishál.
Svoje kraljéve beséde v' prizho zeliga omís-
ja savrézhi se framuje — pa svoj kraljév
plajsh s' kervjó ognusiti, in vbijávza imé
per svojih verstnákih in mlajshih iméti, de
to je shé gershi, boshi! de bi kaj tega po-
misli. Tako prekánjena lé je lastna ljube-
sen, she takim hudobijam vé kaj bogabojé-
zhiga, kaj perljudniga, lepiga in zhashtli-
viga perlgáti. Várimo se tedaj te svoje not-
rajne sovráshnize, de perlisnene, pa stru-
péne, kazhe né takó!

Tudi djanje vsih drugih, peroti
rézhi, ima v' sebi velíko navuka:
Nad Heródjo, njó nesvesto shenó
in malopridno materjo, vidimo, koljkánj
nedúshniki resnízo zhertijo, in resníze vu-
zheníke. Kervavézho glavo nedolshniga mo-
shá v' fklédi viditi, ki je ni nikolj misli
rassháljiti, njé svelizhanje je le hotel, ji je
ljubshi dar od polovíze kraljestva. Se da

mislicti kaj ostúdnishiga? Pa zhe nam, ktiri nam resníze pravijo, presédati sazhnó, kmalo tudi mí bomo na njénimu.

Nad Heródino hzherjo je lepó to, de ima savupanje do matere, de jo sa svet poprashta. Pa, de mater kaj taziga tako naglo vbóga, je tudi to prav? Bi bila napko storila, je tega nè vbógati? Obljubim, pravi odgovor vam je na misli: Nak'a, tega je vbógati ni bilo prav, jelite? Takó nelrézhni namrezh naj bi bili káki starishi, otrokam kaj, kar prav ni, vkasovati, kraſti postavim, lgáti, ali kako drugo gerdóbo jim velévati, takrat obveljá boshja beseda: „Né ljudjé, Bog se more bol vbógati. Kdor ozheta ali mater bol kakor mene vbóga, ni mene vréden, pravi Kristuf.”

Res velíziga in svetiga moshá podóba je Janes. Zhes vse mu je boshja vólja. Ves lesk knésoviga dvóra mu ni nizh proti njéj. V' milosti per njemu biti, per njemu sa miso jesti, v' njegovimu poslopju prebívati, berhko oblézhenimu hoditi, imenítne flushbe imeti, pozhutkov vse veselja vshivati, vse nizh je to Janesu proti boshji volji. Raji roke si da sakováti, glavo raji pod mezh je pomóлил, le od svoje dolshnóſti se ne da premakníti. Koga ni Janesa zhúdo, kdo ga ne bo poſnémal?

Per sklepu le sſhe to: Viditi, kako sprídena potépúhnja tukaj nedolshniga vshúga; viditi, kako, plesavki vſtrézhi, svetimu Janesu glava odleti; viditi kraljevo krono nesdúſhniku na glavi, svetníku pa s' me-

zham glavo jemáti, kdo se bo misli she vbratil: Shè kako drugo, kako boljshi shivlènje gotovo gotovo more biti, shivlènje, v' ktirimu je na tanjko hudobija in krepóšt povrazhována — lé sej: Pravizhen je Bog!

Shè ena: Is pléfa je prishla toljka kriviza! Malokadaj pride kaj boljiga is njega. Mladénzhi in deklízhi, ki jih je velíko po plésh viditi, pazh malo prida obétajo.

TRETJE LÉTO

Jesufa med fvétam.

64. S' nektirimi kruhi nasíti Jesus nekaj jesarov ljudi.

Tretja velikanózh po Jesusovímu kerstu se perblishuje. Velíko jesarov ljudi je na hóji v' Jerusalem. Zele trume se jih je v' Jesufa rjilo. Tudi dvanajst rasposláníh vuzhénzov se nasaj snida per njemu. Toljko prerivánja je bilo okoli Jesufa; perhajali in odhajali so; she jésti zhafa niso imeli Jesus in njegovi vuzhénzi. Rekel torej je vuzhénzam: „V' pushavo v' samòto pojmo, de si oddáhnete.“ V' zholnízhih s' vuzhénzmi vred je stopil, in po Galilejskimu

jeseru se pelá proti pufhavi ; ni bila dálezh od Bezajdskiga mesta.

Ljudjé so ga v' zholn iti vidili, kmalo zhutijo, kam ga je misel. Ob kraju péfhi so sa njim tekli, pretézhi, koljkor je mogozhe, ga jifhejo. Velíko ljudi is mést zele deshele se she perdrushi, ki so ga nad bolníkmi zhudeshe delati vidili. Is zholna stopívfhi she vse shivó ljudi sagleda. Desiravno je tudi létu saftónj jiskal pokója, se mu vender ljudjé vsmílijo. Ljubesnivo in prijasno jih sprime, na víshávo se spravi. Is njé se je she le prav vidilo, koljke trume jih je bilo. On in vuzhénzi so se vsédli, vuzhí jih, velíko lepiga od boshjiga kraljestva jim je povedal. Potlej je njih bolníke osdravil ; koljkor jih pomózhi potrebuje, vsmim je pomógel.

Sonze se je nagnílo. Vuzhénzi perastópijo, rezhejo mu : „ Samóten kraj je, zhaš she prehaja ! odpravi ljudi, de se na blishne terge in vafí pod strého rasídejo, in de si jésti nakupijo. Tukaj v' pufhavi she jésti ne dobójo. ”

Jesuf rezhe : „ Treba jim ni hoditi. Ví jim jésti dajte ! ” Ali vuzhénzi, ktirim se to nemogozhe sdí, se mu zhudijo, rekózh : „ Kakó hózhemo iti, in kruha nakúpiti toljkim ljudém ? ”

Jesuf je potlej Filipa she posébej njegovo misel vprafhal, rezhe mu : „ Kej dobimò kruha, de se jih toljko najé ? ” Pa, zhesfh ! koljko savupanja bo do moje mozhi imel, je le Jesuf tako rekel. Sam dobro

je vedel, kaj ga je storíti misel. Filip je djal: „Dvésto desetákov in pa nizh, le vsakimu kàk kòshzhik ga vrésati!”

Jesuf vprašha: „Koliko je kruha? idite, pogledjte!” Isprašhajo, Andrej pride in pové: „Mladénizh je tù, pét jezhménovih kruhov ima in dve ríbi. Pa kaj bo to toljkim ljudém.”

Jesuf rezhe vuzhénzam: „Pernesíte mi oboje! in sverstama po travi naj ljudjé sédejo, jim vkashe. Na lepih, velíkih sno-shétih je bilo. Vuzhénzi so tako storili, in ljudjé se sapóred rasfédejo, po sto ali po pedeset vshttriz. Sdaj jih je lohka preshtéti. Okolj pet jésarov mósh je bilo; shénfkih in otrók nè shétih.

Jesuf je pét kruhov in obé ribi v'roke prijel, v'nebo pogledal, sahvalil je, in jih oblagoslòvi. Potlej je kruh raslòmil, dal ga vuzhénzam, vuzhénzi ga med ljudí rasdeljé. Tudi ríb rezhe vsim dati, kolikor jih kdo jésti hozhe. Toljko jésarov vsi so jedli, in vsi se najedó.

Kadar so vsi imeli dosti, rezhe vuzhénzam Jesuf: „Poberíte ostánke, de se ne spridijo.” Vuzhénzi jih pobírajó; dvanajst jérbašov namézhejo droblánzov, ki jih je bilo od petih jezhménovih kruhov in dveh ríb moshov, shén in otrók toljkim jésaram ostalo.

Ljudjé, viditi ta zhudesh, so djali: „Je she taka, tísti prerok je, ki ima na svet priti, Mesíja je.” — Kaj, she misel jih obhája, sgrabiti ga po síli, pelati v'Jerusa-

lem, in ga kralja postaviti. Ali Jusuť, ki je vse to vedel, se je na tihama vmaknil, nekam na hrib gre, in je molil.

Ni zhuda, moji ljubeshnivi! de so take misli tem ljudem po serzu hodile. Vuzhénze so v' eno mér kruh lomiti vidili, pa nizh manj ga ni bilo; kószhike, ki so jih prejeli, so odjedáli in odjedáli, in smiraj so bili ravno toljki; in kadar se vsi najedó, ima vsaki she ravno toljki kószhik v' rokah, koljkorshiniga je bil prejél! Tudi ví stermité, obljubim, nad tem Jusuťovim zhudesham! In pa tudi premislimo ga nekoliko!

Ravno tisti zhudesh je storil Jusuť tukaj, ktiriga Bog she vsako léto na polju dela.

Vsako léto is eniga serna je trideset, shirideset, pedeset, in pa she vezh sern. S' pestjó se sernizhe séje, snópje se na ramah snásha. Kar séviz na rami nese na polje, se is polja nabesáne vosóve domú vósi. Tisto malo shita vsako léto, kar se ga vseje, se tako namnóshi, de ga vse léto ljudi veliko milijónov je, in kar se ga je vsjalo, in koljkor ga je sjáti spet potreba, ga le she smiram ostaja. De jo lepo boshjo narédbo! De ga zhudesh njegove vsigamogózhnosti in njegove ljubeshni! Kakó lepó je s' tem zhudesham v' sebi boshjiga sinú Jusuť pokasal, in de je tistiga on prava podobka, ki je rezhéno od njega: „Vsih ozhi so v' té savernene, in dajash jim jed o pravimu zhasu. Dobrotno odpírash roko, in vse, kar shiví, náshitijesh s' svojimi dobrotami.”

Tudi lize tega Jesufoviga zhudesha je vuka polno, in vefelo.

Vfmlili fo fe mu ljudje. Vfm je dal — in pa vfm obilno, h' kruhu fhe rib. Vfm je ftoril dobro na duſhi in teléfu, defiravno tako vtrúden od déla. Torej savupajte va-nj, v' njega mogozhniga in ljudém ljubesniviga prijatla! Poſnemajte ga, po njegovo dobrotni, ljubesnivi, vfmíleni, nevtrúdeni v' dobrimu bodite! — Préden kruh lómi, je ozhe-ta v' nebesih sa-nj sah valil. Ni-kolj ne posabímo Jesufa, kakó tukaj okó v' nebó srázha — sa vſaki fhe toljzhikini dar po Jesufovo hvalímo Bogá, tudi ſuhi kruh, drugiga naj ne bo. Pa kaj, alj tudi takim kristiani porezhemo kalj, ktiri ſe ſramujejo ozhéſa povsdígniti v' Tiſtiga, ki jim jéd perpravla, ki ſe po ſhivíni raj ravnaajo, kakor po njemu, Jesufu? — Blagoſlòvil ali ſhegnal je kruh — in vezh jésarov ljudí, kar je pubezh pod páſduho noſil, gaje bilo ſito; in v' ozhitno snámenje, de doſti imajo, je polnih dvanajſt jérbaſov oſtalo. Jésare jih je tako rekózh s' nizhim napáſil. Pazh lepó je vuzhénzov tòshbe in fkerbí s' tem zhudesham overgel! Ozhitno ſe je pazh de pokasalo: „Boshji blagoſlòv ali ſhegen, in pa vſe.“ Torej tudi malo perhodíſha imejmo, le s' nedovóljnoſtjo ali zlo s' nepoſhténjam njegoviga blagoſlòva ne bodimo nevrédni! Lohka mu je, de tudi s' malim dolgo f-hájamo. — Pobrati

droblánze je rekel, de se ne stráti-
jo. Shé s' toljko obílnoſtjo naj naſ Bog
odobróti, kar drobtína se ne smé v' némar
púſhati. Kar nam preſéda, veſél tega bo
vbóſhiz. Prava, pametna ſhpárovnoſt je,
povſot ozhí imeti, de se nizh ne potrebsá,
de vſe ljudém sadéne. Sa vboge ſhpárajmo,
nè per vbosih.

Tudi ſhe hrepenítve se ne ſpregléjmo,
s' koljko polk Jeſufa poſluſha. Tem dobrim
ljudém ni bil nobén trud prevélík, nè zhaſ
predolg, nè kraj predivij in preodlósh'n.
Hozhe nam ſhe ura prevèzh biti? — Jedí
in pijazhe, boſhjo beſedo poſluſhajózh, ſe
ſpoſábijo, in na konzu jo vender le imajo.
Ako bi ſe torej ta lepi Jeſuſov zhudesh
smálati hotel, s' ſlatimi zherkami bi ſe
mogle pod - nj Jeſuſove beſede ſapiſati :
„Nar prejjiſhíte boſhje kraljeſt-
vo — vſe drugo vam bo perver-
ſheno.”

65. Jeſuf otrokam prijatel.

Ljubi moji ! povéſt nar lepſhíh in lju-
beſnívſhíh nekáka je ta lé ſa vaſ. Prav
v' ſhivo ſi jo miſlite, kakor bi bili sraven.

Jeſuf je po navadi veſ dan v' prerívu
ikonzhal med ljudmí. Ne vtrúdi ſe, veſ
dan je vuzhil in bolníke sdravil. Sdaj — ſhe
svézher oblubim je bilo — ſe ljudjé ſzha-
ſama sgublujejo. Tudi Jeſuf je bil ſhe dá-

lej naménjen, kar se šte prav kaj miliga nakljúžhi.

Nektire bogabojézhe matere, polne savupanja in ljubesni do Jesusa, do njega boshjiga vuzheníka, so vsaka svoje otroke perpelale; blagloflòvla naj jih, ga profijo, in roke na - nje poloshí, in móli naj nad njimi. She je bilo lepo tih mater viditi, ljuba materška ljubesen jim is ozhéla medlí; ki male otrozhizhe na rózhi nófijo, metérshi otroke per ròzi vodijo, in se prijasne s' savupanjem k' Jesusu perblishujejo!

Vuzhénzi, to viditi, so révkali nad otrozi, in kregali so matere, ki jih pernesejo. Is ljubesni do Jesusa, se vé, so to storili, nè is hudiga serza. Odléglej trudnimu vuzheníku bi bili radi pervoshíli, nóvi trud bi mu bili radi odverníli.

Jesuf je otroke rad imel, viditi vuzhénze tako ravnati, je bil hud. Vef prijasen je otroke k' sebi poklizal, vuzhénzam pa rezhe: „K' meni naj gredó otrozhízhi, ne braníte jim! prav takih je boshje kraljestvo. In pa gotovo vam povem, kdor kolj boshjiga kraljestva po otrózhino na - se ne vsame, kdor ga s' ravno toliko poníshaostjo in perpróstoostjo na - se ne vsame, ne pojde va - nj. Potlej je otroke objél Jesuf, roke na - nje polóshil, in je móli nad njimi.

Lohka si mislite, ljubi ví! otrozi, ki jih Jesuf odráshenzam v' isgled stavi, so bili dobri otrozi, se vé — ví nedolshni, pametni, pokorni, bres terme. Persadeníte si óstati jim védno enaki; ali zhe jim, kar Bog obvári,

še vezh niste enaki, enaki jim biti si persadeníte. Vsvésti si bodite, ravno tako rad bo tudi vaš imel Jeshuf, in njegov sveti blagoslòv ali shégen bo tudi zhes vaš prifhel.

Per ti perlóshnosti je Jeshuf tudi she odráshenzam nektire besede rekel, ki jih né posabiti, v'shivo sэгajo. Gjinilo ga je viditi blage, nedolshne púbizhe; kakor zvéť so se razsvetali, rudézhi v' lize kakor nedolshna rosha so bili, nobena huda strast jim ga she ne kasí. Vmíljiło se mu je, vse lohka, de jih bodo hudi ljudjé sapelali, ob nedólshnost in ob sladki mír neofkrúnene vestí jih perpravili. Resno in terdo tedaj je rekel okolj njega stojézhim:

„Kdor koli jih njih malih koga v' mojim imenu spréjme, mene spréjme. (Kdor se kaziga otroka podstópi, ali mu kaj dobra savolo mene storí, se mene podstópi, in meni dobro storí). In kdor mene spréjme, ne spréjme toljko mene, ampak mojiga poslávza.”

„Kdor pa tazih malih koga pohujsha (s' besedo ali djanjam k' hudimu napeluje) njemu bi bilo b'ljshi, de bi se mu mliásek kamen na vrat obéfel, in de bi bil v' globozhíno morja potoplén.”

„Gorjé svétu savolo pohujshanja! Ne more szer (vse prehudo so ljudjé spázheni) drugazh biti — pohujshanje more priti. Pa gorjé zhloveku, po komur pride!”

„Ako te tedaj tvoje desno okó pohujshuje (k' hudimu sapeluje), isdéri si ga, in

versi ga od sebe. Boljšhi ti je, de gresfh s'enim ozhesam v' boshje kraljestvo, kakor imeti oba ozhesa, pa v' pekel biti vershenimu, kjer njih zherv ne vmerje, in njih ognj ne vgasne."

„In zhe te tvoja desna roka pohujshuje, odsékaj jo, in versi jo od sebe. Boljšhi ti je s'eno roko v' shivljenje iti, kakor dve roki imeti, pa v' pekel priti, kjer njih zherv ne vmerje, in njih ognj ne vgasne."

„In zhe te tvoja noga pohujshuje, odsékaj jo. Boljšhi ti je s'eno nogo iti v' vezhno shivljenje, kakor dve noge imeti, in vershenimu biti v' vezhni ognj, kjer njih zherv ne vmerje, in njih ognj ne vgasne."

„Várite torej se sanizhovati koga tih malih lé. Dokler, povém vam, njih angeli v' nebesih gledajo vedno mojiga ozheta obližhje, ki je v' nebesih."

Tudi v' lepi priliki od jagneta, ki se ga dóbri pastír sgubíti bojí, je she Jesuf otroke perporózhil. She enkrat jo pové, in perstavil je sraven: „Ravno tako tudi vash ozhe v' nebesih nozhe, de bi jih bil otrozhzhov kdo pogublén! in práv sa to je tudi sin zhloveka na svet prishel — réshit, kar je sgubléniga bilo."

Ljubi ví moji! jelite, perferzhno ljubi Jesuf otroke? Kdo premore otrokam ljubshiga in míljshiga prijatla le misliti! K' sebi jih je klizal, veselje je nad njimi imel, na rózhe jih jemle, bósha jih. Kakor bi bilo njemu storjéno, mu je vse, kar se otrokam dobriga stori, všim ljudém

veléva, jim prav veliko dobriga storiti, — nikolj pa kaj shaliga. Ljubíte ga torej perferzhno tudi ví — nimate ga boljshiga prijatla — veselí vse svoje savupanje va - nj stáivate!

V' kakshini fkerbi je Jesusu nedólshnost saróda, ki sa namí podrásha! Vsi odrásheni, hozhe, de naj otroke v' zhafti imajo. Kaj, zlo boshji anglizi v' nebesih si s' njimi opravití dajo, oni nad njimi zhujejo. She bi bilo shalofstno, ko bi otrozi ví sami nedolshnost, to drago jiglo, v' némar pustili, ali zlo v' bláto pomandrali!

Pazh terdo opomína Jesus od sapelívofti! Koga drujih sapelovati ne bo grosa? Kdo ne bo per nevárnosti sapelán biti strepetal? Po sdravívzhovo (vrázzhovo), ktiri she tako shlahtne vude odre - suje, de drugi shivòt otmè, se vsaki flafti odpovéjmo, ljuba tudi kakor ozhéfno serklo nam bodi; vsakimu prijatlu, ljubi kakor desníza nam bodi; vsaki rézhi, potrebna kakor noga per hóji naj se tudi sdi, zhe naš kaj taziga pohujshuje, to je, zhe naš v' greh sapeluje.

66. Profshnja matere sa otroke — otròk odráshenim isglèd.

Mati Janesa in Jakopa, Jesusovih vuzhénzov, je enkrat s' tema finóvama k' Je-

sufu prifhla, rezheta mu : „Sheljivà, stori nama, kar kolj te prófiva.” Jesuf je djal : „Kaj tedaj naj vama storim ?” Mati se je préd-nj vergla, in je sa besédo namést finóv prijéla, lepó ga prófi : „Naj sedetà naj ta dva moja finóva prezej sraven tebe v' tvojimu kraljestvu — jéden na desnízi, jéden na levízi.” Jesuf je vuzhénzama odgovoril : „Ne vésta, kaj profita. Samoreta is kelha piti, ki bom jes pil is njega?”

Ví vidite, jelite, ljubi moji ! mati in njéna finova so se s'he slo nad boshjim kraljestvam motíli. Posemliškim kraljestvam, so menili, bo boshje kraljestvo enako, v' kterih se s' perporózhbami in prošnjami zhaftítlive flushbe dobívajo. Sraven je mati, dobra dúsha, meníla, bogáta in imenítna naj bota finova, dosti frezhe sa-njo bo to. Ali Jesuf je drugázh vuzhil. Bol, kakor zhaft in bogástvo, pomorejo terplenje in nadloge k' pravi frézhi. Le kdor savolo dóbriga krishe in terplenje na-se vsame, bo povelizhan. Kdor terplénja grénki kelh stanóvítno piye, lé njemu se vénez v' nebesih pléde.

Slifhati unih deset vuzhénzov, kaj sta Jakob in Janes profila, so hudí nad njima. Jesuf jih vse préd-se poklizhe, rezhe jim : „Ví véste, ajdovski poglavníki, tí gosposdujejo, in njih velkíni, oni oblaštujejo. Né takó med vami. Kdor bi velik rad med vami bil, vafh flushabnik naj bo, in kdor bi prvi rad med vami bil, naj bo hlapez vsih vaf. Dokler, tudi sin zhloveka ni

prishel na svet, de bi se mu stréglo, ampak drugim potrézhi, in sa njih veliko svoje shivljenje v' odreshílo dat."

Koga ne gjíne ta Jesufova poníshnost, ta njegova ljubesen, ki je shivljenje sa ljudí is njé dal, in tudi sa nas dal? — Koga ne bo she lé misliti taziga kraljestva samaknílo, ki ni sledú v' njemu nè sapovdlívofti, nè ofhabnofti in file — v' ktirimu ljubesen in ponishnost kraljuje, drujiga nè? In pa kdo si ne bo persadjál natégniti se te Jesufove ljubesni in ponishnosti, ter kraljéshzhan biti tega Jesufoviga kraljestva, ki ga je postavlal?

Kakor préd vézhi dél ljudém, je bilo tudi vuzhénzam nekaj ofhabniga in nezhémerniga terdo v' ferze vrásheniga. Po poti enkrat jim je misel prishla: kdo njih de bi nar imenítisshi biti vtégnil. Prepirajo se gredé. Jesus, vse misli njih ferz so mu bile snane, jih kadar so domú prishli, vprasha: „Kaj ste se po poti prizhali?" Pa vsi so molzháli. Jesus séde, poklizal je vsih dvanajst vuzhénzov, rezhe jim: „Kdor is val se nar manjshiga sam sebe dela, tisti je nar vézhi." Nezhémerni vuzhénzi se ne dajo kmalo s'tem odgovoram odríniti. Blishej njega jih nekoliko stópi, uno po domazhe ga vprashajo: „Ref! ref! ktiri, ménish, is nas je v' boshjimu kraljestvu nar vézhi?" Jesus je púbizha saklizal, na rózhe vsel, in postavi ga med-nje, rekózh: „Gotovo vam povém! zhe se ne spreoberneté, in zhe ne boste

Drugi dél

Q

otrokom enaki; ví ne pojdete v' boshje kraljestvo. Kdor se bo kakor ta lé otrok ponishal, taki je v' boshjimu kraljestvu nar vézhi." Nad blagim ljubesnívim détetam, ktiro s'he nizh ne vé od napúha, lepshi bi nam Jusuť ne bil mogel pokasati, kako lepiga kaj je ponishnost. Po otrokovo, ki sam s'he ne vé, de je lep, bogat ali imeniten, bi tudi mí svojih preimézhkov ali raslózhtkov ne smeli véditi. Shé bi bili potlej ponishni iu ljubesnívi!

67. Jusuť in bogati mladénizh.

Na poti je enkrat Jusuť bogat, imeniten mladénizh frezhal. Kmalo je pertékel, s' koljénam je pred - nj pokléknil, rezhe mu: „Dóbri vuzheník! kaj dobriga naj storím, de sadobím vezhno shivlenje?"

Jusuť mu je odgovóril: „Kaj me dobriga imenujesh? Nihzher ni dober, ampak le Bog. Zhe pa bi v' shivlenje rad shel, sapovdi dershi."

Mladenizh vprafha: „Ktire pa?"

Jusuť odgovóri: „Snane so ti sapovdi. Ne vbijaj, ne vgánjaj nezhístosti, ne krádi. Ne prizhaj po krivimu, ne pozhénaj golfije. Spofhtuj ozheta in mater. Ljubi svojiga blishniga kakor sam sebe."

Mladenizh je odgovoril: „Vuzheník! vse to fim is mladiga storil. Zhesa mi s'he manjka?"

Jusuť ga je ljubó pogledal, in rezhe: „She ti manjka nezhéfar. Zhe bi rad po-

polnoma bil, idi in vse prodaj, kar imaš, in vbógim rasdaj — takó bošh v' nebesih saklád imel. Potlej pridi, in s' menojo bodi."

Mladénizh, to slíshavšhi, je bil shalofstén, klávern gre spred Jesusa. Bogat nam-rezh je bil, in imel je blagá in blagá.

Jesuf, ko ga vidi shalofsténiga iti, je vuzhenze sapóred pogledal, rezhe jim: „Gotovo vam povém: teshko je bogatimu priti v' nebeshko kraljestvo." Vuzhénzi se zhudijo nad Jesufovimi besedami, in né malo.

Pa Jesuf je she bol saterdil: „She enkrat, je djál, vam povém: teshko, teshko je tistim, ki v' dnarje savupanje stavijo, priti v' nebeshko kraljestvo. Préd, kakor taki bogatínz v' boshje kraljestvo, pojde velblód ali koméla fkosi shivánjkino vuhó."

She bol ostermé, djali so med seboj: „Zhe je taka, kdo bo svelízhan?" Jesuf jih pogleda, in rekel jim je: „Ljudém je to nemogózhe. Ali mogózhe vse je per Bógu."

Ljubi moji! Zhaštíti, jelite, in milovati tega mladénzha, vse kmalo se vam síli? Od mladiga si je boshjo voljo spolniti persadéval. V' mladénshkih nespremíshlenih létih mu vprashanje, de nekolj vézhiga: „Kaj naj storím, de bom svelízhan?" she po mislih hódí. In per komur odgóvora jíshe, lé on lohka nar boljshiga mu da. Kdo bi ga ne imel v' zhašti? Pa de is zhasniga blagá vezhi frézhó déla, kakor Jesufov vedni tovársh bití, kar mu ponuja; de so

mu slatá grúzhe ljubšhi od sakláda v'nebésih; de si ravnáti se po Jesufovimu svetu, in perstópiti v' popólnamost kaj ne more, komu se ne všmíli? V' zhemu ga torej posnemajte, v' zhemu nè, vam saj mende praviti ne bo treba?

Od te in une Jesufove besede pa s'he kaj v' misel vseti, bi ne vtegnílo biti odvézh.

Bog sam je le dober. Lé gol zhlovek, je bogati mladénezh ménil, de je Jesuf, in morebiti le po gospòsko kaj perkljanjávigá so bile te besede. Torej oponósi mu to Jesuf. In sraven je zhašt, ki mu jo mladénizh fkasuje, v' Boga le saobernil. Nikolj se nekómur ne perlisujmo, in zhe naš hvalijo, Bogú jo dajmo zhašt, njemu gre samimu.

Per Bógu lé je vse mogózhe. On všigadobrótni, je tudi všigamogózhen. Bog jih hozhe, in samore vse ljudí jih posvetíti in svelízhati. Koljki tróšht, kadar v' nápzhnost svetá pogledamo, in de noben zhlovek pomagati ne more! Koljki pergánjik, kadar nam dobrim biti teshko perhaja, in pa pobíti in klaverni hódimo! Koljka opórna zlo med zhašnimi potrebami, zhe jih, ktiri bi lohka pomògli, što in što nózhe pomagati, in kadar ljudí, ktiri bi radi pomagali, s'he to pést ne móre pomagati! Bog, on vé, in on hozhe pomagati.

Sapovdi ders'hi, ako hozhes' v' shivlenje iti, Nobeniga drugiga po-

ta ni v' nebéfa. Boshje sapovdi dershati, nobenih drugih dobrih dél ni. Vse drugo, kar so dobri ljudje she szér svunajniga postavili, vse posebne shège, vse poboshnosti ali andohti, so le potlej Bogú vshéz, zhe na boshje sapovdi bol in serdnéjsi dershati vnémajo.

68. Dobra mati svoje bolne hzherí.

Po svojih dobrótlihvi hójah Jesuf je noter do Tirskiga in Sidonskiga prishel. Na svétu tistikrat Tir in Sidon nar vézhi primórška mesta sta bila, in tudi po súhimu prezej svetá sta imela.

Nékhina Kanánka, ájdinja, pride zhes mejo. S' drugimi vred je tudi ona she od njega slifhala. Sa njim vpije, rezhe mu: „Gospod! tí Davidov sin! všmili se me! Moja hzhí je od hudiga duhá strafhno nagájana!”

Jesuf, vidijózh ji v' serze, je njé véro, lé on jo je vidil, na dan hotel potéginiti, in s' njó Israelze oframoshlíti. Na terdo poskúshnjo jo déne. Kar zherhe ji ne odgovorí.

Pa ni jénjala vpiti, in sa njim tèzhi. Tudi vuzhénzi se mu perblishajo, profili so ga, rekózh: „Odprávi jo, odprávi! smiraj povpije sa nami.” Je odgovoril: „(Do sih mál) sim le do sgublènih ováz Israelove hishe poslán.”

Mej tem ga shena dojde, k' nògami padla, molíla ga je, prófi ga: „ Pomagaj mi, Gospod!”

Táki so bili Israelzi, de so ajde vézhi dél le pšè imenováli. Jesuf, kmalo bomo slíshali, se je is modriga in ljubesniviga zil in kònta ravno te, pa nekoljko sheméhkšhi beséde, poslušil. Djal je, in kaj veljá, prijasno in ljubesnivo se je sraven namúsar: „Otrozi naj se préd najedó! Ne bilo bi práv otrokam kruha jemáti, in pfízhikam mértati.”

Shena odgovorí: „Kaj pak de, Gospod! pa tudi pod miso pfízhiki dobívajo drobtín, ki padajo gospodam is mise!”

Savpil je sdaj Jesuf: „O shena! velí, ka je tvoja véra. Savolo te besede se ti sgòdi, kar prófísh. Idi! Sgínil je od tvoje hzhére hudi duh!

Od síh mál je bila sdrava njé hzhí. Mati, ko je domú príshla, je dekléta résheniga najdla, in v' pósteli leshati krotkiga in pokójniga.

Ljubi moji! nad to dóbro materjo, in nad njenim vumétnim, milim odgóvoram imate veselje, jelite? In pa res pravi isgléd ta ajdinja je serzhniga savupanja v' Jesufa, isgléd shive ljubesni do hzhére, isgléd zhište poníshnosti, in molítvine stánovítnosti. Koga ne bo veselílo, de so tudi med ajdami take lé lepe dúshe? Kdo ne bo mólil sa-nje, in nè Bogá prósil, dati jim mílost, kakor jo je ti sheni, na dúshi in teléfu?

Pa she koga se ne bo tudi létu lè no-
vo sa vupanje do Boga prijelo, le
tako prijasno se nam pa le v' Jesusu per
ti perloshnosti rasodéne! Shé nè! nigdar ref
terd ne more on biti! Tudi kar odrèzhe,
je dobrota. — Kúshikam ne kráti gospodar is
mise drobtín, kako bo she Bog svojim otro-
kam kaj ref dobriga kratil?

69. Jesufov spremín.

Ljubi moji! kar bomo sdaš pravili, ka-
kor spomladánsko jutro, je mило in lepó.
Veliko veselja is te povésti bo imelo vashe
ferzé. Beríte jo tedaj s' polnimi misli!

Jesuf je svoje tri nar ljubshi vuzhénze
na skrivnim seboj vsel, Petra, Jakopa in
Janesa, in na visóko goro jih pelá. Kadar
so na verh prishli, je Jesuf molil, kar se
njegov obras na enkrat spremení. Sijal in
ves svétíl se je. V' svojemu velizhástvu se
jim je pokasal. Is njegoviga oblizhja je ka-
kor is sonza sijalo; kakor snég bélo in svet-
ló je njegovo oblazhílo: nobéden belíviz na
semlji bi ga ne bil mogel taziga napraviti.
In lej! dva mosha spreménjene podóbe v' ne-
beshki svetlòbi se perkasheta. Bila sta Mo-
ses in Elija. S' Jesusam, kako se bo v' Je-
rusalemu s' njim isfhlo, sta se pogovarjala.

Petra in una vuzhénza, pozhít so bili
lègli na tla, viditi Jesufa v' njegovimu veli-
zhástvu med tema svetima móshama, je strah

prepádel, vef svet strah. Vfi trije so samákneni fterméli. Peter pa, kadar je vidil, de mosha fpet Jesufa sapufhata, je Jesufu rekel: „Gospod! dobro je biti tukaj! Naj tri lope naredimò. Tebi èno, Mosefu eno, in Eliju eno!“ Sakaj vef sam is sebe je bil, sam ni prav védel, kaj govori.

Shè je Peter govoril, kar svetel oblák perplava, pa temnòtno v' prizho Jesusove svetlòbe lé fíja, in obsénzhil jih je. Mosef in Elija fta po obláku sgínila, in is oblaka se glaf oglaší: „Ta je moj preljubi fin, ki imam dopadajenje nad njim! Njega poslušajte.“ Vuzhénzi, flifhati ta glaf, se fhe bol vstra fhijo, na obras so popadali, in mólijo.

Jesuf potlej je k' njem fhel, prime jih, in prijasno jih ogovori: „Vftaníte, nikar se ne bójte!“ Vurnò ozhí odperfhi so okolj sebe pogledali. Pa Jesufa samiga v'njegovi navádni postavi, nikogar drugiga ne vidijo.

Is gore gredé jim je Jesuf rekel: „Nikomur ne pravite te perkasni, dokler fin zhloveka od smerti ne bo vftal.“ Ref vfi so molzhali, in nikomur, kar so vidili, fhe ne povedó. Pogovarjali pa so se med feboj, kaj de s'befedami od smerti vftati méni. Jesuf pa jih je spómnil, de je pífano: „Sin zhloveka bo velíko terpéti mogel, sanizhován in savershen od fvojiga polka pojde le fkosi terplenje v' fvoje velízháftvo.“

Od fih mál jim je to Jesuf vse fkosi terdil, in pogofto jim je djál: „V' ferze

si vtisnite te besede : „zhlovekovi sin bo ljudem isdan v' roke, in vmorili ga bodo. V' treh dneh pa bo spet od smerti vstal.“ To de tih besedi niso hotli rasvumeti, ostale sa sdaj terda skrivnost so jim she.

Ljubi moji ! prav slóhkama je vuzhénzam tù Jesusf skasal, de je boshji sin.

V' velizhastvu, kakorshino se Edínzu spodóbi nebesfkiga ozheta, se jim je perkasal, ves v' svetlòbi in prijétnosti. Mosef in Elija, v' ktirih drúshini se perkashe, sta prízhi, de je tisti, bila sraven njega, ktiriga so sakon ali postava in preróki osnaváli. Glas is nebéf ga je sinú imenoval, nad ktirim si nebesfki ozhe dopada, v' ktirimu kakor v' prezhistimu serkalu svoje popolnámosti vso podóbo sagléda. Vuzhénzam in nam kashe k' njemu ozhe : „Njega poslušajte!“ Ne bomo taziga nasvetvávza vbógali kalj?

Ta nebesfka perkásen je vuzhénze gji- nila, de she taki Jesusovi zhudeshi nè takó. S' lastnimi ozhmí so is njé vidili, kar so is zhudeshov skleníli le. Torej velíko lét potlej, malo pred svojo smertjo, pa preví- dil jo je, je sveti Peter v' svojimu listu shé djal : „Mí nismo svijashkih márnjov poberali, kadar smo vam mozh in prihod nashiga gospoda Jesusa Kristusa osnavovali, ampak gledavzi njegoviga boshjiga velizhast- va smo bili. Samí, ko smo per njemu na sveti gori bili, smo is nebéf slishali glas : „Ta je moj preljubi sin ! In to nam je zlo

une starshi preroshke napóvdi she bol poterdílo in rasjafnílo." V' komu ne bo ta sveta, resnizhna perpóved toljziga apostelna le she bol vére v' Jesufa poterdíla in oshivéla?

Pogléd, tako rekózh, v' nebesa da Jesuf svojim vuzhénzam tukaj.

Jelite, mí vsi bi radi kaj vezh od nebéš védili? Sasná nekoljko se nam jih tukaj. Shé more nebeshko svelizhanje kaj neisrezhèno lepiga biti! Vuzhénzi, tako rekózh le kápljo ga okúsevshi, so she vsi samákneni. Tukaj je dobro biti — de bi bilo sej vselej tako! — nobene druge misli nimajo, nè shélje. V' njih bo tedaj gotovo dobro prebivati — v' njih she le bomo prav domá. Shé bo veselje s' Jesufam in s' toljkimi dobrimi ljudmí biti. Mosef in Elija, she sdavnaj is semlje odvséta, sta se v' vidijózhi in raslózhi podobi perkasala. Takó se bomo s' vsemi dobrimi ljudmí, kar jih je kadaj na semlji shivélo, vidili, vse dobre ljudi, ki nam jih je smert pobrala, bomo sagledali. Kaj, Jesufa samiga v' njegovimu velizhastvu obras v' obras bomo gledali. She bo veselje! Vsi isvóljeni bodo spremenjeni, vsi v' neisrezhèni nebéshki lepóti. Le lep o svojemu spremínu je mogel biti Jesuf! Tudi bogabojézhi se bodo kakor svésde svetíli, in Jesuf kakor sonze med njimi. Starost in bolésen ne bo njih nebeshke lepóte nizh vezh gerbila, nizh vezh sazverkala. In vse to bo ve-

komaj. V' nebesih lé bo pravi dóm veselja, mirú in svelizhanja. Ne bo je nè sólse, nè sdíhleja, nè lózhbe, nè smerti!

Sa to je vuzhénzam Jesuf v'to velizhaftvo dal poglédati, de jih v' dóbrimu poterdi, de jih slasti na prihodno terplenje perpravla. Tudi mí, ljubi moji! okó vsdíg-nimo s' veseljam v' nebó, zhe velíko na svetu terpimò, zhe smo vezhkrat bolni, s' délni obkládani, od hudobnih ljudí preganjani, zhe smo kláverni in pobíti, ali zhe imamo s' nadlogami in skufhnjavami rasbòj. Terplenje tega sveta le malo zhafa terpí, in pa, she toljko naj ga bo, velizhaftva lé she ni vrédno, ki naf v' nebesih zhaka. —

Zhaf do svoje blishne smerti je she vfiga svešto Jesuf obernil, ne navelízha se vuzhíti in dobriga storíti. V' eno mèr se ga ljudí trume osípajo, ni jih bilo preglédati. Po poprèjshino, kadar je dvanajst apostelnov rasposlál, se tudi sdaj vidi permóran she dva in sedemdesét drugih vuzhénzov s' enakim poveljam na vse kraje po Israel-skimu poslati. Ozhitno snámenje, kakó se je slóves od njega rasfhíral, in kako je njegova zhloveshkiga svelizhanja napravba smiram bol okolj sebe segála!

70. Sgubléní fin.

Ljubi moji! ví véste, Jesuf je svoj boshji navuk nar raji v'lepih prílikah dajal.

Kar jih je krajšhij, ste jih še slifhali — kar jih je daljšhij, ki so zele povésti, jih bote sdaj slifhali sapóred! Te Jesufove prilike, tako lepo právlene, so slate resníze. Lepšhiga kaj bi se vam ne moglo dati! Sraven so takó priproste, tako po domázhe rezhéne, tako po ljudéh posnéte, de jih nobena vuzhena roka lepšhi smálati ne more. Kaj veljá, serzhno veselje bote imeli nad njimi. Kdo bi néki lepih povést ali istóriy rad ne poslušal! S' nar lépshjo in ljubesnívshjo sazhnímo!

„Nekdo je dva finóva imel. Mlaji fin mu rezhe: „Ozhe! moj délesh mi dajte, koljkor mi ga gré.” Rasdéljil premoshénje jima je ozhe. Nekaj dní potlej je mlaji fin vse pobral, in od dóma shel na dáljn kraj, in saveríshil, rasvujsdáno shivé, je vse premoshénje. Vse je bil pognál, kar v' tisti desheli huda lakota vstane. Tudi on je sazhél pomanjkanje terpeti. Shel je, in se nekakimu mestnizhánu tistiga kraja vnúdi. Na pristávo svinje past ga je poslal. Otrébki radi, ko so jih svinjé jédle, bi bili va, nj letéli, pa nihzher mu jih ne da. V' sé je shel, djál je: „Koljko mojiga ozheta najémnikov ima kruha zhes némozh — jes pa tukaj od lakote pogjínjam! Vsdvignil, k' ozhetu se bom vernil, porezhem jim! Ozhe! pregréshil sim se nad nebam in nad vami! Nevrédién sim, vash fin imenován biti, le kdo vashih najémnikov naj bom!” Na pot se je spravil, k' ozhetu se poverne. Od délezh ga še ozhe vgléda, ináko se mu je

storilo, na proti mu težhe, okljéne se ga in ga kufhne. Sin je sazhel: „Ozhe! gresñil fim v' nebo in v' vas! Vezh nifim vréden vash fin imenován biti!” Ozhe pa (ga ni puñtil isgovoriti), svojim flushábnikam rezhe: „Vurno pernesíte nar lepñhi oblazhílo, preblezíte ga; perñtan mu natakñíte, in obujte ga; po pítano téle idite, in kolíte ga, goñtíli se, in veselízo bomo obhajali. Sakaj, ta moj fin mi je bil mertev, pa oshivel je, sgublén je bil, pa najdel se je!”

Ljubi moji! she je lepa ta povéñt, per vsaki besedi, ko bi sraven kaj perñstaviti hotel, se more zhlovek kaj pokasíti bati! Komu ne bo shla k' serzu tega ozheta neisrezhéna dobrota do svershkañtiga finú, in komu, zhe pomíñli, ne bodo folsé v' ozhí stopíle, de she neskonzhno bol vñmílen je Bog do vslehnerniga gresñnika, ktiri se res spokorí! Zlo veselje ima nad gresñnikam, zhe se resñizhno poverne, ne odpushta mu lé! Kdo si ne bo persadjal, zhe je do sih mál enak bil sgublénimu, spázhenimu sínu, zhe je Boga sapustil, in v' pregreho sabréñil, tudi enaki biti spokorjénimu in najdenimu sínu!

Starji fin, kadar je brat priñhel, je bil ravno na polju. Domú gredé proti hiñhi je goñti flisñhal in pétje. Hlapzov eniga poklizhe, vprashta ga, kaj je? Je odgovoril: „Tvoj brat je nasaj priñhel, in tvoj ozhe, de so ga spet sdraviga dobili, so pi-

tano tële rekli saklati. " Starimu bratu se je pokísalo, in ni hotel v' hišho. On, ozhe, je tedaj is nié prišel, prijasno ga prófi. Sin pa je ozhetu odgovoril: „Vite! toľko lét vam she delam, nikolj nobeniga vašhiga povelja nisim prelòmil, pa, bošh! shè kosléta mi niste nikolj dali, de bi se s' prijatli pogóstil. Pa kadar se je ta vašh sin pertépel, ki je ves svoj délesh s' vlazhúgami pogual, mu pitano tële klati velévate." Ozhe mu je djal: „Sin! tí si védno per meni, in vse moje je tvoje. Gofíti in veseljíti pa se je treba, de tvoj brat she shiví, ko smo meníli, de je mertev, in de se je sjubléniz spet najdel!"

Ljubi moji! she se ne moremo timu, nigdar ozhetovih sapóved prelómívshu sinu enako hvaliti, de bi tudi mí sapóved ozheta v' nebesih ne bili nikolj prelómíli! Samí smo odpushtanja potrebni, in vonder ravno taki terdi in samerlívi smo, zhe se nam našhi blishni v' zhemu pregreshé. V' takih rezhéh se nè ravnáti po temu sinu, ktiri na svojo pokorshino púhaje tako gerdó in oshábno s' bratam déla. Mili in všmileni bomo raji, kakorshin je ta ozhe bil, in pa nè lé, ampak kakorshin je našh ozhe v' nebesih!

71: Milostlivi Samarjàn.

En písmej je bil k' Jesusu prišel, in ga vprašha: „Vuzheník! kaj naj storím, de bom vezhno shivlenje doségel?"

Jesuf je djal: „Kaj je v' postavi pisa-
no? kako berešh?”

Je odgovoril: „Ljubi gosпода, svojiga
Boga, is zeliga svojiga serza, is zele svoje
dušhe, is vse svoje mozhi in is vse svoje
pameti: svojiga blishniga pa, kakor sam
sebe.”

Jesuf rezhe: „Prav si odgovoril. Stori
to, in bošh shivel.”

Písmej pa se hozhe vuzhèniga delati,
ktiri gre terdo do konza vsaki rezhi, vpra-
shal ga je: „Kdo pa je moj blishni?”

„Jesuf perpoveduje: „Nekdo je hodil
is Jerusalema v' Jeriho. Po pot je v' televá-
je sadel. Ga obropajo, s' ránami pokrijejo,
in popusté ga na pol mertviga, in so shli.
Pergodí se pa, de duhoven gre po ti poti.
Videvšhi ga, gre memo. Levit, ko je na
tisti kraj prishel, in ga videl, je ravno ta-
ko memo shel. Popótnimu Samarjanu pa,
ko je do njega prishel, ko ga vidi, se je
vsmilil. K' njemu je stopil, in mu rane
obéshe, olja in vina mu je v' njé vljíl, in
posadivšhi ga na svoje shivinzhé ga pelá
v' gostínizo, in ga je oskerbel. Drugi dan,
gredé, je dva dnarja islékel, in davšhi jih
gostínzharju, mu rezhe: „Strési mu! kar
vézh mine, ti bom nasaj gredé plazhal.”

„Kdo tih treh, ménish, je djal Jesuf,
se je pad med televáje páds himu blishniga
skasal?”

Písmej je odgovoril: „On, ktiri mu je
milost skasal.”

„Jesuf rezhe: „Idi, in tako stori.”

Ljubi moji ! lepo pokashe Jesus s' to povéstjo : Kaj je blishniga ljubesen. Ta Samarján je bil dobrotliviga, všmileniga serza, in to tudi do prujiga zhloveka ; in pa she druge vere, in roják naróda je bil, kteriga so zhmèrno Israelzi sovrashili. On ni lé míloval, v'djanju je všmilenje skasal. Vfiga se je vával, zhasa in slége, ne bojí se nè truda nè vtrófkov, de mu v' nesfrézhi pomagaga. Kaj, zlo shivlenja se je vával ; sakaj na takimu nevarnimu kraju se ni bilo prida mudíti. Kar je mogel, je sa - nj storil, tudi na prihodno skerbí sa - nj, do konza mu je pomagal. Komur je tedaj vezh sa zhloveško frézho, kakor sa slégo in sa dnarje, kakor sa blago in shivlenje, in kdor to v'djanju nad ljudmí pokashe, ki se s'njim sadévajo, in njegove pomózhi potrebujejo, lé on ima pravo ljubesen do blishniga, she tako ptuji naj bodo szer.

S' to povéstjo náš v' drugizh Jesus vu-zhí : Kako lepiga kaj je blishniga ljubesen. Le samí se vprashajte, ví moji ljubi ! koga bol zhiflati in ljubiti ste persíleni, duhovniga, desiravno je bil zhashtitliviga, ad samiga Boga postavleniga stanú, ali pa všmileniga Samarjana ? Jest vém, pravi odgovor vam je na misli. Vite tedaj, blishniga ljubesen dela zlo krivovérza ljubesniviga in zhashtitliviga, de provovernih ljudi duhovniga tako nè, zhe všmilenja nima. Shé lastno serze nam to pové, in Jesus nam jo poterdi. Kakó bi nam bil neki szer krivovérza všmilenje v' isgléd

mogel dajati, in reži : De naj grémo, in po njegovo storimò?

72. Nevsmileni flushabnik vsmile- niga kralja.

V' nebeskemu kraljestvu je ravno taka, kakor per kralju, ktiri s' svojimi hlapzi pobotuje. Kadar je rajtati sazhél, mu dolshníka perpelajo, ki mu je bil deset jésarov taléntov dólshen. (Shé en talént je okoli dva in trideset jésarov goldinarjov snéfil). Ker ni imel s' zhem dolgá plazhati, je gospod njega, njegovo sheno in njegove otroke, in kar je imel, prodati, in se isplazhati rekel. Hlapez pa je pred gosпода padel, milo ga prósi: „Poterpi s' meno! vse ti bom poplazhal.“ Gospod se ga je vsmilil, ispuští ga, in ves dolg mu je néhal.

Vun gredé ta hlapez najde eniga svojih f-hlapzov, ktiri mu je dólshen bil sto desetákov, in sgrabivši ga, ga dávi, rekózh: „Plazhaj mi, kar si dólshen!“ S-hlapez je preden padel, in milo ga prósi, rekózh: „Poterpi s' mano! in vse ti bom poplazhal.“ On pa ni hotel, ampak shel je, in v' jé-zho ga vershe, dokler dolgá ne bo splazhal.

Drugi f-hlapzi, to viditi, so bili grošno rassháleni. K' svojimu gospodu, h' kralju, gredó, in povedó mu vse, kar se je sgodilo. Kmaló poshle gospod po-nj, rekel mu je: „Hudóbní hlapez! Ves tvoj dolg sim ti ne-

Drugi del

R

hal, ker si me profil. Bi ne bil tudi ti toljko pravize imeti smel, de bi se bil svojiga f. hlapza vsmilil, kakor sim jes tebe?" In kralj se je raserdil, in trinogam, dokler ne bo vfiga poplazhal, ga isda.

Ljubi moji! kdo se ne zhudi ti ref kraljevi obnoshi tega dobriga gospoda! le sa odlég ga je hlapez profil, in ves strasni dolg mu je nehal! Pa lastno serze tudi vsakimu porezhe, de se je prav sgodilo timu nevsmilenimu, pohljnenimu hlapzu, ki je taki terd bil per toljki milosti svojiga kralja! Torej pomnimo si Jesufove besede, ki jih je perdjal h' ti povésti:

„Tako bo moj nebeski ozhe vsakimu vas storil, zhe vsaki svojimu bratu is serza ne odpustite.“

73. Nesvésti gospodárnik.

Bogat mosh je gospodárnika imel. Satóshen mu je, de mu sapravla. Po nj je poslal, rezhe mu: „Kaj slishim od tebe? daj odgovor od svojiga gospodarstva! sakaj nizh vezh po sih mal ne bo sh mogel gospodariti.“ Gospodárnik premishluje, in je sam per sebi djál: „Kaj bom pozhél, ker mi moj gospod gospodarstvo odjemle? Kopati ne snám! Berázhiti me je sham! Pa na misel mi pride, kaj bom storil, de me k' hifhi vsamejo, kadar sim odstavlén.“ Sa enimu drugimu poshila po gospodove dolshnike, in

rekel je prvemu: „Koliko si dolshan mojemu gospodu?“ Je djal: „Sto šodov olja.“ Gospodárnik mu rezhe: „Ná svoje dolshno písmo, le beršh sédi in sapíšhi pedeset.“ Potlej rezhe drugimu: „Tí pa, koliko si dolshan?“ Je djal: „Sto kòrzov shita.“ Mu rezhe: „Ná svoje dolshno písmo, in sapíšhi ofemdeset.“ (Ravno tako je vřim drugim narédil). Kadar je nesvestiga gospodárnika gospod to svédel, se ni mogel sderšati (deřiravno ga je ta nesvestòba boléla) de bi ne bil hvalil gospodarnika, de jo je prekánjeno šaj svil.

Pokasati s' to priliko hotel je Jesus, de so posvétni ljudjé per zhásnih rezhéh škosi modrejřhi in previdniřhi, kakor otrozi ljužhi, ali bogabojézhi ljudjé, per vezhnih rezhéh. Svédnost tega gospodárnika posnemajmo, nè nesvestòbe. Torej perdjál je řhe Jesus: „Tudi jes vam povém, priiatle si delajte s' blagam, ki ga je toľjka golřija, de vař, kadar vmerjete, v' vezhne prebiválřha vsamejo.“

Po temu bodimo torej timu gospodárniku enaki, de nam bo, kakor njemu, prihódno v' miřli, in de zhařa in perlóřhnořti ne ispuřtimò, dokler jo in ga imamo. Lé nekòľjko zhařa nam je blagó isrozhéno. Le gospodárniki tako rekòzh řmo, nè lařřinarji. Kar ga ľjudém v' prid ne oberremo, je sguba sa nař. Le kar ga vbogim damo, ga je otétiga. Šraven je řhe to, de niřmo nobene nesvestòbe krívi, zhe kaj vbogim řvojiga

blaga damo, ampak sa kar je dano, ga s'he lé obernemo.

De bi pa sej nihzher ne ménil, nesvestòbo hvali Jesuf, gre Jesuf in poverh svestòbo nalašh s'he saterdi. Djal je s'he: „Kdor je svest v' malimu, je svest tudi v' vélkimu. Kdor je v' malimu nesvest, je tudi v' vélkimu nesvést. Toraj, zhe s'he s' golfívim zhasnim blagam nesvestó ravnáte, kdo vam bo resnizhniga, nebesfhkiga savupoval? In zhe s' ptujim — na sveste roke danim — prav ne ravnáte, kdo vam bo vahiga isrozhoval?

Kdor na semlji boshje mánji daróve shé ljudém h' pridu obrazha, vézhi in vézhi mu bo Bog dajal. Kdor minjlívo blagó, ki ni njegovo, ki mu je le nekaj zhasa isrozhèno, svesto gospodári, bo na unimu svetu do lastniga prišhel, bo svoj vézhni délesh doségel.

74. Farisej in zéštnar.

Nektirim, ktiri so si veliko domishlovali, samí sebe pravizhne delali, in druge sanizhováli, je to le priliko Jesuf povedal:

„Dva sta fhla v' tempel molit. Eden Farisej, eden zéštnar ali zolnar. Farisej se v' tempel sprédej vstópi, in molil je sam per sebi: „Sahvalim te Bog, de nisim, kakorshini so drugi ljudjé, rasbójniki, golúfi, préshefhtniki, ali pa tudi kakor ta zéštnar

lè. Dvakrat v' tédnu se póstim, in opravlam desetino od vřiga, kar imam." Zestnar je od délezh obřtal, in řhe ozhi proti nebu ři ne vupa povřdigniti; ampak na perři je terkal, rekózh: „O Bog! bodi milostiv meni gréřhniku!"

„Povém vam, je perřtavil Ĺesuf, ta je opravřzhen domu řhel, un nè (njemu řo bili grehi odpuřhèni, unimu nè). Sakaj, kdor ře řam povikřhuje, bo ponishan, in kdor ře řam ponishuje, bo povikřhan."

V' ti povéřti, tako rekózh, Ĺesuf dva rasgledála ali serkala pred nař derřhi.

Ořhabni Farisej miřli, de on řam je le dober řs vřiga zhlovesřhkiga řpòla, ker ni ravno prav tiřtiř gerdiř pregréř vgánjal — to de le řs perlóřhnořti pomanřkanja morebíti nè — in ker je řemtertje kaj malo dobriga řtoril. Svojih řeř velikiř pregréř — de je bil veř v' napúhu, de je prevřétno druge poguboval, de ře je v' lřudiř svřral in vře boljřhi od řebe řanizhoval, bořh! de bi bil kaj tega preglédal. Bořh, de bi mu kaj řamujèniga dobriga na miřel priřhlo, pořtavim, de vbóřhzu le vřnarja ne da. Zlo Bogú ře podpré, in mu řhègize, ki jih je terdil, řhtéje, kàko péřt křmne v' létno desetino, ki je opravlati řhe řapovédano ni bilo, in ménì, dové kaki dolřhnřk mu je Bog. Koga ne persdigne ta napuh?

Ponishni zestnar nařproti ře majhin řdí řam řebi, de ře mu nihzher nè mánji, in miřli de ře mu kakor drugim lřu-

dém fhe v' tempel stopiti ne spodóbi; sakaj nè v' drugih ljudi napakah, v' svojih je ozhi imel. Zherhnil ni od dobriga, kar ga ima nad sabo, s' nobeno besedo ne spómní poníshnosti, ki je ves v' nji, nè klánja, nè svojiga savupanja v' Boga; ampak kar mu fhe dobriga manjka, mu le po misti hódí. Lih toljko de ves pred Bogam ne sprahení! — nobeniga plazhíla si ne svojí, po vsmílenju le sdihuje. Koga ne gjíne taka poníshnost? V' ktirimu tih dveh rasgledálov se vglédamo sebe?

75. Bogatínz; dva sínóva; figovo drevó.

Bogatínz je bil na polju velíko perdé-lal. „Sam per sebi je tedaj rekel: „Kaj zhem pozhéti? Sej fhe prostóra nimam perdélikov posprávití. Pa le tiho — tako bom narédil! Skedne poderel in vézhi bom postavil, in ves perdélik, in kar sim préd premogel, bom va - nje pospravil. In potlej porézhem svoji dúshi: Vidišh, moja dúsha, veliko imash salóge na dáljne léta. Torej pozhivaj, jéj, pí, in postrésí si.“ Tóde Bog mu je rekel: „Shamlá! nozój bo dúsha ístérjana is tebe. In kar si nakopízhil, zhigavo bo?“

H' ti príliki je Jesuf lé fhe perstavil: „Taka je lé, kadar kdo lé sa - se sakláde ali

shaze napravla, pa per Bógu ni bogat." In ménim de, s' zelo pridgo bi se ne dalo vezh povédati, kakor je Jesuf s' timi malimi, pa resnimi besédami. De bi jih sa naš sej saštónj govoril ne bil!

Nekdo je dva sinova imel. Gré k' enimu in mu rezhe: "Sin! V' moj nógrad delat idi danfi." Pa odgovoril je: „Nozhem." To de skafal se je, in vonder le gre. Ozhe gre tudi k' drugimu sinu, in mu ravno to rezhe. Je djal: „Kmalo, kmalo!" pa vonder ni shel. „Ktiri teh dveh, je vprashal Jesuf, je ozhetovo voljo spolnil?" To se vé, prvi, so djali poslušhavzi.

Lépo to príliko je na Fariseje Jesuf obernal. Mí jo na - se! Prvi fin je sarévknil ozhetu. Bogú ali Jesusu táko naredíti bi bilo grosa zhloveka. Pa drugi fin, ki je prijasno ozhetu odgovoril, je bil vonder le nápzhníshi. Njemu enaki so ljudjé, ktiri vsaki dan pravijo: „Tvoja volja, Gospod, se sgòdi!" in je vonder ne storé. Boga torej in Jesufa s' besedo sposnati, pa s' djanjam satájvati, hudo je to, hudo, hudo.

Nekdo je bil figovo dervó v' nógrad sadil. Je hodil, in jíshe sadú na njemu, in ni ga najdel. Rekel tedaj je nógradniku: „Glej! she tri léta hodim sadú jískat na timu drevésu, pa nikolj nizh ne najdem! Posékaj ga. Zhimú bo prostor jemál?" Nógradnik mu rezhe: „Gospod! pútti ga she létosi. Okòpal ga bom in pognóžil mu. Morebíti de bo vonder obródil.

Zhe do tistih mál nizh rodí, potlej ti ga rezhešh posekati!”

Nógradov gospodar je nebesški ozhe; nógradnik boshji sin; figovo dervo je zhlovek. Bog naš je na svet djál, de bi sad imeli. Kristuf je profhnjázh sa naš per ozhetu, in si vse persadéne, de bi s' vsimi lepimi krepósti bogatéli. Pa, zhe vse nad nami nizh ne sdá, Jesuf, on sam, bo potlej pervóljil, de naj se nam sgodí, kakor se je neródovítnimu figovimu drevésu. Pa, jelite, ljubi moji! nozhemo si, zhaš samújaje, ki nam ga poboljšhati se Bog daja, táke nakopaváti!

76. Talènti.

Néksšin shlahtni gospod je kraljestvo prejémat shel v' daljno deshélo. Prédén gre, je she vsm svojim slushabnikom k' sebi rekel, in jim premoshènje isrozhí — jenimu pet talèntov, jenimu dva in spet jenimu jeniga — vsakimu po njegovi mòzhi. „Pre-metovájte jih, je djál, dokler me ne bo.” In kmalo potlej je odrínil.

Pet talentov prejévshi gre, in je kup-zhoval, in pet drugih perkupzhuje. Tudi on, ki je dva prejél, je dva druga perdó-bil. Prejéviz pa eniga gre, in terdó s- hra-nit gospodov dnar, ga je v' tla sakòpal.

Gospod je kraljestvo prejél, in nasaj pride zhes dolgo zhasa. Hlapze, ki jim je

bil dnar savupal, je kmalo poklizal, vidil bo, koliko vsaki je s' pridam in svestobo perdóbil.

Nar prvi pride pètih talentov prejeviz, in petéro drugih perneše, rekózh: „Gospod! pet talentov si mi isrózhil. Lej, pet drugih sim perdóbil.” Gospod mu rezhe: „Prav je, tí dóbri in svesti flushabnik! Ker si per malimu svest bil, te hozhem djati zhes velíko. Idi k' veselju svojiga Gospoda, oblast zhes defét mést bos'h imel, tam v' mojemu kraljestvu.”

Po tim pride tisti, ki je bil dva talenta prejel, rekózh: „Gospod! meni si bil dva talenta dal. Glej! dva druga sim s' njima perdobil.” Gospod mu rezhe: „Prav! tudi tí si svest in dober flushabnik. Ker si bil per malimu svest, te hozhem djati zhes velíko. Tudi tí pojdi k' veselju svojiga Gospoda, zhes pét mést bos'h.”

Sadnizh pride tudi un, ki je bil en talent prejel. „Gospod! ná ga talent! je djal, v' rúti terdo sim ga hranil savítiga. Ojster gospod si, vém, jemles'h, kar nifi polóshil, shéti hozhes'h, kar nifi s'jal. Torej bal sim se te, shel sim in v' tla sakopal tvoj talent. Ná ga, svoj talent!”

Gospod mu rezhe: „Tí léni in hudóbní blapez! Po tvojih besedah te sódim. Vedel si, de sim terd zhlovek, de shanjem, kar nifim s'jal, de jemlem, kar nifim polóshil. Sakaj tedaj nifi s' obréštjo mojiga dnarja menjívtam nalóshil, de bi bil prishevs'hi s' dobizhkan jes svójs'hino prejel?” In re-

kel je sraven stojézhim : „ Vsamíte mu talént, in ga unimu dajte, ki jih ima desét. Dokler, vsakimu, je djal, ktiri ima, bo fhe vezh dániga, zhes némozh boz imel. Kdor pa nima, mu bo fhe, kar ima, odvsetiga. Maloprídniga hlapza pa pahníte, je djal, v' nar sadníshi in temnéjshi kót jézhe, kjer naj túli in s' sobmí fhkriple. ”

Ljubi moji! lohko vganíli botev te lepe prílike poméno.

Shlahtni Gospod, ktiri je prejemát fhel daljno kraljestvo, je Kristuf, ki je semljo sapustívfshi v' nebesfko velizhaftvo fhel. Hlapzi ali slushabniki so njegovi véрни. Talénti so dúfhine in teléfné mozhi, so váshnost, premoshénje, zhas, in slásti resnize in dúfhini daróvi, ktire jim Kristuf, ktiri va- nj vérjejo, delji. Gospodov príhòd in s' hlapzmi pobòt je sódni dan, ki bo Jesus spet prishel. Shtrafa in plazhílo poménita pekel in nebésa. Kdor ima na timu fvetu sveto, Bogú ljubo voljo, in se po nji ravná, v' fhe toliko napótlejov naj na timu fvetu sadéva, in fhe tako britko naj dé to zhloveku, na unimu fvetu bo njegova pridna in dobra volja popolnoma obveljala. Vsa- kimu, ktiri ima, pravi Jesus, bo fhe vezh dániga in obilno bo imel. ” Kdor pa nima take dobre, fвете volje, mu je bo fhe to bude, kar mu je na timu fvetu obveljá, na unimu spodletélo; fhkripal s' sobmí bo, kakor hudodélnik v' jézhi, ki se ves pénji, pa ganíti se ne more. „ Kdor nima, pravi Je-

suf, mu bo s'he to, kar ima, odvsétiga." Ta prilika nam tedaj lepó kashe, kaj je kristianova dolshnóšt. Od Boga prejémane darove svesto obrazhati, de pojde enkrat v' boshjo zhašt, to je njegova dolshnóšt.

Lepí navuki, ki jih ima sa naš ta prilika v' sebi, so lohki lé:

Sposnaj, de so Gospodovi darovi vsi tvoji taléti. Ne napihuj se, zhe imash veliko daróv, in nikar manj prejevših ne sanizbuj. Ne podère naj se ti serze, zhe imash malo daróv, in ktiri so jih vezh prejéli, jim ne bodi nevoshliv. Veliko talentov imeti s'he ni nobena zhašt; malo talentov imeti nobena nezhašt. Gospodovi so vsi, njemu gre zhašt. Lepó ali hudó talente obrazhati je le tvoja rézh, in le to te zhašči ali ogerdi.

Prav obrazhaj svoje talente! Pet talentov prejevših hlapez je pet drugih perdóbil; dva talenta prejevših hlapez dva druga. Oba sta shvalo dobrih in svestih hlapzov doségla. Vite! koljkorfhini prejéti darovi, toljkorfhine morejo tudi dobre déla po njih bitti. Naj bi bil pét talentov prejevših hlapez le shtiri, in eniga prejevših hlapez le eniga perdobil, ktiri, kaj ménite, bi bil dvézh shvalo od gospoda doségel? — Zhe imash tedaj veliko, in velike daróve, imash tudi dolshnost, veliko in po veliko dobriga delati. Zhe jih imash malo, s'temi koljkor toljkimi stori po premóshnosti dobriga, in bogato obdarováni hlapez in tí, oba enako veljálata per Bógu.

V' misli ti bodi posledni pobòt, de se bosh k' pridu in svestòbi pergánjal, in de se nemárnosti in nesvestòbe obvárjesh. Vsi enkrat bomo s' Bogam pobotováli, in pobótni dan, she tako dolgo najga ni, bo le gotovo prishel. Lepo se bo prid in svestòba povernila. Perdobliviz pètih talentov bo dján zhes desèt mést, perdobliviz dveh talentov zhes pèt mést. Bol ko je trud koga in volja na timu svetú dobra, bol bo tam obveljala, vézhi bo povrazhilo. Nesvestòba in sanikarnost, lenòba, postopánje, in posédanje bo oistro shtrafováno. Jék bo in réva! Isgovor: „Pa tako malo tim le talentov doségel!“ ne bo nizh enkrat pomagal. Bog je vse modróstlivo, in vsakimu toliko vdéljal, kolikor je premérel, de je prav — in terda pa pravizhna je bila léniga hlapza obfódba, ktiri od togòte, de si toliko kakor drugi perdobiti ne vupa, zlo nizh ni perdobil, in je she révkal v' Gospóda.

77. Délavzi v' nógradu.

Israelzi so si veliko domishloyali, de se jim je bil Bog od njega dní sposnati in zhasíti dal, in de jim je Mesija obétal. Stotorej so samérili, de je v' poslédnih zhasih Bog tudi druge naróde v' sé vérvovat poklizal, in de bi ti tudi boshje toljke obljuje bili deléshni. S' lépo priliko, ki jo bomo sdaj pravili, jim je Jesus prav ozhitno po-

kasal: kako krivizhna in nevsmljena je ta njih oshabnost, in de Bog tudi per ti rézhi po zhisti dobróti ravná, in po goli pravizi.

Gospodár, je djal Jësuf, je sa svítam shel délavzov v' svoj nógrad najét. Sgovorí se s' njimi, dati jim po desetízi dníne, in jih je v' nógrad poslal. Tri ure potlej je shel spet, in vidi she druge na tergu posédati, rezhe jim: „She ví pojte v' moj nógrad, in dal vam bom, kar bo prav.” Gredó. Opoldne, in ob treh popoldne gre spet, in je ravno tako storil. Eno uro pred sónzhnim sahódam pride she enkrat, she jih je najdel, rezhe jim: „Kaj létu postópate ves ljubi dan?” Odgovorili so mu: „Nihzher nas ne naprósi.” Jim rezhe: „She ví pojte v' moj nógrad!”

Kadar se je nozh délala, je nógradov gospodár svojimu nógradniku rékel: „Poklízhi délavze, in jih plazhaj. Per sadnih sazхни, in sapóred do pervih plazhuj.” Tisti tedaj, ktiri so eno uro pred mrákam na délo bili shli, so nar prvi na versti, in so po desetízi (in torej zélo dníno) prejeli. Kadar je versta do pervih prishla, so mislili: „Zhesfh! mí bomo vézh dobili.” Pa vsaki svojo isgovorjéno desetízo je préjél. Jemlé jo so godernjáli nad gospodarjam, rekó mu: „Ti perkónzhniki so eno uro lé délali, in nam jih permérjash, ki smo tésho in vrozhíno zeliga dnéva obzhutili!” Pa gospodár (tistimu, ki je v' iménu vsfh govoril) mu rezhe: „Priatelj! ne délam ti krivize. Se

nisi sa desetizo s' mano pogódi? Vsami, kar ti gre, in idi. Pa tudi tim lé sadnim hozhem toľjko kakor tebi dati. Alj nimam oblasti storiti s' svojim, kar hozhem? Se sa to hudujesh, de fim dober?"

Defiravno Israelze sosebno ta prilika sadéva, pa ravno toľjko navuka ima tudi sa naf.

Po gospodarjovo, ktiri délavzov v' nógrad najéma, klizhe tudi naf Bog na lepó in veliko opravílo, pobóljshovat se sebe in druge. Sakaj, to je, ljudjé nismo na semlji, de bi ze le dní postopáli. Vse — boshje dobróte in stvarí, vsakdánje posemliske sgódbé, evangelijski glaf, is vestí notrajni boshji glaf — vse vse naf klizhe in perganja na to opravílo. O ljubi moji! tudi to lé berózh flishite ta kliz. Ne satisfkujte mu vshef! Isgóvora: „Nihzher naf ni klizal!“ ne bóte imeli enkrat.

Nograd naj nam bo vsih tístih opzheftva ali gmajne, ktiri resnizhno v' Kristusa vérjejo, ali prave Kristusove zerkve podóba. Po nógradovo, ki je pridno obdelován, ki vse polno shlahtniga grosdja po njemu vesí, gre tudi zerkvi biti polni lepi-ga sadú. De je lé v' njéj kdo, to mu she nobeniga vupanja do svelizhanja ne da. Bil tístih kdo, ki jih je gospodár naprósil, naj bi bil le v' nógradu, pa délal naj bi ne bil — bi bil kaj plazhíla doségel?

Rásni zhasi, ob ktirih je gospodar délavze najémal, so rásne perlétnosti podóba. Lepa rudézhkasta sárja postavim je

otróšhtva podóba. Posnéji dopoldánshine ure poménijo léta mladénzhov. Prav obrazhajte jutro svojiga shivlenja — ví ne véste, zhe bote moshóv opóldne ali mrak five stárosti doshiveli.

Véz her je konez shivlenja. Shé se vtrúdeni najémnik obveseljí, ki ga je déla tésha in sagátna vrozhína zeli dan tárla, kadar vezhérniza na nebó pertrepézhe in vezhérní hlad perpiblá, on pa si je oddihnil in dníno prejéma! Ravno takó je zhlovek vesel, ktiri je bil neprenéhama lepiga shivlénja, kadar se ga konez perblishuje. De bi sej svojiga shivlénja dan mí tudi takó dobro konzhalí! Tudi vézher shivlénja bo ravno taki lep in vesel.

78. Nesvésti nógradniki.

Israeloviga polka spázhnost, ktirimu je Bog Moséa, Elija in druge preroke poshílal, in póllednizh poslál svojiga lastniga sínú, pa ki je sa vse te dobróte nehvaléshen bil, je lepó in do shiviga v'ti lé príliki Jesus popísal:

Shé drugo príliko poslúshajte, je djál. Nékshin gospodár je bil nógrad sasá-dil, ogradí ga s' plótam, iskóple tlazhívnizo, postavil je zhuvájshnizo, in nógradnikov je va-nj poslál, in shel na daljne deshele, in dolgo ga ni bilo. Kadar se pa zhaš tergátve perblisha, je do nógradnikov hlapza po per-

délka poslal. Pa sgrabli, otókli in prasniga so odgnali. Poshle drugiga hlapza. Pa tudi tega so topli, s' kámenjam v' glavo pobili, in ko so vse pozhéli s' njim, so prasniga odpravili. Shé tréziga hlapza jim poshle. Is nógrada ga sberzajo, in oránili in konzhali so ga sadnizh. She drugih in vézh jih poshle, pa ravno táko jim storé. Nekaj so jih tergali, nekaj vbili. Djal tedaj je nógradov gospodár: „Kaj mi je storíti?“ Si nú edíniga je imel, ki ga je perferzhno ljubil. „Svojiga ljubiga finú naj jim poshlem, je djal. Mojiga finú sej bodo spoštovali!“ Poshle ga. Nógradniki ga vglédavshi so djali med seboj: „Vérbizh je ta! dajmo, vmorímo ga! in njegova vérbshina bo naša.“ Kar sgrabili, in is nógrada so ga islékli, in vbijejo ga.”

Pomenítuv te povésti je Jesus, ob kratkim povédal. Fariseje in písmenje, ktirim jo pravi, je vprashal: „Kadar gospodar nógrada pride, kaj ménite, kaj bo storil tim nógradnikom?“ Po nevédama svojo lastno obsódbo so isrekli, odgovoré mu: „Konzhal bo te hudodélnike, in nógrad bo drugim nógradnikom ispuštil, ktiri mu bodo perdélik o pravimu zhasu opravljali.“ Jesus jih je s' mílo ojstróštjo pogledal, rezhe jim: „Povém vam tedaj: Boshje kraljestvo se vam bo odvselo, in naródu dalo, ki bo sad sadeloval.“ Duhovni in písmenji, she jih je v' shivo sbódlá ta beseda, so djali: „Tega pa nè!“ Vite! konza tih nógradnikov se boje — pa drugázh ravhati, tega jim ni v' misli!

Ljubi moji! koga ne gíjne boshja do-
brota in persaneſlívost, ki je tako
ljubesnivo v' podóbi tega goſpodarja
popíſana! In komú ni nad Israelzov termo
in terdovrátnostjo britkó, ki jih nó-
gradniki poménijo! To de nefrézha, kti-
ro jim Jeſuf préd pové, jih je pa na tanj-
ko tudi ſajéla. Mí ſmo tiſtiga naróda, ki
je sdaj boshje kraljeſtvo per njemu. De bi
naſ pa ſhe Bog s' toľko dobroto k' dobrimu
ne omajal, ki je ſtoril, kar je mogel, in
zhigar hlapzi — Moſef, preroki in apoſtel-
ni — ſo nam tudi poſláni! Pa nè, ko bi
tudi mí ſhe njegoviga ſinú ne ſpoſhtova-
li — pa nè, ko bi tudi v' naſ Jeſuſov
boshji navuk ſadú ne ſadelával? — Jeli-
te, ví ljubi! is ſerza zhemò rèzhi: „Te-
ga nè!“ in nefrezha Israelfkiga polka ſe
naſ bo ſhe od déležh ogníla.

79. Kraljéva ſhenitnína.

„V' nebeſhkimu kraljeſtvu ſe godí, ka-
kor ſe per kralju, ktiri ſvojiga ſinú ſheni-
tuv obhaja. Svojih ſluſhabnikov je po pová-
blene ſváte raſpoſlal. Pa nozhejo priti.
Drujih ſluſhabnikov poſhle, rezhe jim :
„Povejte ſvátam v' mojemu iménu: lejte!
goſti ſo perpravlene, vòli in pitana ſhivína
je ſaklána, vſe je perpravleno, le berſh
k' ſhenitníni!“ Pa ni jim bilo mar, ampak
vſaki po ſvojimu ſo ſhli, eden po ſvoji
kmetiji, eden po ſvoji kupzhiji. Njih drugi

so flushabnike sgrabili, oframoshlujejo in pobijejo jih. Kralj, to svéditi, se rasferdí, svojim vojskam rezhe iti, in vbijávze konzhati, njih mesto pa poshgati.

Potlej rezhe kralj svojim flushabnikom: „Gostí szer so perpravlene, to de povábleni jih niso bili vredni. Torej po raspotjih pojte, in koljkor jih najdete, jih k'shenitnini povabíte. Slushabniki se rasidejejo po krishnih zéstah, in vódijo jih, kogar so najdli, in misa je sasédena.

Kralj je prishel gostóv poglédat. (Po njéga dní shégi se mu je, kdor se je dal isvábiti, kadar je v'obédnizo stopil, lepo svatovsko oblazhílo v' dar dalo). Saglédal nikoga je kralj, ki ni bil po svatovsko oblézhén. (Tistih je bil, ki so préd h'góstju priti sanizhovali, pa fkrivaj potlej se je bil vender v'obédnizo smúsál). Kralj tedaj mu rezhe: „Priatelj! kako ti prishel tí les, ki nimash svatovskiga oblazhila?“ Obmólzhal je. Kralj pa je flushabnikom rekel: „Sveshite mu róke iu noge, in v' nar tamnishí jézho ga versíte; ondi naj tuli in fhkriple s'sobmi.”

Ljubi moji! tudi letá prilika je boshjiga kraljestva lepa podoba, ki so ga Israelzi bili savergli, drugi naródi pa na-se vseli. Vuzhimó se is njé:

Pervizh: boshje prijasnosti. She je bil to dober kralj, ki si je toliko dodjal, svojim podlósbnim veselja napraviti, ki jih je kakor ozhe otróke per sebi sa miso hotel

imeti. Vite, s'he nekonzhino prijasnishi je Bog! Vuzhimò se

Drugizh: ljubesnivoosti boshjiga sinù. V' lepi, mili podobi kraljeviga sinù, v' podobi shénina se nam postavi. Ljudí ljubi, kakor shénin nevésto. Kdo ga tudi nasproti ne bo ljubil! Vuzhimò se

Tretjizh: kako lepiga kaj morejo nebefa biti! De so per kraljevi shenitnini, vézhi zhasí bi si méšni ljudjé ne mogli misliti. Jesuf se po zhloveshki slabosti oberne. V' podobi jim pokashe, koljko je nebeshko velizhastvo in svelizhanje, de nikolj vézhi zhasí in veselja! Vuzhimò se

Zhetertizh: zhloveshke nemarnosti in nehvaléschnosti. Kdo, zhe je h' kraljevi shenitnini povablen, bo kakor svatje te prílike ravnal? In Israelzi so vender prerokam in apostelnam tako delali. In pa ni s'he morebíti sdaj došti ljudí, de boshje vabílo sanizhujejo, in pazh tudi njegove flushabnike saframotujejo? Vuzhimò se

Petizh: boshje pravize. Kakorshina tistim, ktiri so shenitnino samétali, in kraljeve pòsle vmorili: ravno taka se je na konzu tudi Israelzam sgodila. Med gróblami poshganiga Jerusalemškiga mesta jih je bilo konez. Kdo bi se jim enák biti ne bal?

Zhlovek bres svatovškiga oblazhila je s'he slasti lep navuk sa nas. V' tiste smo s'zer mí, ki smo na vabílo prishli. Pa nigdar ne posabímo: „Gòdne tega

svelizhanja naš le svetósti déla. Svetósti oblázhi dušho, de teléša she táko prashnje oblazhílo nè tako. Le h' kmézhki shenitníni naj hòdin kdo pride, she bi bilo gerdó! Kdor bi torej hotel bres svetósti v'nebésa, koljkor razápan berázh per kraljevih gostéh, ravno toljko se bo terpel v'njih.

80. Modre in trapaste divize.

Vse v' navuk ljudém je védel Jeshuf oberniti. Israelzi so per shenítvah imeli shégo, de so nevéstine verstníze shéninu, she le v' nózh so ga na nevéstini dom perpeláli, s' pershgánimi lámpami naproti hodile. Po ti shégi je, vito jo, ta le prílika osnována, lepa je:

„Nebeshko kraljestvo in pa desét divíz, ki so lampe vsévshi shéninu naproti shle. Pet jih je bilo pametnih, pet pa trapastih. Trapaste lampe sizer pernesó, pa olja she sraven ne vsamejo seboj. Pametne vsamejo s' lampami vred tudi olja v' posódah. Ker le dolgo ni bilo shénina, so vse dremále, in saspé. O polnozhí se na enkrat hrum vsdigne: „Shénin gré! nakvíshko! naproti!“ Vstanejo, in so lampe pershgále, kar trapaste divize sdaj pametnim rekó: „Dajte nam svojiga olja, našhe lampe vgasnujejo.“ Pametne so odgovorile: „Shé nè! nam in vam bi ga smanjkovati vtégnilo, k' óljarjam pojte, in kupíte si ga raji. Shle so,

kar shénim pride. Koljkor jih je bilo perpravlenih, so s' njim shle v' hisho k' shenitnini, in duri se sapró. Posnéj so tudi une divize prishle, in klizhejo: „Gospod! odpri nam odpri!“ Shénin pa je djal: „Gotovo vam povém: ne posnám vaš.“

Ljubi moji! to lepo priliko bote po njéni podobnosti s' popréjšhino lohka vuméli. Torej namesti raslagati jo, le kake tri perdávzhike:

Pervizh naš Jesus s' to priliko vuzhí: Kaj na semlji naj naše vélko opravilo bo. Se v' svátovshino perpraviti, in shenína po vrédno prejéti, to je bilo tih diviz vélko opravílo. Naše vélko opravilo na semlji je, perpraviti se k' unimu shivlenju, h' Kristusovimu prihódu, ki bo nasaj na semljo prishel, de vse dóbre ljudi s' slóvesam va·nj popelá.

Jesus vuzhí drugizh: Kako nespámetno per timu opravilu ravná toliko ljudi. Trapaste divize so lampe imele, pa olja nè sraven. Prav tako veliko ljudi lé per svunajnih shegah obtizhuje, v' serzu pa snotraj ni nizh svetiga in boshjiga, in nizh praviga duhá. Pa, go!o svunajnje bogozhástvo je lampa bres olja. Trapaste divize so svoj nar vézhi opravik, omísliti olja, do sadniga odlashale. Prav tako odlasha poboljšhanje in spreoberenenje veliko ljudi do konza shivlenja. Ali prepòsno je tistikrat! — Trapaste divize so se na prijátlize sanéšle, in sástónj olja bi bile rade. Prav tako

se veliko ljudi na druge sanasla — na sa-
flushenje svetnikov, ali na masnika, ki
bodo shivljenje sklápaje po-nj poslali, in
sastonj na enkrat, ménijo, se jim bo vse po-
trebno k' svelizhanju dalo. Ali svetósti se
lé s' trudam dobí; boshji masnik jih vé
naklanjati lé k' nji, svetósti tudi kar dati
jim ne móre — in svetniki, oni pámetnim
divízam v' vsih rezhéh enaki, bi jim bleso
kakor te divize odgovoriti vtegnili.

Jesuf tretjizh vuzhí: Kakshina sha-
loftna bo pósledna tih trápastih
ljudí. Shé bi se bilo tim vbogim divizam
zhaft in veselje sdélo, po práshnje oblézhe-
nim, in berfh ko nè, tudi s' roshami ovén-
zhanim biti per shenitnini! In bôshť jih
je moglo boléti, kadar so se spred sakljé-
nenih dúr mogle pobrati! Shé jih je bilo
fram, obljubim, she so bile shalostne, ka-
dar so, ob veselju in vrísku v' hifhi, one
po tmí mogle stráni! Shé neisrezhéno sha-
loftnisthi bi bilo enkrat sa nas, ako bi se
nam tako svelizhanja vrata saperle, mí pa
bi Jesufovo strafhno besedo saflifhali:
„Ne posnám vas!“

81. Bogatínz in vbóshiz.

„Je bil bogat mosh. V' shkerlác in
tenzhízo se je oblázhil, in vsaki dan se je
shídano gostíl. Bil je tudi vbóshiz, Lazar
po iménu. Pred bogatínzhovimi durmí ves

v' gerzhab je leshal. Drobtín, ki so bogatínzu is mise padale, bi se bil rad nafítil, to de mu jih nihzher ne da. Pfi lé hódijo, in so mu rane lisáli. Sgodilo se je, de vmerje vboshiz, in nésli so ga angeli Abrahamu v' narózhe. Tudi bogatínz je vmerel, in je bil v' pekel pogrésnen. V' pekli, ki je bil v' mukah ali martrah, se nakviskho osrè, in je od délezh Abrahama, in njemu na rózhi vboshza saglédal. Glaf sashène, rekózh: „Oh, ozhe Abraham! naj se ti vsmilim! in poshli mi Lazara, de konez persta v' vodo pomózhi, de mi jesik ohladí; sakaj strafhno terpim tukaj v' pljaménu.” Abraham mu je rekel: „Pomisli, dete! de si she v' shivlenju svoje dobróte prejel, in ravno takó je Lazar hudiga vshíl. Sdaj pa se on veseljí, in tí terpísh. Memo vsiga tega je velik prepad med nami in vami vterjen, de, ktiri bi tudi hotli, ne morejo priti od tód k' vam, nè ondótni iti k' nam.” Bogatínz je djal: „Pa, prosim te, ozhe! sej na dom mojiga ozheta ga pòshli; she pét bratov imam, de jim bo prizhal (kakshina je tukaj) de saj oni v' ta kraj muke (martre) ne pridejo.” Abraham mu rezhe: „Mosefa imajo in preroke: njé naj poslufhajo.” Bogatínz je djal: „Nikar tega, ozhe Abraham! ampak zhe pride kdo od mertvih do njih, se bodo pobóljshali.” Abraham je pogovor odrésal, in rezhe: „Zhe Mosefa in prerókov ne slufhajo, ne bodo verovali, vstáne tudi od mertvih naj kdo!”

Jesuf s' to prílíko nam tako rekózh
sagrínalo spred uniga svetá odvíha. V' pe-
kel in v' nebesa nam da poglédati.

Jómenej! kakó strašhno je mu-
zhen in martran terdoserzhni,
prevsétni, mehkúshni bogatúh!
Na timu svetu je bil sladkoshíviz, na uni-
mu ga je réva in réva. Drage jedí in pija-
zhe vsaki dan je vshival; sdaj od pománj-
kanja koperní. Shè drobtíniz is mise ni
vbóshizu pervoshil; in sdaj — she je ojstra
boshja praviza! — le káplje vodé ne dobí,
de bi si shéjò ohládil. Per toljkimu bogast-
vu, vbóshzu sklézhe rane sazeliti, ni
néshize dal; sdaj je sam s' vsm shivòtam več
v' pekózhimu pljaménu. Is oshabnosti bi
vbóshza pogledal ne bil; sdaj more vbóshza
sam ponishno profiti. Le od délezh vbósh-
zam je kasal svojo velikóšt, zhes prag,
bósh! de bi bili sméli; sdaj smé tudi on
vbóshzhovo svelizhanje le od délezh vgleda-
ti, in med njim in svelizhanjam je grosen
raspók. Pázh je to sa ljudí strašhno svarílo,
ktiri imajo bogastvo lé, de se imenítno oblá-
zhijo, in de pítno jedó, sa drujiga nè,
vboge ljudí pa od lakote, nagòte in od
révshine kopernéti gledajo!

Kako lepó je pámetnimu, tézh-
nimu, poterpeshlívimu vbóshzu po-
verneno, ki mu ni bilo shal sa bogatín-
zhove drage obéde, ki mu bilo s' drobtína-
mí od njegove mise she vstrésheno, in is
zhigar vust nobene tòshbe ni bilo! Nikogar
ni imel préd, de bi se ga podstópil, pfi lé

fo mu rane lisáli; sdaj je na enkrat med an-gele djan! Terdi kamen pred bogatínzhovim poslópjam je bil njegova póstela; sdaj si per Abrahamu, kakor ozhe finú ga déne na rózhe, od svojiga terplénja oddihuje! Sanizhován je bil préd; sdáj ga she toľki Israelskiga polka moshjé, Abraham in ozháki v' zbašti prijatla in brata imajo! Njegov s' gerzhami raskopáni obras je ves sdaj spreménjen, ves v' svetlòbi in velizhástvu. — De ga veselje sa terpínze! ktiri so s' tim vbóshzam v' enaki révi, pa tudi poterpeshlívosti enake!

Kdo na svetu bi ne bil vbogi Lazar raji, kakor bogati lohkoshíviz!

82. Rásni Jesufovi dobrotni zhudeshi.

Jesuf po svojih dobrótnih hójah je do Jerihunta prishel. Nar na kraju Israelskiga, víavéste, je bilo to mésto. Slep mosh je ob potu sedel, in vbogajme profil. Ljudí flisli memo vréti, vprashal je, kaj de je? Povedó mu: „Jesuf, Nazarefhzhàn, gre memo.“ Vpíti je sazhel: „Jesuf, Davidov fin, vsmili se me!“ Ki so sprédej hodili, ga kregajo, in djali so, de tiho! Pa vpil je she bol na glas: „Jesuf, Davidov fin! vsmili se me!“ Jesuf je postál, perpelati ga rézhe. Djal mu je: „Kaj naj ti sto-

rim?" Odgovorí: „Gospod! de bom vidil!" Jesuf mu rezhe: „Vidi! tvoja véra ti je pomagala." Per ti prizhi je pregledal. Sa Jesufam hoditi se prime, in je Boga hvalil. In vsa mnóshiza, ki je to vidila, je v' boshji hvali.

Ljubi moji! jelite, shalostna préd je bila tega zhloveka? nizh lepih boshjih dél ni mogel viditi — nè lepiga vishnéliga nébesa, nè svetliga sonza, nè s' zvértja in trave lépo smésjo potrófene semlje, nè prijetniga zhloveshkiga obraza; ampak s' zherno tmò je bil védno obdáján! Ni zhuda tedaj, de je, komej preglédavshi, barsh is hvaléshnosti per Jesufu ostal, in na glás Boga hvalil! — V' ravno ti boshji dobroti, ktira je tiga slépza obshla, ste ví she od otroka, ljubi moji! Pa ste se, kakor ta slépez, sa - njo Bogú tudi she ktirikrat tako perferzhno sahvalili?

Néki drujkrat so Jesufu nekòga, ki je bil mutast in gluh, perpelali, prosijo ga, de bi roko na - nj polóshil. Jesuf ga je smed ljudi na stran pelal, mu perste v' vushésa djál, se mu jesíka dotáknil, in v' nebo je pogledal, ter sdihne in rezhe: „Odprí se." Per ti prizhi so se mu vushésa odperle, in jesik se mu odvéshe, in gladko je govoril. To je, prepovedával jim je Jesuf, nè nikomur povedati. Ali bol ko jim brani, bol so ga hvalili. Zhudili so se, in „vse prav je narédil, so djali. Glushzam slifhati, in mútizam daja govoriti."

Tudi to dvójno boshjo dobroto, ktiro je letá gluhi mútiz doségel, she od nekadaš vshívamo. Mí govorimò in flishimo, lohka povémo drugim svoje misli in obzhutke, in tudi njih misel se lohka savémo. De jo zhudno narédbo! lé nekoliko sápe is vúst, nekoliko goliga glású she drugim v' dušhi misli in obzhutke, ki jih imamo, obu-dí! De jo dobroto! Koljko mútizov je vse svoje misli in obzhutke seboj v' grob néšlo, de ni nikolj nihzher sa-nje ve-del? Koljko glufhzov she je bilo bres vsi-ga podvuzhénja, ni bitve nikolj saflishalo sgodovíne, ki se je njega dní godila, vézhi dél jim je vse drúshinsko veselje okráteno! Shé bi bila nadloga, ko bi vsi ljudjé na en-krat obmútnili in oglušhéli! Pazh shaloštin bi bil ves mutašt svet! Torej sa dobroto tudi, de govorimò in flishimo, hvalímo Bo-gá — prav vselej jo obrazhajmo, in nikolj né na róbe!

En druji krat je Jesufa deset gobovih mósh frezhalo. Od délezh so ostali, ta bo-lésen se prijéma, in v' nobeno zhloveshko drúshino niso sméli gobovi. Kar morejo, so vpili: „Jesuf! povelváviz! vsmili se naš!“ Jesuf rezhe, ko jih vidi: „Pojte, in du-hovnam se iskáshite!“ Po Mosefovi posta-vi namrezh je duhovnam fhlo obsóditi, alj je goboviz ozhishen ali né, in torej zhe v' zhloveshko drúshino smé, de bolésni ne sanése. Gredó, in gredé so vsi zhisti. Njih eden, viditi, de je sdrav, se verne Boga na glaf hvalijózh, do tal s' obrasam je pred Je-

susa padel, in se mu hvali. In on je bil Samarjān, ki so jih pogublīvi Judie v' pek-
kel obsojvali. Jesuf je djal: „Alj jih ni
desēt bilo ozhišhenih! Kej jih je unih de-
vét? Ta ptujiz lé, noben drugi se ni na-
fhel, de bi se bil vernil, in dal hvalo Bo-
gú! Moshu je djal Jesuf: „Vstani, in idi:
tvoja véra ti je pomagala.”

Kakó lepa in gjnlīva je hvaléshnost
tega lé jéniga! Kakó gerda nehvalésh-
nost unih devētih. In shalofino je, de je
med desētmī dostikrat šhe sdaj komej
jēden, de je resnizhno hvaléshen!
Ljubi moji! saj sebe perdenīmo k' timu šhte-
vīlizu! — Slašti pa se is tega sdravja do-
bróte vuzhīmo, šhé toljko bogastvo ni taka,
in Bogá, zhe smo sdravi, sa-nj vedno
hvalīmo!

S' vsmi timi zhúdeshmi pa, nad slep-
zam, nad gluhim mūtizam, in nad góbovimi mosh-
mí, se je pa le Jesuf finú njegoviga, ti-
stiga, pokasal, ktiri vse prav nareja in
obrázha, ktiri vsih ozhi is nebés rasvet-
luje, vsih vufhása odpíra, vsih jesíke odve-
suje, in vsm ljudém shivlénje, sdravje in
vúdov gibzhnost daja. Zhaštíte, zhaštíte tu-
di is tega nad Jesufam vfigadobrótnika svesto
podóbo!

83. Jesuf in Zahēj.

Jesuf se je Jerehúnshkimu mestu bli-
shal. Nekdo, Zahēj po iménu, je bil v' nje-

mu domá. Zestnarjov poglavník je bil in silno bogat. Tudi on bi bil po obrasu rad Jesusa posnal. Pa majhine postave je bil, ne vidi ga is ljudi. Pred njim torej tékel, in per potu je na figovo dervó slésil, vidit ga memo gredózhiga.

Bòst je mogel Zahéj velike misli od Jesusa imeti! Lé na misel mu ne pride, de bi se mu smejáti vtegnili, zhe bodo na takim kraju ljudjé vidili taziga mosha. Veselje, Jesusa víditi, mu je zhes vse.

Kadar Jesus do ondi pride, se je nakvišhko oserel, in vglédavšhi Zahéja mu reze: „Zahéj! urno dólj; danš morem na tvojimú domu ostati.”

Kako predjáno in ljubesnívo je Zahéju trúdiz Jesus povernil, de si ga je posnati persadjal! s' koljkim nedosdévanim veseljam!

Zahéj se per ti prizhi is dervéša spravi, ves v' veselju je na dom Jesusa pelal. Vsi vsi, koljkor jih je vidilo, so renzháli, rekli so: „Kako gré she neki na greschnikov dom, ki je ves rasvpít!”

She neisrezhèno ljubesnívšhi je Jesus od ljudi! Desiravno greh zherti, de nihzher takó, lé gola ljubesen ga je vender do gresnika, in s' golim veseljam in s' golo prijasnostjo ga k' Bógu in v' nebesa savrazha!

Zahéj, ljudi mermráti slifhati, je pred Jesusa stopil, rezhe mu: „Gospod! lej! polovízo premoshénja dam med vbóge, in zhe sim koga golfal, shtirkrat toljko mu povernem.”

„Se vam ne godí, ljubi moji! kakor de bi pred Jesufam s' vsdignenimi rokami stati vidili Zahéja, polniga ljubesni in hvaléshnosti sa neisrezhéno milost in prijasnost; polniga shaloſti, de so nad Jesufam savolo njega jesláli; polniga ſklépov reſnizhno poboljšhati ſe! Jej! zhaſt je s'tim tolikim ſklepam Jefuſu ſkaſal, de s'nobenim goſtjam nè take! Toljki dar, ktiriga je vbogim odložhil, je bila is vſih nar lepſhi jéd, ki je s' njimi Jefuſa pogóſtil. Tudi mí naredímo Jefuſu kakſhino táko veſelje! Vuzhímo ſe is tega, kako nar lepſhi ſe Jefuſ zhaſtí!

Jefuſ je Zahéju odgovoril, rekózh: „Dánſi ſe je ti hiſhi ſvelizhanje ſgodílo! ſakaj tudi on je sdaj Abrahamov ſin — in ſa to lé je zhlovekov ſin priſhel, de pojíſhe in ſvelizha, kar je bilo ſgubléniga!”

Na lepſhimu bi Jefuſ ne bil mogel ſkléniti te povéſti! Svoje veſelje nad Zahéjovim ſpreobernénjam ſkaſal, veliko hvalé mu je dal, miloſt, odpuſhénje in ſvelizhanje mu napové. Odgovoril ſe je ſavolo prijaſnoſti, s' ktiro je Zaheja ſprejél, ſavéſal jeſik je opravlívim objedávzam. Vſim greſhnikam, de je, kakor je bil do Zaheja, ravno taki ljubesnív tudi do njih, je poterdil, in ob zhemu ſe da njegov pravi vuzhéniz biti in ſvelizhanje enkrat doſézhi, jim je pokasal!

Naj ſe, ljubi moji! naj ſe, naj ſe tudi naſhe ſerze lepiga vſmileniga Jefuſa prime, ki ſo imeli toljziga prijatla greſhnikí nad njim. Tudi nad nami toljko ſadú, kolj-

kor ga je nad refnizhno spokorjenim
Zahejam, naj ta ljubesen obrodí!

84. Jesuf in v' slepósti rojeni zhlovek.

Jesuf je memo gredé mladénzha vidil, ki je bil od rojstva slep, ob potu je sedel in vbógajme profil. Vuzhénzi — kakor préd vézhi dél Israelzov — so menili, vsa-ka velika nadloga je shiba kaziga velikiga greha. Pa to, de je ta zhlovek she slep na svet prishel, se jim s' to mísljo nizh kaj ne snida. In vprashali so Jesufa: „Vuzheník! kdo je le per temu greshil, on alj njegovi starishi, de se je slep rodil?“ Jesuf odgovorí: „Nè on, nè njegovi starishi, ampak de se boshje dela nad njim rasodénejo.“

Le sa to hódí terplenje, kar ga Bog poshle, de bi hudi ljudjé dobri, in dobri ljudjé boljsi in boljsi bili. Terplenju hudobnih ljudi se shtrafa, shtrafinga pravi, terplenju dobrih ljudi poskushba, skushnja. Ali je terplenje, ktiro koga sadéne, shtrafa ali skushnja? — lé terpijózhiga lastna vést, nihzher drugi bres predersne sodbe ne more tiga povédati. Pa, koljka dobrota tudi sa hudobne ljudi so terplénja! lé njih svelizhanja jishjo! In tudi dobri ljudjé se lohka vmiré, zhe pomisli-

jo: „Boshjo zhaft povikshujem s' svojim terplenjam.”

Ob timu zhafu je Jesus pogosto vuzhénze na svojo smert opominjal. Vedna nozh, ki je ta slepi zhlovek v' nji bil, je bila Jesusu perlóshnost v' príliki od njé vuzhénzam veliko resnízo povedati. Djal je: „Dela morem poslávshiga me delati, dokler je dan. Nozh bo prishla, ki ne bo nihzher mogel delati (nihzher kaj dobriga storíti).”

Tudi mí fhe toljkshiniga zháfiza ne samudímo, kadar lohka kaj dobriga storimò. En sam dan, si mislimo, je zelo shivlenje, k' délu nam je odlózhen — in torej, préden se smert permrazhí, jishímò dníno opraviti!

Kar mignil lohka Jesus bi bil flépzu, per ti prizhi bi bil preglédal. Kaj, le njegova volja je bila sadoosti. Pa flíne je vsel, s' parstjo sméshal, in mu ozhí pomashe. Trápost Farisejov, ker je v' sebòto bilo, berfh ko nè, je hotel Jesus s' tim lè opravzhikam, ki si ga da, pokásati: fhe tóljzhikino opravílize, ko bi se réveshu s' njim pomòglo, so, v' sebòto, djali, de je greh.

Potlej je djal flépimu Jesus: „Pojdi, in v' Silunskimu jeseru se vmí!” Je fhel, se vmije, in vidijózh je prishel. Kako mu je bilo, kadar ga je obdajvávka gósta tmá minjila, kadar se mu je vélki, lepi boshji svet na enkrat odgernil, od ktiriga lepòte je toliko flishal, pa nikoli nizh vumél, samí si lokta to mislite! — Tako lè, in pa

ſhe neisrezhèno bol ſe bomo mí savséli in samakníli, kadar v' nebéſa pridemo, od ktirih lepote do ſih mál ſhe tudi nizh ne ravnumémo, ki bo vſe naſhe miſli preſégla.

„Solédje in pa vſi, poſnali vſi ſo berázha per potu, ko ga tako slóhkama in neopotíhkama vidijo hòditi, vſi ſo vèlik zhudagnáli: „Ni ta tiſti, ki je h' potu hodil ſedet in vbogajme pròſit?“ Nektiri ſo djali: „de je!“ Drugi: „de nè! le podóben mu je.“ On ſam je djal: „Jes ſim, jes!“

Vſe ſe ga ofípa. Vſe ga iſpraſhuje: „I, kako ſhe ſi pogléd prejél?“ Djal je: „Mosh, ki ſe mu (in pazh po pravizi) Jeſuf, odreſheník, pravi, je ſvoje ſlíne s' parſtjó sméſhal, mi ozhí pomasal, in rekel: „K' Silúnſkimu jeſeru idi, in ſe vmí. Shel ſim, ſe vmijem, kar ſim preglédal!“

K' Farisejam ga pelájo. Prezej tudi Fariseji ga vpraſhajo, kako de je preglédal? Odgovoril jim je: „Jeſuf mi je mokre parſtí na ozhí djal, vmil ſim ſe, in pa vidim.“ V' ſebóto, ſliſhali ſte, je bilo, ko je Jeſuf to ſtoril. Nekteri Fariseji torej ſo djali: „Ta zhlovek ni po Bógu nè, ker ſebóte ne prasnuje!“ Drugi ſo djali: „Boſh de! ſhe bo kdo greſhnik take zhudeshe delal!“ In prepír ſe je vsdignil, in ſpet ſe v' preglédza obernejo, vpraſhajo ga: „Kdo, miſliſh tí, de je tiſti, ki ti je ozhí odperel?“ Rekel je: „Preroka ga délam!“

Fariseji sdaj verjéti nozhejo, de je bil ſlep, in pa preglédal. Po njegove ſtaríſhe poſhlej, vpraſhajo jih: „Je ta vaſh ſín,

Drugi del

T

ki pravite, de se je flep rodil? in od kod mu je, de sdaj vidi?" Starischi so djali: „De je najini sin, in de je flep rojen, to dobro véva; pa kako je preglédal, ali kdo mu je pogléd dal, tega nè. Njega vprašajte, doléjt'n je she. Sam sa - se naj se odgovori." Djali so pa lé tako starischi, ker so se Farisejov bali. Dokler, v' eno misel vřaziga, ktiri Jesufu Mesija porezhe, so bili Fariseji preklizati, ali djati v' páno sklenili, pahniti ga smed řhtevila Israelskih pravovérzov.

Fariseji rekó preglédzu she enkrat pred - se, in smótit ga she préd, in perřkútit mu Jesufa, mu s' veliko řvéřtjo in vři mogózhni rezhejo: „Daj zhař Bogú! Ta zhlovček je greřnik, mí vémo!" Pa she isgovoríti jih ne zhaka, rezhe jim: „Ali je greřnik, ali nè, tega ne vémo. Le eno vémo — flep řim bil, sdaj pa vidim."

Fariseji v' přémřhi, řamí ne véjo, kaj bi rekli, so přéřřhino vprařhanje povřeli: „Kaj ti je řtoril? kako ti je pogléd dal?" Je djal: „Pravil řim vam, řliřhali řte she. Ali hořhete řliřhati she enkrat? Pa nè, de bi tudi ví njegovi vuzhénzi hotli biti? Sakljéli so va - nj, rekó mu: „Tí bodi njegov vuzhéniz, mí pa řmo Mosefovi. De je s' Moseřam Bog govoril, vémo, od kod je ta, nè."

Mosh je odgovoril, in rezhe: „Šhé je zhudno, de ne véřte, od kod je, in vender lé od perel mi je ozhí! Sej vémo, de Bog greřnikov ne vřliřhva, ampak zhe je

bogabojézh kdo, in zhe njegovo voljo spolnuje, njega vslifhi. Kar svet stoji, se ni slifhalo, de bil kdo slepimu komu rojenimu ozhi odperel. Naj bi ne bil od Boga ta poslán, nizh bi ne samogel. To je tako Fariseje vshgálo, de vsi píhajo, zlo vrojeno slepóft, de je boshja shiba, mu ozhitajo, rekli so mu: „Ves v' grehih si rojen, in tí bosh nať vuzhil?“ in is sbora ga isfuváli, in is Judovske zérkve so ga preklizali.

Jesuf slifhi, de so ga preklizali. Srézhavíhi ga tedaj, mu rezhe: „Ali vérjesh v' boshjiga sinú?“ Je odgovoril: „Gospod! kdo je on? rad bom.“ Jesuf mu rezhe: „Shé vidil si ga! Kdor s' teboj govori, je.“ Djal je: „Vérjem, Gospod!“ — in pred-nj padel, in molil ga je.

Kako lepó to, de ga je serzhno sposnal, mu je Jesuf povernil! Kako obilno ga je sa nezháft odshkódil, ktiro so mu Fariseji bili storili! Shé se mu je moglo dobro sdéti, viditi boshjiga sinú — zhloveshkiga svelizharja! Joj, ta Jesusova dobrota, de se mu Jesuf vliga sposnati da, je bila velika, de prejeti víd né toljka. Kaj zhať, ob ktirimu je pervizh lepi boshji svet saglédal! She blajfhi in frezhnisthi sa - nj je bil ta.

H' ti pergódbi, ki je vbog, nevéd'n mladenizh, pa lepa dusha, po nji do refnize prishel, desiravno so si Fariseji, premotiti ga, vse persadjali; in per ktiri so se domishlivávi hudobni vuzheníki bol in bol od refnize odmikali, desiravno se s' lepimi mla-

denzhovimi odgovori vshugane zhutijo: globoko besedo je h'ti pergodbi. Jesuf she postavil, in poiskati nje pomembo naj vam mende samim prepustim. Djal je: „Na sodbo — lózhit dobre in hudobne — sim na svet prishel. Po meni slepzi pregledujejo, in vidizi pa osleplujejo.”

85. She nekaj podvúzhnih sgódeb.

Jesuf je bil enkrat s' svojimi vuzhénzi v' Kafarnavmu spet, kar, ktiri so dnar sa tempelnov omíslik in popravik poberali, h' Petru perstópijo, rekó mu: „Kakfhina bo? ne plazhuje tempelníne vašh vuzheník?” Peter je djal: „Jo, jo!” in gre berfh Jesusu povédát. V' hisho stopívshimu, ravno hozhe Jesusu povedati, je Jesuf, vse je she védel, besédo prevsél, rezhe mu: „Kaj mé-nish Peter? od koga jemló posemliski kralji shtibro in dávik, od svojih sinov ali od drugih?” Peter rezhe: „Od drugih.” Jesuf je djal: „Sinóvi tedaj so bres davka? Pa, de jih ne pohujshamo, idi k' jeseru, ternik versi. Pervo ribo primi, ktira k' verhu pride, in vušta ji odkleni. Srebern dnar v' njih bosh najdel, de tempelníno dvakrat plazha. Vsami ga, in sa - me in sa - se jo opravi.” Peter je tako storil — in s' velikim zhudam najde v' ribinih zhelústih

dnar, in tempelnine poberázham ga né-
se.

Jesuf je tukaj dvakrat svojo vfigavédnost
sprizhal, lepo je pokasal, de je njega,
tistiga on fin, zhigar je tempel, in de bi to-
rej ne bil dólshen tempelnine opravlati. Pa,
de se po gosposkinih narédbah voljno ravnaj-
mo, de k'opzhjim ali soséshkim stávam in
napravkam radi perpomósimo, in de drugim
v'isgled néle, kar smo per tanjkimu dolshní,
ampak she vezh raji storímo, tudi to Je-
suf s' svojo krotko, milo odjénjbo naš pod-
vuzhí. Sakaj, tudi lé dosdévana nepokórshi-
na bi she marsikoga v' pravo nepokór-
shino lohka perpravila!

Jesuf, spet v' Jerusalem naménjen, je
sporožnikov poslal, strého v' nekshinimu
tergu na Samarishkimu jim ispròsiti narozhí.
Pa Samarjane ga niso hotli, zbutili so, de
gre v' Jerusalem, in, ví véste, Samarjane
niso terpéli, de bi se ondi molil Bog. Ja-
kop in Janes, njegova vuzhénza, to sli-
shati, sta mu rekla: „Gospod! ognj, po
Elijovo nekadaj, naj poklizhemo na-nje is
nebéš, de jih pokonzhá!” Jesuf ju je ter-
do okrégal: „Ne vésta, je djal, kakshi-
niga duha sta? Zhlovekov fin ni prishel
ljudém shivlenja jemati, ampak otét jim ga.”
Noben serd ali ajfer ni is Bogá, ktiri
drugim shkodovati shelji. Is hudiga je.
Pravi serd je mil in krotak, tudi shtrafovati
naj je persílen. Ljudém hozhe dobro, dru-
jiga né. Pazh lepo svarilo tolikim ljudém,
ktiri samí sebe tako radi dobre in bogabojé-

zhe, druge ljudi pa tako radi hude in nesdušhine delajo, in jim nefrézho sheljé, ali, zhe jih sadéne, s' nevsmílenim serzam pervófhijo!

Jesuf po svojih hójah v'Jerusalem je enkrat v'Betanjški terg prishel. Dve sestri, Marija in Marta, ste ga v'hisfo vséle. Marija, s' drugimi vréd, mu je k' nogam sedla, in v'sa yuhó ga poslušha. Marta si veliko opraviti da, postrézhi mu. Shla tedaj je pred Jesufa, in rezhe mu: „Gospod! nizh ne rezhes, de moja sestra vse delo le na me odrazha? Sej rézi ji, pomaga naj mi!” Odgovoril ji je Jesuf: „Marta! Marta! veliko fkerbí in opravka si dajash. Le eno je potrebno. Marija si je nar bólji délesh isvoljila, ne bo ji odvsét!”

Tudi mí, ljubi moji! se dostikrat s' veliko rezhmí vpíramo in vpíramo, ktire se nam velike sdaj vidijo, pa nizh ne pomórejo k' nashí popolnamosti, in k' nashimu svelizhanju, in péni bodo enako enkrat minjile. Torej, zhe se nar vézhi svojiga opravila na semlji nózhemo sposábiti, zhe sheljimo zele kupe prasnih fkerbí odverniti, in mirno in dovóljno shiveti, in enkrat svelizhani biti, in lé to nas bo vézhno terpélo: te tri lé Jesufove slate besédize naj bodo nashé vsakdanje opominvávke: „Eno je potrebno!” to je, boshjo besedo poslušhati, in se po nji ravnati.

86. Lazara obudítuv.

Ljubi moji! vsi v' strahu in molítvi, kakor bi stali pred boshjim oblizhjam, jo berímo prihodno lé sgódbo. Lé tisti morebiti jo vso zhuti, ktiri per ljubiga prijatla smertini pósteli ali per grobu stoji, ali zhe ga blishna smert she strefuje. Pa vsaziga, komur vmerjózhnost in nevmerjózhnost ni vse eno, more lé tudi pregjíniti.

Lazar, s' Marijo in Marto, svojima sestrama, v' Betánji je prebival, je bil bolán. Sestri ste torej sporozhnika s' kratko milo prošnjo do Jesusa poslale, polne brata sestrišhke ljubezni, in v' Jesusa polne savupanja: „Gospod! lej! ki ga ljubish, on je bolán!”

Jesuf, to slíshavshi, je besedo djál, ktira, prav rézhi, vsm terpínzam veljá, kar jih ga ljubi: „Ta bolésen ni k' smerti, ampak Bogú na zhaft, de bo in boshji s' njó povelízhovan.”

Jesuf je fízèr Marijo in Marto, obé sestri, in Lazara, njú brata, rad imel; pa lé ostal je she dva dní ondi, kjer je bil. In lohka si mislite, s' kakshino teshavo ste dóbri sestri Jesusa perzhakovále, in koljkrat se ogledujete, zhe ga she ni! — in kako jima je bilo, kadar je brat vgasnil na konznu! Pa tudi ta pomúda, kmalo homo flishali, je bila modrost in ljubesen. Jesuf je pomágati odlaschal, de je toljakaj lepshi pomógel.

Tretji dan je Jezus vuzhénzam rekel : „Na Judéjsko gremo spet.“ Vuzhénzi ga odgovarjajo : „Shè le un dan, so djali, so te Judeje kamnjati hotli, in pa le greshtjè?“

Jezus jim je s' priliko odgovoril, de ob véri v' boshjo previdnost po ljuzhi hódi, in oni per svoji bojézhni prebrísnošti po tmi. „Nima dvanajst úr dan? je djal. Kdor po dnévi hódi, se ne spotíka, ker ima dan pred sabo. Zhe pa po nozhi kdo hódi, se spotíka, ljuzhi nima.“

Jezus, bil v' duhu je per Lazarjovi smertini posteli, je vuzhénzam she sraven povédal, sakaj ga je na Judéjsko misel iti. Djali je : „Lazar, nash prijatelj, spi. Jes pa ga grém isbuditi.“ Vuzhénzi rekó : „Gospod! zhe spi, bo osdravil.“ Menili so namrezh, Jezus govori od praviga spanja. Pa vse drugo spanje, smert, je imel v' mislih. Ozhitno tedaj in na ravnost jim rezhe : „Lazar je vmerel, pa veselji me savolo vas, de me ni tam bilo, verjéli bote seji.“

Kadar je Jezus tisto tje prishel, je bilo Lazarjovo teló she shtiri dni v' grobu. Vse je bilo v' shalošti. Tudi veliko Judov, lé tri zhetertíze ure od Jerusalema je bila Betánja, se je bilo po bratu Marijo in Marto tolashit sohlò.

Marta, kadar saflishti, de gre Jezus, mu naproti tèzhe, in, vglédavshi ga, je savpila : „Gospod! ako bi bil tukaj bil, ne bil bi moj brat vmerel. Pa tudi sdaj vém, kar kolj bosh Bogá profil, Bog ti bo vse dal!“

Jesuf ji rezhe: „Tvoj brat bode vstal!“

Marta mu rezhe: „Vém! per vstajénju, posledni dan, bo tudi on vstal.“

Jesuf ji pravi: „Jes sim vstajénje in shivlénje. Kdor v' mé vérje, bo shivel, tudi vmerel naj je. In kdor kolj shiví in v' mé vérje, ne bo vekomaj vmerel. Vérjesh to?“

Marta je djala: „Pazh, Gospod! jes vérjem, de si Kristuf tí — sin shiviga Boga, ktiri pridešh na svet.“

De jo sposnátuv! De jo véro! de ga savupanje! Gotovo, velika in lepa duša je tako lé mogla govoriti med tolikim terplenjam, med tolikimi britkóstmí!

Marta, to djavšhi, je shla, in sestro Marijo poklizhe, na tihama ji rezhe: „On je tu, vuzheník, in rad bi te.“ Marija, to slishavšhi, beršh vstane, in je k' njemu shla.

Judje, ki so bili per njéj v' hišhi, ki so jo tolashili, kadar jo takó naglo vstati in iti vidijo, so med seboj djali: „H' grobu gre pa jokati!“ — in shli so sa njó.

Jesufa she ni bilo v' terg. Kjer ga je bila Marta frezhala, she ondi je bil. Marija tedaj, kadar do njega pride, ko ga sagléda, se mu k' nogam vershe, rekla je s' objókanimi ozhmí: „Gospod! ako bi bil tukaj bil, ne bil bi moj brat vmerel!“ — In tudi Jude, ki so s' njó vred prishli, se jokajo.

Jesufu, viditi jih vse jokati, se mu serze terga. Vse gjinen je, rekel je: „Kam

ste ga poloshili?" Reko mu: „Gospod! pojdi in poglej!" Jezus je jokal. Nekteri Judje so djali: „Le pogledjte, kako rad ga je imel!" Drugi pa so rekli: „Bi ne bil mogel ta narediti, ki je slepzu ozhí odperel, de bi tudi ta ne bil vmerel?"

Nad teh lé terdovratnostjo, pa nad toliko zhloveshko slabostjo in raspadljivostjo se je Jesusu she huj vsháljilo. H' grobu pride. Jama je bila v' skalo, ki je bila s' kamenam saperta. Jezus rezhe: „Odvalíte kamen!" Marta ni hotla tega is zhafti do Jesusa perpuštiti. Djala je: „Gospod! zhóhne shé! shírdnévin je she!" Jezus ji rezhe: „Ti nisim rekel, ako vérjesh, boshje velizhaftvo bosh vidila?" Odmaknili so kamen — in gledali okolj stojézhi, pa gotovo nè bres gròse, so v' temni mertvasški grob, ki je bil v' bele rjuhe povíti merlizh v' njemu!

Jezus je sdaj ozhí v' nebesa obrnil, rekel je: „Ozhe! sahvalim te, de si me vflíshal. Védel sim szer, de vselej me vflíshísh: pa savolo ljudstva okrog stojézhiga to rézhem, de bodo verovali, de si tí mene poslal."

Kadar je to Jezus ismòlil, je na velik glas savpil: „Lazar! vun pojdi! Per ti prizhi je merlizh prishel! Roke in noge so bile s' rjúhami povíte, in njegov obras je bil v' ruto sagernen. Vsi prizhijózhi so se, oblubim, od strahú vmikováli. Vesél strah je sestre

prešhnil. Nihzher si ne vupa prezej bliso njega. Ali Jesus je takó un mirn djal, kakor bi nizh posebniga ne bilo: „Rasvéshite ga, de pojde.”

Oh, ljubi moji! kadar si Jesusa Kristusa per Lazarjovimu odpertimu grobu stati mislimo — s' v'nebo vsdignenim oz hé sam, polniga svoje notrajne edinosti s' ozhetam — in solsé mu v' ozhésu is ljubesni do ljudi, svojih bratov — in vsigamogozhnost mu v' besedi in v' obrasu, s' ktiro lé migne, in trohlina se prestvárjena is groba v' shivljenje poverne — ali ne bo vse to Marijinih in Martinih obzhutkov v' nas tudi oshiveló? Nam ne shine tudi létu boshje velizhaftvo v' ozhi? Nam niso Jesusove besede: „Jes sim vstajenje in shivljenje” sdaj vsa zhistá in gotova resniza? Ne bomo po Mártino poklekníli pred Jesusa, in rekli s' njó vred: „Vérjem, vérjem, Gospod! de si Kristus tí, sin shiviga Boga!”

To de, kdo ne zhuti, vse premótno in premalo je, kar premore rézhi od te sgodbe zhloveshka beseda! Torej le she nektire besede, drujiga né, is Jesusovih vúst perdenímo, ki se kakor nalash lésem permérijo. Po grobéh v' kámene sarésane so she veliko milijónov ljudi serza proti nebé sam persdígnilé, njih shalost o pogrebu so jim prevedrile, in prihodniga shivljenja s' lepimi déli se vrédne delati so fklep v' milijónih in milijónih ljudi she obudile. Té le so tiste besede:

„Kakor ozhe, je djal Jēsus, mertve obuduje in oshivla, tako tudi sin, kogar hozhe, oshivi. Dokler, kakor ima ozhe isvirk vsiga shivljenja v' sebi, tako ga je tudi sinu v' sebi dal imeti.”

„Tudi sodbe ne dēla ozhe nad nikomur, temozh sīnu je vso sodbo isrōzhil, de vsi sinu zhaštē, kakor ga ozheta. Kdor sinu ne zhaštī, ne zhaštī ozheta, ki ga je poslal.”

„Gotovo, gotovo vam povēm: Kdor moje besede poslušha, in mene pošlāvshimū vérje, on ima vezhno shivljenje, in ne pride v' sodbo, temuzh is smerti v' shivljenje se je she preshēl. Kaj, ura pride, ob ktiri bodo mertvi po grobēh glāf slišhali zhlovekoviga sinu, in is njih pojdejo, ktiri so dobro delali, v' shivljenje, ktiri hūdo, v' pogublēnje.”

78. Jēsus od Marije masíljen.

Od te velíke, vsháljne sgodbe gremo sdaj k' mali, vsi ljubi povēsti! Veliko Judov, ki so bili k' Mariji in Marti prišhli, je v' Jēsusa vérovalo, kadar so ta Jēsusov zhudesh vidili. Nekoljko pa jih je k' Farisejam s' hlo, in od Jēsusa, kaj je storil, jim povedó. Beršh so vélki svet napovédali, vmoriti ga sklēnejo. Jēsus torej se je kmalo po obujēnimu Lazaru is Betánje do Israelskih méj odmaknil, in ondi v' Efremškemu mestu bliso pušhave prebiva.

Šest dni pred velikonožjo pa je spet v' Betanjo prišel.

Brat Lazar, njegove sestre, in nektiri drugi, ki so va-nj verovali, si vse persadenejo, de bi mu zhašt in hvaléshnost skasali. Prijasno vezherjo so njemu in njegovim vuzhénzam napravili, in, kakor pred tolikrat v' shivlenju, je tudi sdaj po shalostnih dnéh perferzhen vezher prišel.

Lazar je bil s' drugimi vréd sa miso. Marta se je s' postréshbo sukala. Marija pa je v' alabašterovi púshizi terdo libro drasiga famozhístiga nárdoviga masíla pernešla, Jesusu noge mashe s' njim, in mu jih táre s' lasmi — in sljila, púshizo vbívfhi, mu je potlej do sadne kaplje vfo vfo dífhávo po glavi. Dífhave lepi duh je vfo hísho navdal.

Ljubi moji! koga ne bo v' shivo gjínila ta obnósha brata in séster, slasti pa tihe pohlévne Marije? nar drajšhiga, kar ima, se snebí, de zhašt Jesusu in ljubesen skashe!

Vuzhénzov eden pa, Judesh Shkariót, ki je bil isdal potlej Jesusa, je rekel: „Zhimú se ni raji prodalo to masílo sa tristo desetakov, in vboshzam se dalo?“ Nektirim vuzhénzam je to bilo gotova resníza. Míflili sami per sebi so: „Pazh ref! Zhimú neki ta sapráva tako drasiga masíla? Vezh kakor tristo desetakov bi se bilo iskupílo is njega lohka, in dali bi se bili med vboge.“ In ref nejevóljni so bili nad Marijo.

Pa nikar beršh vlakimu ne vupajmo, ktiri lepó govori. V' to ljubesen do blísh-

niga je svoje gerdo in samopridno ferze le Judesh sakrival. Rekel je to, nè de bi mu sa vboge bilo mar, ampak ker je tat bil. Moshno je nòsil, ki je Jesuf is njé vbógajme dajal, in tudi sa - se kaj toljziga darú ohranil bi bil rad.

Pa she to je zhudno, práv nar malo-pridnisthi zhlovek je bil nar pervi, de je nad vtróskam jeslal, ktiriga je lepa dufha is gole zhaftí in ljubeshni do Jesufa pozhéla. Ker ni sam zhaftí imel do Jesufa, tudi terpeti ni mogel, de mu jo drugi fkasujejo.

Jesuf, v' Judeshovo, in v' vših drugih ferza je vidil, jim rezhe: „Kaj ji she hozhete? Per miru jo pustíte. Dobro delo je nad mano storila. (Pozhaftíti me) koljkor je mogla, je to storila. Vbosih bote smiraj med sabo imeli, in dobro storili, koljkorkrat hozhete, jim bote lohka. Mene pa nimate smiraj. Na dan mojiga pogréba je mislila she lé nad mano to masílo opraviti. Pa Cis hvale in ljubeshni) ga ni mogla perzhákati: torej she sdaj mi je obljíla teló, ker ga po moji smerti ne bo mogla.”

Kakó lepo se je sa Marijo létu Jesuf ponéfel! Tudi mí islagájmo tako vselej drugih dela na dobro, in po Jesufovo tudi mí se sa pravizhne ljudí ponefímo, zhe jih savolo dobriga djanja, s' ktirim ni všim vstresheno, kdo obéra in opravlja!

Kako dobrotlivo je zhaft Jesuf in ljubeshen vsél, ki mu jo Marija fkashe? — Vše tedaj imejmo v' zhafti, kar je blasiga in dobriga, in ne vprashajmo le smiraj po la-

komneshovo: „Koliko da dobízhka?“ Kdo namrežh bi ne bil Mariji raji enak, kakor pa Judeshu?

Tudi she to naj opómnilo: Marija je po nevédama pólledno zhašt Jesusu pred smertjo skasala. Oh, samí ne mislijo, tako bliso groba so dostikrat ljudjé! Torej, kadar nam teshko dé komu kako veselje storíti, mislimo si: Sadna dobrota je morebíti, ki mu jo she skashemo. In kaj veljá, omezhílo bo to nashe terdo serze!

„Gotovo vam povém, je she djál Jesus, po všimu svetu, koder kolj se bo evangelj od svelizharja osnanoval, se bo tudi to, kar je nad mano sdaj storila, njej na spomín nad njó hvalilo.“

She sdaj, ravno ko to berete, se ta Jesufova beseda spolnuje. Spomín te Jesufove spošhtvávke je v' zhašti do danashniga dne. In to po vši pravízi! Sakaj, kdor Jesusa, njega vse zhaští vrédniga, is serza zhaští, je sam ravno sa to zhaští vréden. Kdor pa njega, zhaští in zhaští vrédniga, v' zhašti nima, in ne spošhtuje, se mu ravno sa to sanizhvanje spodóbi.

Komej je bilo snáno, de je Jesus v' Betánji, kmalo ze le trume ljudí so va-njo derle, né le Jesusa — in pa kdo se bo zhudil! ampak vidit tudi Lazara, ki ga je Jesus od smerti bil obudil. Vélka duhovšhina pa je naklep skovála, tudi Lazara, né le Jesusa vmoríti, ker je Judov, ki so Lazara gledat hodili, vezh in vezh v' Jesusa vérovalo.

Kam vse so se ti duhovni od svojih hudih strášt dal gnati! De ga napuh! de ga sovrashtvo! de jo nevoshlivost! Kako stráshniga kaj so te strasti! Goléjski ko se komu takimu resníza pokashe, huji sdivjá. S' strástmi popázhenó serze, in pa savdána pošóda! She tako kaj drasiga in dobriga va-njó vljí, fkasílo se bo, strupa se bo navdálo!

88. Ob kratkim premíshleni Jesufóvi zhudeshi.

Ljubi moji! Jesufóvi vsígamogózhni in ljubesnívi zhudeshi saflushijo, zhe kaj drugiga, de jih she bol do terdiga premíslimo. Torej she enkrat vse jih povsemímo! Is trójne namémbe slasti so se godíli.

Bog, náš nebeski ozhe, ki ga ni nikolj nobeno zhloveško okó vidilo, je po svojimu ljubi-mu sinu, Jesufu Kristufu, svojo pravo, popolnoma podobo pred nas hotel postaviti.

Modróst, samosvéta dobróta in neskhózhina mózh so vélke boshje last-nósti. Ta modrost, dobrota in mozh se sizer is vsih boshjih dél kashe. Nebó osna-nuje njegovo velizhastvo, in njegova pri-jasnost nas obljáva is sonza, ljune in své-sed. Vsa semlja je njegove slave in zhastí polna. Dolga versta lepih boshjih dél, ob stvarjénju svetá, v' raju, po ozhákov do-

movih, ob zeli zhudni vóji Israelskiga polka ob Mosefu, ob zhasu sodníkov, kraljov in prerókov je sprizhovala in sprizhuje to Boshjo modroft, dobroto in mozh. Pa ne-bó s' vřim svojim lepim osvédjám je vender, tako rekózh, lé sedesh boshji — semlja s' vřo zvetózhó spomládjo le podnóshje njegovo — in is vřih řhe toljzih boshjih dél med Israelskim polkam se tako rekózh řhe le boshji masínz perkasuje. Po Jesufu Kristufu, boshjimu řinu, nam boshja modroft, dobrota in vřigamogozhnoft safija, de nè is zele natóre, de nè is vře Israelske sgodovíne takó. Vřaka Jesufova beseda je boshja modroft, njegov vřaki pogléd boshja milořt in ljubesen, vřigamogozhnoft vřaki njegov mig. V' njemu in po njemu je per ljudéh Bog — med njimi hódi v' zhloveřhki podóbi — v' obras, tako rekózh, ga v' njemu gledamo.

Pogreřhíla lé ena tih lařtnóřt naj bi ře bila — Jesufova mozh pořtavim, s' ktiro je ravnal, naj bi njegovi dobroti in modrořti enaka ne bila; s' nebeřhko modrořtjo govoril, reveřhe mило pogledováł, pa, řam bres mozhí, v' révi naj bi řih bil puřhal: nar lepřhi lize bi ře v' njegovi lepi podobi pogreřhalo. Takó pa je lohka Jefuř řmel ře-zhi: „Kakor moj ozhe déla, tako délam tudi jeř!“ In takó nam vřako Jefuřovo délo oklizuje: „Taki lé prijasen, taki per-ljúden, tako neisrežhéno dobroten je, toljziga perferzhniga řavupanja vředen je ozhe v' nebeřih.“

Drugi dél,

U

Bog je svojim sinu sprizhoválo fábo dal, všim ljudém bres raslózha je s' njim hotel pokásati: de Jesus Kristus je res od Boga, od ozheta v' nebesih, do ljudi poslán.

Modrim, rassvetlénim ljudem je s'zer Jesuova globóka, nebeska modrost, ki je v'šo zhloveshko modrost satemnila, she prizhala, de je od Boga. Zhištim, svetim dušham je njegovo bresmádesno, zhišto, nadzhloveshko svetóšt viditi she v' shivo prizhalo, de je od Boga poslán. Méčnim ljudém, in tazih je pázh nar vezh na svetu, ki sa njegovo boshjo modróšt in svetóšt she niso imeli vuma, je bila písmo, tako rekózh, s' debélimi zherkami in s' veliko pezhátjo njegova samovélka mózh, de je on boshji oblastník.

Tazih dél naj bi ne bilo, neshtevílno veliko ljudi bi ne bilo nizh posebniga, nizh zhudniga nad njim najdlo. Pázh malo bi se jih bili njegovi lepi vuki prijéli, pázh malo njegovo sveto shivlénje. Tako pa, kadar so dela vidili, ki jih nobena okrájshana mozh delati ne more, je lastna pamet vsaziga, dela in navuk Bogú perpísati, lílila. She take neotefánze, viditi te dela, je svet strah preshínil. Is spanja, is oterpnošti do resníze in krepósti, tako rekózh, so se predrámili. Zele trume so vsako njegovih besedi svesto poslušale, boshja beseda jim je. Sdaj she lé so njegovo shivlenje gledali, ga posnémati jih je vléklo. Zhudne

dobrote, ktire jim skasuje, so njegovimu vuku in isglédu k' njih serzu she le pot nadelávale. In pa veselje in dobrote skasovati, kaj se da lepšhiga in zhloveshki slabósti bol permérjeniga misliti? S' zhem zhloveshko serzé bol na-se potégniti? Veselo, hvaleshno serze se veliko raji všimu dóbrimu odpíra, kakor serze, ktiro v' révi bres pomózhi koperní.

Ti toljki Jesufovi zhudeshi so bili pa tudi she, nè lé Israel-zam, ampak všimu v' révo satople-nimu zhloveshkimu rodu odre-shenja is réve osnanyávzi.

Kaj pak de, vsa semlja je boshje pri-jasnosti rasgledalo. To de veliko rezhi ví-dimo tudi na-nji, ktire nam jo, kakor zherni oblaki, ságrínajo. Tudi veliko nad-lóg je na semlji. Bres shtevíla je terple-nja, kakor péška ob morju. Lé bolesni in druge betéshe, postavim, kdo jih preshtéje, ki se nam jih dostikrat le viditi she merši in gnuši? Sostáva nature, toljko boshje modrosti in dobrote ko je v' nji, slasti pa kar zhloveka, njega nar lepshi boshjo stvar, tizhe, se semtertje rasderta in omámlena vidi, in ni kakorshina bi mogla biti. Ljudí se rodí s' ozhmí na svet, pa ne vidijo, s' vushésmi, pa ne slishijo, s' jesikam, pa ne govoré, s' rokami in nogami, pa ganiti jih ne morejo. Smert je she sama na sebi strashna — pa koljkrat poverh tega morejo beloglávi starishi sa otrozi v' grob gledati, koljkrat more ljuba, mila mati per nar

lepši starosti preljube otrozhízhe sapustiti! Take zhloveshke terpenja, prédén je Jesus prishel, ti ismúski, ti ispólsiki natore is svojih modrih tezhájov se niso ljudém s' boshjo ljubesenjo in vezhno modróstjo nikolj prav veselí. Perkasen boshjiga sinú pa na semljo — njegova nebeshka ljubesen in milost, s' ktiro je blagoslávjal, odobrotloval, obvesèloval; njegova lohkòta, s' ktiro je terpenje odjémal, in natóre hójo naravnával, né pa podéral, ona sonzu enako, kadar se oblaki rasidejo, nam to lé lepo, milo resnízo pernèse:

„Bog je vezhna ljubesen. Blagoslávla, obveseluje lé on. Le dobro je od njega. Posémliški slégi niso is perviga od njega. Sazhétik vsih slégov je greh — ta fhe lé nam je potrebo slegov nakòpal. Pa, on vsmilváviz ne popúsha bres pomózhi ljudi v' révi. On sam se je zhloveka podstópil — svojiga ediniga sinú is gole ljubesni nam poshle, in vse toljke Jesufove déla so le fhe pervína, so le fhe sazhétik odreshítve in svelizhanja, ki ga je po njemu Bog vsm ljudém perpravil, in dan bo napózhil — de ga blago vupanje! — ki se bo odreshítuv fkonzhala, vsa réva bo minjila, vsaka shalostna solsa se bo v' veseló, vsaki sdihlej v' vesel glas, ves jek se bo v' hvalo in v' perferzhno samáknenje spreménil!”

Konez drugiga déla.

POGRÉŠHLI.

Stran Versta Namesti Bèrzi

16 23 Shè Shè

38 17 hodobnim hudobnim

41 29 por per

47 9 ne nébu na nébu

57 33 no ne

83 4 Jusufam Jesufam

97 22 hvaliti ga hvaliti ga,

99 23 Shè Shè

101 32 starishínu starashínu

104 17 sablishí sablishí

118 2 k' svelizhanju, k' svelizhanju

140 24 pastavo postavo

144 30 ne na

150 2 she she

164 15 odme- odmer-

173 24 nihkar nikar

190 20 gjinen gjineno

207	7	prílzhizi	prílzhiz
210	6	huda vojska,	huda vojska!
258	18	Nesvésti	Nesvésti
276	2	prashnje	prashnje
276	14	vito	vite
287	24	fhtrafa	fhtrafa
288	34	lokta	lohka.

*Tretji in posledni del pride, kmalo ko
bo mogózhe.*

207	7	prilježici	prilježici
210	6	huda vojka	huda vojka!
228	18	Nelvéti	Nelvéti
276	2	prahije	prahije
276	14	vino	vice
287	24	kmalo	kmalo
288	34	lokca	lokca

Treni sa postani del pride, kmalo ko
do mogóže.

